

Giới thiệu Anh Rể Không Chịu Buông Tay

Thể loại: Ngôn tình, HE, Tình cảm, H văn, Siêu sắc , 1v1.

Truyện là thịt văn nên sắc dày đặc, bạn nào nhắm chịu không nổi hay không thích thì xin vui lòng bỏ qua.

Vì sao nhiều thịt? Vì Mỹ thích thịt, viết để thỏa mãn nỗi thèm thịt, tuy là thịt văn nhưng vẫn có cốt truyện rõ ràng nha.

Team đọc thì cho xin ý kiến còn không thì thôi nhé! Không yêu đừng nói lời cay đắng !!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Anh rể à

((Mỹ Nhì))

Sáng sớm tinh dậy Tích Tiểu Mỹ sờ soạn bên cạnh phát hiện trống không thì tâm tình bực bội. Cô lấy khăn lớn quấn quanh người che đi cơ thể trần trụi đầy vết ái muội của trận kích tình đêm qua rồi đi vào phòng tắm.

Vừa bước vào cô đã đụng phải một người đàn ông cao lớn chuẩn bị bước ra làm cô giật cả mình rơi khăn xuống đất lộ hết cảnh xuân ra ngoài.

"a... a chưa đi sao?"

Trước mặt cô là người đàn ông cao lớn thân hình rắn chắc chỉ quấn mỗi khăn tắm che được phần dưới. Bên trên là 1 thân hình vạm vỡ khiến nhiều cô gái thêm nhỏ dãi. Hắn cúi đầu xuống hơi thở nam tính phả vào tai cô khiến cô không khỏi đỏ mặt.

"Mới sáng sớm e đã câu dẫn tôi".

"Thế thì sao". Cô híp mắt choàng ôm cổ hắn rồi nhón chân hôn lên đôi môi hắn.

Hắn đương nhiên không phải thiện nam tính nữ gì. Thịt đưa đến tận miệng lẽ nào không ăn lại nói cơn thịt của hắn đã trưởng thành từ khi nào rồi. Hắn xoay người cô lại trực tiếp cắm vào hoa huyết đã sớm lây lợi của cô. Bị tập kích bất ngờ làm cô run rẩy co bóp dữ dội khiến hắn suýt bắn ra.

"Đồ dám dâng, e muốn kẹp chết tôi sao".

"um... um... sướng quá... sướng quá đi mất... sâu quá đi... um..."

Nghe tiếng cô rên rỉ càng làm hắn hưng phấn thêm. Đôi mắt đỏ ngầu nhiễm tình dục khiến hắn càng điên cuồng đâm thọc vào hoa huyết đáng thương của cô hơn nữa.

"um... um... sâu quá... nhanh quá... e... chịu không nổi mà... aaa... a rể..."

"Đồ dám dâng. Cả a rể cũng dám quyến rũ. Coi tôi làm sao chơi chết e"

Tiểu huyết của cô do đạt cao trào nên co bóp dữ dội khiến hắn không thể kiên trì thêm nữa. Hắn liền đâm thêm lúc nữa rồi bắn thẳng tinh dịch ấm nóng vào cơ thể của cô.

Trận kích tình qua đi, phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy róc rách. Bên trong là 2 thân ảnh đang kì cọ cho nhau thật tình tứ lãng mạn biết bao.

Sau đó họ cùng nhau ăn sáng, trước khi đi cô còn hôn tạm biệt hắn nữa. Cứ như vợ chồng mới cưới vậy, nồng ấm và ngọt ngào.

"Bảo bối ngoan, tối nay tôi bận. Ngủ sớm"

Sau khi hắn rời đi, cô chợt thất thần đôi lúc. Từ khi nào cô trở nên như vậy, không biết xấu hổ. Nhưng cuộc đời này chẳng khi nào đãi ngộ cô cả, cô biết phải làm sao đây. Những gì cô đã trải qua có ai hiểu, có ai biết không. Những thứ đó đều do mẹ con kia ban tặng cho cô. Cô lại không phải nữ 9 ngón tình nhu nhược ngu ngốc. Có thù ắt báo, có nợ phải trả.

Cô hiểu rằng trên đời này không có gì là công bằng hết. Chỉ cần có tiền thì mới không bị người ta chà đạp, có địa vị mới không bị người ta nhục nhã. Đó là bài học mà xã hội này dạy cho cô. Những thứ ấy tất nhiên đều nằm trên người hắn, người đàn ông hoàng kim - Khương Duệ.

Nhưng ông trời lại thách thức cô lần nữa. Hắn lại trở thành a rể cô nha. Như thế cũng không sao cả, chỉ cần đạt được mục đích. Cô có thể chấp nhận tất

cả, kể cả... làm tình nhân của hắn.

Đang thơ thẩn cô chợt nhớ có hẹn với Đan Đan, người bạn thân duy nhất của cô. Chuyện khác tính sau đi, trễ mắt rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Học trưởng trở về

((My Nhi))

Cô chọn 1 bộ váy ôm sát cơ thể mình với màu vàng nhạt tôn lên cơ thể đầy thì thành công và làn da trắng nõn của mình. Cô tô thêm chút son cho đôi môi thêm quyến rũ sau đó nhanh chóng bắt taxi đến khu thương mại.

vừa thấy cô từ xa Đan Đan đã hét lên khiến cô muốn tìm cái hố mà chui xuống.

"Mỹ Mỹ à, mau tới đây nhanh lên nào, hôm nay cậu chậm chạp thế trễ 20" nhé".

"Đan Đan cậu có thể nhỏ nhẹ 1 tí không, cậu thô bạo như thế sẽ không ai dám đến gần".

"Mình cần gì đến đàn ông, có cậu là được".

"Để mình xem. Vào nhanh thôi, cậu luyện thuyên mãi".

Cô và Đan Đan là bạn thân từ nhỏ. Nhà cũng gần nhau và tính tình cũng khá hợp nhau nên họ chơi thân đến tận bây giờ. Đôi lúc cô cũng không hiểu sao Đan Đan lại chơi thân với vị thiên kim thất thế như cô mà không phải là chị cô Tích Tư Diễm. Nhưng thôi coi như ông trời còn thương xót cô, mang đến cho cô 1 người bạn nếu không cô cũng không dám nghĩ mình sẽ vượt qua tuổi thơ thế nào.

Vừa vào trong cô đã gặp phải người không muốn gặp, là mẹ kế và cô chị gái kia. Cô lập tức kéo Đan Đan sang hướng khác tránh làm mất 1 ngày vui vẻ của cô.

Đạo loanh quanh 1 vòng cũng chẳng có gì vừa ý, cô cùng Đan Đan đi uống trà sữa. Thật khó để có thể tận hưởng thế này nên cô quyết định hôm nay sẽ xả hết mình. Bình thường cô ăn uống đều là đồ kiêng cử, cô sợ béo 1 tí hắn lại chán mà gầy 1 tí hắn ôm không thích. Cô không biết từ bao giờ mình lại trở nên như vậy, cô thề sau này sẽ trả lại gấp vạn lần, để hắn phải nhìn sắc mặt cô mà sống.

Nghỉ là nghỉ thế thôi chứ chủ tịch 1 tập đoàn hùng mạnh như hắn, cô... đành vậy. Vì nghiệp lớn cô nhẫn nhịn, chỉ mong sau này thù hận báo thành, hắn sẽ để cô an yên rồi đi là đủ. Còn bây giờ.... nhịn.

"chị ơi cho e 2 trà sữa bánh flan và 2 phần bông lan phô mai". Cô vui vẻ gọi order

"Này Mỹ Mỹ mình nghe lầm không. Cậu không kiên nữa sao".

"Lâu lâu cũng thôi ngược đãi bản thân 1 lần mà. Chẳng phải cậu muốn mình ăn nhiều 1 tí sao".

"Cũng đúng. Có thực mới vực được đạo. Thỏa mãn cái bụng trước đã... hihi".

Sau khi ăn uống no say, cả 2 gọi tính tiền. Đang tính giành nhau trả tiền thì cô phục vụ đã tươi cười chỉ vào cái dáng người cao gầy mới lướt qua khỏi tiệm là đã thanh toán rồi. 2 cô đang ngỡ ngàng chưa nhận ra là ai thì cô phục vụ đã đưa cho Tiểu Mỹ 1 tờ giấy bảo là của người kia nhờ chuyển giúp.

Cô nhanh chóng lật tờ giấy ra thì đập vào mắt cô "học trưởng Trịnh Thiếu Phàm" a ấy về nước rồi ư. Ôi mỗi tình đầu của cô, nếu a không đi du học thì 2 người bây giờ sẽ ra sao. Cô có còn muốn làm tình nhân của Khương Duệ nữa không? Nhưng thôi, số mệnh đã như vậy. Cô cam chịu... không oán trách ai là do cô lựa chọn.

"Là học trưởng, thật sự là a ấy. Cậu không cần làm hờn vọng phu nữa rồi... haha".

"Vọng nhà cậu. Mình đây không thiếu người theo đuổi. A ấy trở về thì sao, mình không để mềm lòng đâu nhé".

"Phải phải. Mỹ Mỹ nhà chúng ta là đại mỹ nhân. Tên họ Trịnh kia dám rời đi lâu như vậy, lần này về phải cho hắn 1 bài học để biết quý trọng".

"Mình không cần, mình với a ấy vẫn chưa 9 thức hen hò. Mặc kệ a ấy đi, dù sao cũng không thể trở lại".

"ý cậu là sao. Có chuyện gì sao Mỹ Mỹ?"

" không có, mình về thôi".

sau khi chia tay Đan Đan, cô trở về nhà 1 mình. Lòng ngổn ngang suy nghĩ, đêm nay hẳn về với vợ. Cô nhớ hẳn... à không chỉ là cô không cam tâm thôi, cô không thích chị ta nên mới muốn giành a về. Là như vậy, nếu hẳn không phải a về cô, cô sẽ không đến với hẳn, sẽ không...

Bíp bíp

Tiếng thông báo cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Cô lười biếng mở di động lên, 2 tin nhắn.

" Báo bồi ngủ ngoan, mai tôi đến cho e" hẳn nhắn cho cô. Cô chỉ cười nhẹ mà không trả lời.

Còn 1 tin nữa, là... của a. Thật sự là a rồi " Mỹ Mỹ, a về rồi". A kết bạn với cô, mà làm thế nào a biết số của cô. Cô ngạc nhiên nhưng thôi, sao phải lo lắng, chắc gì a đã thích cô đâu. Cô đồng ý xong nhắn cho a

" rất vui vì học trường đã về".

" a gặp e được không".

" Được". Cô quăng điện thoại 1 bên ôm gối ngủ, cô hồi hộp... không... chỉ là, đây là lần đầu họ hẹn riêng. Cô khá bất ngờ nhưng đã không quay lại được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp gỡ

((My Nhi))

Sáng hôm sau khi cô chuẩn bị ra ngoài thì nhận được điện thoại

" Báo bồi, đến đây trưa nay ăn cơm với tôi".

"Hôm nay e không khỏe. Ngày mai tìm a nhé".

"Có sao không? cần tôi gọi bác sĩ không?".

"Không cần... nghỉ ngơi sẽ ổn mà"

Hắn cúp điện thoại đôi mày nhíu lại. Cô trước giờ chưa từng từ chối hẳn, lúc bệnh cũng nũng nịu cần hẳn an ủi. Hôm nay thật kì lạ, nhưng là... chắc do hẳn nghỉ nhiều thôi.

Cô là tình nhân cao cấp và lâu nhất của hẳn, hẳn yêu chiều cưng nựng cô như bảo bồi. Tất nhiên hẳn cũng phải nể mặt người vợ danh chính ngôn thuận kia nên không ai biết đến cô. Chị cô luôn nhanh tay dạy cho đám tiểu tam kia 1 bài học thích đáng nhưng chị ta đâu dám hỏi tội ông chồng kia. vì vậy hẳn luôn mắt nhắm mắt mở với chị ta, ngoài ra cũng vì hẳn... cũng yêu thích vợ mình.

Cô có chút chua xót lại không cam tâm. Vì sao phải chọn con đường này, cô hiểu rõ cho nên... cô đều có thể nhận.

Cô sai bước đến quán nước nhỏ ven đường, quán khá nhỏ nhưng trang trí rất hồn nhiên thích hợp cho các bạn trẻ lui tới. Cô đẩy cửa bước vào.

" Chào dì Lâm, con lại đến".

" Mỹ Mỹ càng ngày càng xinh nha, tiểu Phàm nó đợi con lâu rồi. 2 đứa đến giờ còn bên nhau làm dì rất vui mừng".

Dì Lâm Đình là người rất tốt, lúc còn đi học dì là người luôn an ủi động viên cô. Đến bây giờ cô tốt nghiệp nhưng vẫn hay ghé thăm dì. Con dì đã định cư bên nước ngoài, dì cũng cô đơn lắm nhưng chưa bao giờ cô thấy dì buồn. Thật đáng ngưỡng mộ a, vậy có cái gì mà cô lại không vượt qua được.

Cô tính mở miệng đính chính nhưng thôi đi tránh làm dì buồn lòng. Tôi vui vẻ bước vào ngồi đối diện a.

" Học trường, thật sớm".

" Mỹ Mỹ, e xinh hơn trước nhiều. Khẩu vị vẫn vậy chứ?".

Cô nhìn ly trà sữa với chiếc bánh kem phô mai trước mặt mà mỉm cười. A luôn hiểu cô thích gì và muốn gì nhưng sao a lại chẳng nói lời với cô hay là a

vốn... không thích cô. Mặc kệ đi, dù cho khẩu vị cô vẫn vậy, cảnh vật nơi này vẫn như xưa nhưng người đã thay đổi rồi. Có thể quay lại sao..

" Học trưởng luôn hiểu tiểu Mỹ, thương a nhất".

" Thật sao? vậy làm bạn gái a nhé?".

" A đùa gì vậy?" Cô ngạc nhiên quay mặt đi nơi khác.

" A không đùa, a thật tâm A đã có sự nghiệp riêng cho nên... "

" A đừng nói nữa, e về đây". Cô không để a nói hết. Là cô nhu nhược, cô không dám đối mặt, không biết nên trả lời thế nào.

A im lặng, a biết khoảng thời gian a đi đã xảy ra rất nhiều chuyện nhưng không sao. Lần này a về sẽ bù đắp tất cả cho cô. Cô có hiểu được không hay là vẫn giận a. A không quan tâm chỉ cần cô vui vẻ. A cam tâm tình nguyện... chờ đợi.

Cô cùng a đi rất nhiều nơi ôn lại kỷ niệm, đã rất lâu rồi a mới trở về. Cô cùng a đi đến tới a đưa cô về nhà.

Vừa bước vào cửa bật đèn lên, hấn làm cô giật cả mình.

" Đi đâu?".

" e... e đi gặp Đan Đan 1 lúc".

" sao bảo không khỏe?".

" e khỏe rồi nên mới... nên mới..."

Không cho cô nói hết hấn kéo cô vào lòng ôm rồi hôn triền miên. Hấn đưa tay luôn vào váy cô sờ mó nơi ướt át nào đó làm cô kêu rên không ngừng.

" um... um... đừng... đừng mà... e chưa... tắm... đợi 1 chút mà... umm..."

" Không cần, trừng phạt e trước"

Hấn tách 2 chân cô ra rồi lập tức chen vào, môi 2 người vẫn không ngừng nghi mà tiếp tục dính lấy nhau. Hấn nhanh tay kéo quần lót cô ra, nơi tư mật của cô hiện rõ đã ướt 1 mảng khá lớn. Hấn cúi ngay thắt lưng kéo côn thịt thô to vừa xưng vừa dài ra nhắm ngay hoa huyết của cô mà thúc vào.

Cô bị đánh úp nên chưa kịp phản ứng thì một cổ súng sướng đã truyền đến não. Cô khẽ rùng mình ôm lấy hấn và bắt đầu theo nhịp điệu. Từng cú đâm của hấn sâu tận hoa tâm khiến cô nức nở không thôi. Hấn cứ điên cuồng đâm thọc vào nơi riêng tư của cô thật mạnh bạo như đang xả giận thứ gì đó. Chắc cô nghỉ nhiều, lúc nào làm tình mà hấn không hăng hái như vậy.

" aaaaa.... um.... a... a rẻ a... nhẹ một chút... sướng quá... hư mất... sẽ hư mất... nhẹ một chút đi mà... a rẻ... sâu quá... umm... um..."

" Đâm chết e. Đồ dâm đang này, tiểu huyết nút tôi chặt như vậy là muốn côn thịt tiếp tục đâm đúng không. Tôi sẽ làm cho e không thể rời giường được để không chạy lung tung".

Hấn cứ cần mẫn làm việc không biết mệt mỏi. Cô bây giờ như cọng bún mềm nhũn rất đáng thương nha. Đâm thêm 1 lúc hấn liền ôm chặt lấy eo cô thúc sâu rồi bắn hết tinh hoa nồng ấm vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rẻ Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lấy lòng

((My Nhi))

Trận kích tình qua đi cả cô và hấn đều mệt mỏi nằm ôm lấy nhau. Hấn bế cô về phòng và thả lên giường. Hấn nằm vùi đầu vào cổ cô hít hết hương thơm nhàn nhạt trên cơ thể cô. Tay hấn ôm ngang bụng và côn thịt của hấn vẫn nằm trong hoa huyết chặt hẹp kia của cô.

" A rút ra đi mà. Rất trưởng"

" Côn thịt của tôi muốn ở trong hoa huyết của e, nó rất ấm".

" Tiểu huyết e rất mát. Không thể rút côn thịt to lớn của a rẻ đâu nha".

"e là đang muốn tôi.... Nằm im cho tôi ôm, tôi sẽ tha cho e".

Cô vẫn nên ngoan ngoãn thì hơn chỉ là cô sợ hấn sẽ động dục bất cứ lúc nào thôi. Hôm nay cô đã rất mệt rồi nên không muốn thêm nữa.

Nghỉ lại lời nói lúc nãy của hấn có chút mờ ám hay là... chắc hấn không biết đâu. Hấn không bao giờ xen vào chuyện riêng tư của cô và cô cũng vậy. Đó là lý do vì sao cô lại ở bên cạnh hấn lâu như thế.

Cô gái ngây thơ nghĩ rằng đã thoát một kiếp nạn nhưng đâu ngờ rằng tên đàn ông phía sau đang kìm nén một cỗ khí lạnh muốn toát ra ngoài.

Nếu có trách thì phải trách cô nha. Tại cô quyến rũ làm hấn yêu thích, làm hấn mê đắm cơ thể nhỏ bé này rồi. Giờ muốn hồng hạnh vượt tường sao... hừ... đừng mơ.

Cô là của hấn, là của riêng hấn. Muốn đi... trừ phi hấn chán sẽ suy nghĩ lại.

Một đêm dài, 2 người dường như an giấc nhưng thực ai có biết. Họ cũng thao thức cũng có suy tư đè nén. Mỗi quan hệ này sẽ kéo dài bao lâu, họ có thể xa nhau không. Lúc đầu là do mê luyến cơ thể mới tìm đến nhau nhưng bây giờ... thôi bỏ đi. Không ngờ trên đời cũng có chuyện làm hấn không thể hiểu được.

..... Một đêm dài 2 con người chung 1 suy tư.....

Sáng sớm hôm sau cô là người dậy trước và nhẹ nhàng rời đi. Cô làm bữa sáng toàn món hấn thích, bày trí thật ngọt ngào thân mật. Cô vừa xoay đi đã nghe tiếng hấn bước xuống cầu thang.

"Thật sớm a. E làm bữa sáng rồi, a tới đây ném thử một ít".

"Có phải e làm gì có lỗi nên muốn lấy lòng tôi". Hấn nhướn mày.

"Làm gì có. Chỉ là... e muốn đi làm. E cũng đã tốt nghiệp lâu rồi".

"Tôi nuôi không nổi e".

"Không phải như vậy. E chỉ muốn tìm chút kinh nghiệm thôi mà".

"Đến công ty tôi".

"Không được. Chị e... xin a đấy".

Cô đâu có ngờ mà ở gần hấn như vậy. Cô sợ hấn cứ động dục bất thành linh như mọi khi. Như vậy lợi cho hấn rồi. Chưa kể bà chị yêu quý của cô sẽ nổi điên thế nào khi nghe tin mà phi thẳng đến công ty sử lý cô. Cô còn chưa muốn ngửa bài sớm như vậy nha.

"Được. Không được câu dẫn nam nhân khác. Không thì tôi sẽ..."

"E chỉ yêu có mình a thôi mà. A rề a". Không để hấn nói tiếp vì cô hấn biết hậu quả sẽ như thế nào.

Cô nhanh chóng kéo tay hấn tới bàn ăn rồi ấn hấn ngồi xuống. Hấn cũng hợp tác nghe theo sau đó động đũa ném thử vài món trông khá bắt mắt.

"Như thế nào?". Cô mong ngóng khi hấn ăn thử.

"Không tệ".

Cô bấu môi ra vẻ uất ức lắm. Cô phải thức thật sớm làm cả bàn thức ăn cho hấn thế mà đổi lại được 2 chữ thôi sao. Khen cô 1 tý hấn sẽ ghen chết sao. Đúng là đáng ghét mà.

Đây không phải lần đầu tiên cô nấu cho hấn ăn. Hấn đã ăn rất nhiều lần nhưng lần nào cũng thế, không khen cô lấy 1 câu. Nhưng cô biết cô làm rất vừa ý hấn, lần nào hấn ăn cũng rất nhiều nha. Về phương diện này, chị gái à e thắng chắc rồi nhé. Cô cũng phải cảm tạ chị cô và bà mẹ kế kia đã xem cô như người hầu mà sai vặt. Nên bây giờ cô mới thắng thế được như vậy.

Sau khi ăn xong cô tiễn hấn đi làm. Cô phải tranh thủ sửa soạn thôi, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi phỏng vấn. Nhất định phải cố gắng nha. Nếu làm tốt công việc này thì cô không cần phải sợ không có cơm ăn sau khi rời xa hấn. Thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Phỏng Vấn

((My Nhi))

Cô chọn váy dài công sở màu trắng tinh khôi càng tôn lên làn da trắng nõn nà của cô hơn. Thoa chút son môi cho đôi môi mọng đỏ càng làm thêm thu hút và trong quyến rũ hơn. Nếu hắn còn ở đây thì... ahh... sao cô lại nghĩ đến hắn chứ. Đúng là gần mực thì đen mà vì quen phải hắn, tên dám dâng tình trùng lên não đó. Mà bây giờ toàn nghĩ mấy chuyện ái muội kia thôi. Phải thanh tẩy, thanh tẩy hết, nhất định phải thanh tẩy a.

Gạt hắn ra phía sau việc quan trọng bây giờ là nhanh chóng đến buổi phỏng vấn. Cơ hội lần này không dễ gì có được nữa, cô đã phải cất công mong ngóng rất lâu mới nhận được tin trúng vòng sơ tuyển. Nhất định không để mất cơ hội lần này được, công việc này không chỉ là chén cơm mà còn là con đường sống duy nhất sau này của cô. Vì chỉ có duy nhất công ty này không chịu sự thao túng của hắn, tên đại ma vương hỗn đản kia - Khương Duệ.

Đến nơi phỏng vấn cũng đã 7h, đứng dưới tòa cao ốc to lớn. Cô không khỏi ngơ ngác vài phút. Làm việc ở một nơi như thế này đúng là mơ ước của ngàn vạn con người nha. Cô không được thua, nhất định không được thua. Trịnh thị - cô đến đây nha.

Trịnh thị là một tập đoàn lâu lớn mạnh lâu đời. Nó được gầy dựng và duy trì qua các đời rất tốt. Còn Khương thị thì lại khác, do chính hắn gây dựng nên chỉ trong thời gian ngắn. Không thể không thừa nhận, hắn ta thật sự rất tài giỏi lại đẹp trai nhưng có điều vừa háo sắc vừa biến thái. Cô không thể ở bên cạnh hắn được, người như vậy sẽ không 1 lòng 1 dạ yêu ai cả. Cô sẽ không ngu ngốc hy vọng.

Bỏ qua đi, không nghĩ đến hắn nữa. Cô nhanh chân đi vào trong cho kịp giờ phỏng vấn.

Sau khi hoàn tất đăng ký hồ sơ, được lễ tân hướng dẫn đi lên tầng 20 phỏng vấn. Ngồi bên ngoài chờ đợi thật hồi hộp, cái gì lần đầu tiên cũng như thế.

" số 24 - Tích Tiểu Mỹ, mời vào "

Cô nhanh chân bước vào, bên trong là vị giám đốc già bụng mỡ ngồi trên ghế xoay cười cười nhìn cô. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế và mỉm cười đáp trả.

" e tên Tích Tiểu Mỹ"

" Vâng"

" Sinh viên mới tốt nghiệp?"

" Vâng"

" Mới tốt nghiệp thì không có kinh nghiệm rồi mà Trịnh thị lại là công ty lớn. E là... "

" Tôi tốt nghiệp rất tốt lại rất chăm chỉ. Năng suất làm việc của tôi sẽ không thua kém nhân viên khác, mong giám đốc xem xét lại".

" Tôi cũng xem qua hồ sơ của e rồi, thành tích rất tốt. Đúng là vừa giỏi lại... rất đẹp"

Thật chán ghét nha, cô đã cố gắng đơn giản nhất có thể rồi. Cô thực muốn vào công ty này bằng năng lực vì sao ông trời cứ trêu đùa cô. Dù có dùng thân đi lên cô cũng phải oanh oanh liệt liệt tìm 1 người không cho phép thua kém Khương Duệ. Nhưng mà hình như... rất khó.

" Xin lỗi đã làm mất thời gian của giám đốc. Tôi xin phép".

" Thức thời 1 chút sẽ sung sướng biết bao. Nếu suy nghĩ lại thì đến đây tìm tôi nhé mỹ nhân à".

Tiếng lão mập đáng ghét kia vọng lại phía sau lưng cô. Thật đáng ghét mà, trên đời lại có người đáng ghét như lão ta. Tuổi của lão làm cha cô còn thừa sức vậy mà mở miệng 1 câu e 2 câu cũng e. Vợ lão cũng thật đáng thương nha, nếu cô có cơ hội nhất định sẽ cho lão 1 bài học thích đáng.

Hôm nay đáng lẽ cô đã rất vui vẻ rồi nhưng bây giờ thì thành thế này. Cô tức vì không phải cô không có năng lực kia mà là vì cô không chịu nhường bộ lão già đó. Chỉ công việc còn con thôi mà, bắt cô lăn giường ư. Mơ đi..

Phải tìm Đan Đan thôi, để có người an ủi tâm hồn mong manh dễ vỡ của cô. Tôn thương nha, thật sự buồn lòng quá đi thôi mà.

Cô quyết định rút điện thoại ra gọi cho Đan Đan yêu dấu ngay. Chỉ mới nghĩ tới con bạn đánh đá kia là cô vui trở lại. Cuộc đời cũng còn ưu ái cô một chút...

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tại quán bar

((My Nhi))

Vừa lấy điện thoại ra tính gọi cho Đan Đan thì cô đã nhận được 1 cuộc gọi từ số lạ. Số của cô rất ít người biết, chắc không phải nhầm lẫn gì chứ. Nghĩ vậy nhưng cô vẫn quyết định nghe máy.

"alo. xin chào"

"Cho hỏi đây có phải số điện thoại của cô Tích Tiểu Mỹ"

"Vâng, là tôi"

"Chúng tôi gọi từ phòng nhân sự của công ty Trịnh thị. Ngày mai cô có thể đi là".

"Vâng, cảm ơn"

Cúp điện thoại được 1 hồi mà cô vẫn chưa hoàn hồn được. Chuyện gì thế này, không phải lúc này cô không thông qua sao. Thế bây giờ sao lại... mặc kệ đi. Nếu đã thông qua thì làm thôi, để xem lão già kia làm gì được cô.

Phải gọi điện báo tin cho Đan Đan, sẵn thể ăn mừng luôn nha.

"alo, Đan Đan. Mình trúng tuyển rồi".

"Thật sao, Trịnh thị là công ty lớn nha, rất khó đậu vào"

"Bởi vậy phải ăn mừng 1 trận hoành tráng nha"

"Tất nhiên rồi. Tối nay ỡ bar cũ nha, lâu rồi không đi. Quây thôi nào".

"Nhất trí".

Thật là một ngày may mắn mà. Nhớ lúc trước cô vì hấn nên mới ghé qua thử bar này nhiều lần, lúc thành công rồi thì cũng là lúc cô nhận ra nơi đó cũng thú vị không ít. Đến đó thảnh thơi mái nghe mấy tin bất quai cũng không tệ.

.....

Tối đến, cô chọn cho mình bộ váy khá sexy hợp với dáng người. Áo 2 dây lưng khoét sâu, phía trước lộ ra khe ngực phập phồng đầy đặn. Đuôi váy xòe trẻ trung năng động màu trà rất nhu hòa. Tôn lên làn da nõn nà nhìn là muốn cắn 1 miếng thôi.

Cô đến bar đã thấy Đan Đan đợi sẵn ở đó rồi. Họ vui vẻ khoác tay nhau vào trong, từ khi quen hấn cả 2 đều không ghé lại đây. Cô cũng không lo lắng sẽ bị bắt đầu nha, đã thống nhất là mỗi người đều có tự do riêng rồi. Không ràng buộc, không hờn ghen cho nên mối quan hệ này mới kéo dài như thế.

Vào trong 2 cô chọn bàn khá khuất một chút, tiện quan sát và ít bị chú ý hơn.

"Mỹ Mỹ xem soái ca đằng kia kia. Thật lãng tử".

"ừ, cũng được"

"Mỹ Mỹ còn đằng kia. Thật cool ngầu nha"

"ừ, cũng được"

"Mỹ Mỹ cậu xem đằng này. Thật chất quá đi là ca sỹ hay diễn viên vậy"

"Mình không biết"

"Mỹ Mỹ cậu thật quá đáng, mình biết học trưởng của cậu rất ưu tú nhưng mà không thì vì thế mà phớt lờ hết biết bao giai nhân nha"

"Mình không có, chỉ là thấy không hứng thú thôi. Cậu nhìn xem, có ai được mình sẽ giúp cậu mà"

"Có thể chứ, phải tìm một soái ca chính hiệu cho mình"

"Tuân lệnh"

Đáng lẽ cô phải thật vui vẻ vì đến đây là để cùng Đan Đan ăn mừng trúng tuyển kia mà. Nhưng sao cô cứ cảm thấy khó chịu, bất an trong lòng.

Đang ngồi tám chuyện linh tinh thì bất thình lình xuất hiện 2 soái ca đến làm quen mời rượu 2 cô. Nhìn kỹ cũng không tệ nên cô vui vẻ đáp lời coi như quen thêm vài người bạn mới vậy.

Soái ca tiếp chuyện cùng cô khá vui tính và hay bày trò làm cô cười tít mắt. A ta còn dùng cái trò cũ rích xem bói tay để lấy lòng cô, biết thế nhưng vì cách pha trò của a ta rất khôi hài nên cô cũng cảm thấy khá mới mẻ.

Trò chuyện được một lúc cô lúc cô xin phép đi vệ sinh. Nhưng từ lúc đầu vào quán cô luôn cảm thấy có ánh mắt dõi theo mình. Lúc này đây càng ngày càng gần, thật khó để hiểu nổi. Chắc do cô nghỉ nhiều quá thôi... không sao đâu mà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buồng Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kịch tình trong nhà vệ sinh

((My Nhi))

Bước vào nhà vệ sinh cô nhanh chóng rửa tay rồi tô thêm 1 chút son môi. Nhìn dung nhan mình trong gương thực khiến cô hài lòng nha. Ngũ quan tinh tế cân đối, làn da trắng sáng như trứng gà bóc không chút tí vết. Càng nhìn lại càng nhớ đến người mẹ quá cố của cô cũng là một mỹ nhân nhưng....

Đang rơi vào suy tư bỗng nhiên 1 bàn tay to che mất 2 mắt cô lại 1 bàn tay khác ôm cô lúi vào buồng cuối trong nhà vệ sinh. Thanh âm phát ra khiến cô giảm bớt sự lo sợ nhưng cũng không phải là an toàn.

"e dám trốn tôi đi quyến rũ đàn ông"

"e không có"

"không có vậy vì sao ăn mặc thế này"

"e... e chỉ là..."

"Là do tôi quá cưng chiều e cho nên e mới coi trời bằng vung như vậy. Ngang nhiên đi câu dẫn đàn ông trước mặt tôi"

"không có mà. A cũng đến đây thôi"

"Gan e to ra không ít nhỉ?"

"Đã bảo là cho nhau riêng tư kia mà hướng chi e chỉ đi uống vài ly với Đan Đan thôi mà"

Vậy mà cô gái nhỏ trước mặt hần dám bảo cái gì là riêng tư ư. Người của hần không cho phép người khác nhìn ngó hướng chi là thân mật như vậy. Phải dạy dỗ con mèo nhỏ này lại đáng hoàng 1 chút.

Hần trầm mặt khó chịu. Nhanh tay cời dây nịt kéo khóa quần lòi đệ đệ đã trưởng to từ khi nào ra. Tay còn lại kéo quần lót cô xuống nhắm 1 đường thẳng đi vào. Tiểu huyệt cô bắt ngờ co rút mót lấy côn thịt hần không ngừng.

Tư thế ngهنghẹn hợp này thật khít khao làm sao. Để cho côn thịt thô to của hần vào được thật sâu bên trong hoa tâm của cô. Từng cú đâm của hần như muốn đòi mạng vừa sâu vừa mạnh. Cô chống hai tay lên thành bồn cầu chịu lực lại, đôi nhũ hoa to tròn của cô cứ theo nhịp điệu của 2 người mà đung đưa.

"um...um... a rề... a rề a... tiểu Mỹ sai rồi... tiểu Mỹ chịu không nổi mà... um... um"

"Đề coi sau này e dám tìm đàn ông nữa không. Tôi phải làm chết e, cấm đến khi nào e chỉ biết nhớ nhưng côn thịt của tôi mới thôi".

"Tiểu Mỹ nhớ rõ mà... Tiểu Mỹ chỉ cần côn thịt của a rề... sướng... sướng chết mất... aaa...."

Cô thét chói tay sau đó phun ra một dòng nước ấm nóng. Các thành vách thịt hoạt động dữ dội hơn mót lấy côn thịt của hần như muốn cắn đứt.

Hần vẫn còn tức giận nha, cũng không biết vì sao lại giận cô như thế nữa. Hần lật người cô lại nâng cao chân tiếp tục đâm vào. Lần này hần nhất định không buông tha dễ dàng cho cô như vậy được. Phải dạy cho cô ngoan ngoãn hơn một chút mới được nếu không cái mũ xanh kia. Thật sự sẽ tới phiên hần đội mà.

Càng nghỉ càng tức giận mà càng tức giận thì hần càng đâm ác liệt hơn. Cô gái nhỏ dưới thân đã xụi lờ từ khi nào không rõ.

Gần một tiếng sau hần tạm hài lòng bắn hết tinh dịch vào người cô. Chính trang lại tây trang và trang phục cho cô. Xong xuôi hần bước ra ngoài rất tự

nhien như chẳng có chuyện gì xảy ra, đúng là khâm phục nha.

Cô bước ra sau vội vàng tiến đến bàn cũ của mình.

" Mỹ Mỹ cậu làm gì lâu vậy chứ"

" về thôi, mình không khỏe"

Hai cô gái rời đi, dưới ánh mắt ai đó trên cao. Cô cũng biết ngoan ngoãn rồi đấy.

Cô thì sẽ không đến đó nữa, thật bất công cho cô nha. Vì sao hân có thể đi còn cô lại không. Nhưng chỉ là cô nghĩ trong lòng chứ không dám nói. Ai bảo hân lại lớn mạnh như thế, cô chỉ còn nước khuất phục thôi.

Mặc kệ, ngủ thôi. Ngày mai tươi sáng sẽ đến nhanh nhanh nhé.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ngày đầu tiên đi làm

((My Nhi))

Ngày đầu tiên đi làm nên cô rất chinh chu nha. Áo sơ mi trắng váy ôm cùng giày cao gót. Tóc cô cột lên gọn gàng nhìn rất trẻ trung và năng động. Nhìn cô bây giờ thật thuần khiết biết bao nhưng là chỉ nhìn thôi. Sự thật đã không phải rồi.

Cô đến công ty khá sớm để chuẩn bị cho công việc thật tốt. Cô rất nghiêm túc và chú trọng đến công việc này. Đã rất khó khăn để vào nên không thể dễ dàng để mất đi được.

Cô đến phòng nhân sự để nhận bảng tên và bố trí công việc. Vẫn là lão giám đốc háo sắc kia, đáng ghét. Cô hy vọng sẽ làm bộ phận nào thật xa xa để khỏi chường mắt khi thấy hân ta.

" Tích Tiểu Mỹ, cô nhận bảng tên xong nhanh chân lên tầng 68. Cô nhận chức thư ký cho tổng giám đốc"

" Nhưng giám đốc à, tôi không có nghiệp vụ và kinh nghiệm làm thư ký".

" Không biết thì học. Chẳng phải lúc phỏng vấn cô nói sẽ cố gắng sao"

" vâng"

Thôi mặc kệ đi, miễn có việc là được rồi. Mấy ai có thể làm đúng việc mình yêu thích đâu.

Cô lên tầng 68 đã thấy sắp sẵn bàn cho mình kê cả bảng tên. Có mẫu giấy ghi sẵn báo cô đến thì pha cafe mang vào. Thật hiếu kỳ nha, tổng giám đốc này lại chăm chỉ như vậy, đáng khen.

Cô pha cafe xong mang vào, khi nhìn đến ghế vị tổng giám đốc kia làm cô muốn sốc suýt rơi cả ly cafe. Vị tổng giám đốc kia là a, la a mà. Đáng vẻ lúc làm việc của a thật soái, thật mê người. Đúng là không hổ danh học trưởng của cô.

" Tổng giám đốc, mời ngài uống cafe".

" Mỹ Mỹ, không quen a"

" Không dám".

" Hôm qua a mới thấy hồ sơ của e nên đã sắp xếp"

" Sao không nói e biết, a là tổng giám đốc, Trịnh thị là của gia đình a."

" a sợ e sẽ không làm bạn với a nữa"

" Nào có, học trưởng vẫn là tốt nhất".

" Trưa nay ăn cơm với a"

" Vâng"

Chẳng trách sao lại kỳ lạ như thế, rõ ràng đã không nhận cô. Nhưng chỉ sau vài phút lại thay đổi ngay. Đáng lẽ cô nên nghi đến vấn đề này sớm. Thế mà cô để anh lừa đến tận bây giờ. Làm sao cô có thể ngờ như vậy được chứ.

Đến trưa cô cùng a đi xuống nhà ăn, chỗ a ăn được sắp xếp riêng. Lúc a và cô xuất hiện thu hút biết bao nhiêu ánh nhìn cùng biết bao nhiêu lời đàm tiếu. Cô biết trước sẽ như vậy nhưng làm sao tránh khỏi.

" Có hợp khẩu vị của e không"

" Rất ngon"

" vậy ăn nhiều một chút, e gầy quá rồi."

" vâng. Mọi người sẽ để ý hay là sau này mình đừng ăn cùng nữa"

" Mặc kệ họ"

Cô chịu thua, về mặc bá đạo a cũng không thua kém hẳn là bao. Chỉ tiếc là, cô không thể bên a nữa rồi.

Tan ca cô về thẳng nhà không đợi a. Cô cũng muốn tránh bớt thị phi để sống yên trong cái cty này.

Ai bảo a soái như vậy lại tài giỏi như vậy. Cô không muốn làm kẻ địch của nhiều bóng hồng vây quanh a đâu nha. Cô kham không nổi đâu nếu cả hấn và a cộng lại. Chắc số lượng phải khủng bố lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Khúc cao trào bị phá rồi

((My.Nhi))

Về đến nhà đèn tối om, cô với tay mở đèn lên. Thân ảnh trên ghế sofa làm cô giật cả mình. Từ khi nào hấn thích bóng tối như vậy và từ khi nào hấn thích hù dọa cô như vậy chứ.

" Lại đi đâu"

" sao a đến sớm thế, e đi làm. E đã nói qua với a rồi mà" cô nhanh chạy tới ngồi vào lòng hấn.

" ờ đâu?"

" Trịnh thị nha, cty lớn đó"

" Hừ... chức vụ gì?"

" Thư... ký của... tổng giám đốc"

" Thằng nhãi đó à, cũng khá đẹp trai phải không?"

" không nha, trong mắt e thì a rể mới là đẹp trai nhất"

" Coi như e biết ăn nói. Còn còn thịt thì sao?"

" Cái này thật khó trả lời nha. Phải để e thử đã thì mới so sánh được"

" e nói cái gì?"

" không có... không có... e không dám đâu, e đùa thôi mà"

" Do e tự chuốc lấy"

Hấn liền hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô, 2 tay hấn cũng không ngần ngại mà xoa nắn bầu ngực đầy đặn kia. Không khí trở nên ái muội nồng nặc mùi tình dục.

Hắn giật bung áo cô ra kéo áo ngực xuống mút lấy bên ngực căng tròn của cô, tay kia xoa nắn bên còn lại. Sau đó hắn luồn tay vào trong váy cô xoa nắn hoa nhỏ bé đã sớm ướt át vì hắn.

Sau đó hắn trượt xuống cởi quần lót cô ra, hôn nhụy hoa và mút hết mật dịch bên trong. Cô sung sướng kêu rên làm hắn càng hưng phấn hơn.

"a rề... e khó chịu quá... ừm... ừm..."

"Côn thịt của tôi còn khó chịu hơn nữa"

Cô hiểu ý ngoan ngoãn ngồi xổm xuống đất còn hắn ngồi trên sô pha. Cô cởi dây nịt hắn ra rồi kéo khóa quần lôi côn thịt vừa to vừa dài bên trong ra. Côn thịt được thoát ra ngoài nằm trên tay cô trở nên oai vệ hơn hẳn làm cô phần nào khiếp sợ. Thứ thô to này sao lại có thể ra vào cơ thể cô nhiều lần như thế, thật khó hiểu mà.

Cô mút lấy côn thịt hắn ngon lành như đang ăn một que kem. Không ngừng phun ra nuốt vào làm côn thịt như cứ muốn to thêm. Sau đó cô lè lưỡi liếm lấy thân côn thịt vài vòng rồi dần lên đỉnh quy đầu. Động tác kích thích này của cô khiến hắn đã phải hết sức kìm nén mới không bắn tinh ra ngoài.

Hắn vội kéo cô dậy tính để cô ngồi lên tự hành xử thì bất ngờ điện thoại trong túi reo lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: To gan khiêu khích

((My Nhi))

Hắn bọc dọc mở ra xem thì hiện lên màn hình là 2 chữ "Điềm Điềm". Hắn bất đắc dĩ phải bắt máy lên nghe.

"Alo. a nghe"

"Hôm nay mấy giờ a về?"

Cô khó chịu nhưng biết làm sao bây giờ, cô không thể lên tiếng được. Cô chợt cười lém lỉnh xong ngồi lên côn thịt của hắn. Nhịp nhàng ra lên xuống, cái đầu nhỏ vùi vào trong lòng ngực hắn.

Hắn kìm nén hừ 1 tiếng, cô gái nhỏ này dám trêu đùa hắn đây mà. Đợi lát nữa hắn sẽ trừng trị cô không chút nương tay.

"a đang bận, đừng đợi a"

Sau tiếng cúp máy, bên kia đầu dây ã ta bọc dọc dậm chân. Giọng nói hắn lúc này có chút gì đó là lạ như đang kìm nén thứ gì. Chắc đang phóng túng cùng con hồ ly tinh nào rồi. Á ta rất bức tức nhưng không thể làm gì hơn, đợi đến khi ã bắt được thì xong đời con hồ ly tinh kia. Hãy chờ đó...

- -----

Bên này sau khi cúp máy hắn quăng điện thoại sang một bên. Hai tay nắm lấy eo cô hoạt động mạnh hơn, mỗi lần ngồi xuống hắn cố ý đẩy mạnh lên vào bên trong cô hơn. Côn thịt cứ thế như đụng vào tận tử cung cô, kích thích cực điểm.

"Đúng là tiểu dâm đẳng mà, muốn người khác biết đang bị côn thịt tôi đâm sao. Đáng bị trừng phạt mà"

"ừm... ừm... sướng quá... sâu quá... e ra, e ra... aaaa... a rề ời, tiểu Mỹ không chịu nổi"

"không chịu nổi cũng phải chịu. Ai bảo e dâm đẳng như vậy"

"ừm... aaaa... sẽ hư, hư mất... ừm... sướng chết mất..."

Sau đó hắn lật cô lại quỳ trên sô pha, hắn từ phía sau đâm tới vừa nhanh vừa mạnh. Mỗi cú đâm đều đâm rất xúng đáng không hề nương tay. Được thêm trăm cái nữa hắn cũng tạm vừa lòng mà bắn hết tinh dịch vào người cô.

Đêm nay hắn nào dễ dàng buông tha cho cô được. Hắn đòi hỏi cô đủ các tư thế, đủ loại địa điểm. Nào là phòng khách trên sô pha, trên sàn nhà. Trong nhà bếp, trong nhà tắm, trong phòng ngủ. Trước cửa sổ, trước bàn trang điểm, trên bàn ăn,... pla... pla... Tóm lại nơi nào sử dụng được hắn đều dùng qua, cô đây muốn rã rồi không nhúc nhích nổi nữa.

Cuối cùng đến nửa đêm hắn cũng chịu thỏa mãn ôm cô vào lòng ngủ nhưng không chịu rút thứ đáng ghét kia ra. Cô đành cam chịu, cũng là do cô tự

chuốc lấy mà.

- - - - -

Bên kia, một đêm nữa hấn không về. Ắ ta đâu dễ dàng để thiệt cho bản thân như vậy. Ắ phải đòi lại tất cả, hết thấy tất cả đều là của ắ. Đúng là bọn hồ ly tinh không biết xấu hổ, không biết sống chết là gì đây mà. Đợi đó...

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Về nhà ăn cơm

((My Nhi))

Hôm nay cô nhận được điện thoại sau khi tan làm phải về nhà ăn cơm. Không biết họ tính giờ trò gì nhưng thôi kệ, cô đã quá quen rồi. Máy trò hèn hạ của bà ta và chị gái cô, cô sẽ cho họ nhận lấy phần đòn thê thảm nhất. Dù gì bây giờ, hấn cũng 1 mắt nhắm 1 mắt mở cho cô làm càng. Hà có gì phải tiếp tục nhịn nhục chứ.

Tan làm, cô bắt taxi về nhà chính, cô đã dọn ra ngoài từ lúc học đại học rồi. Nhìn căn nhà cô phải sống tủi nhục suốt mười mấy năm qua chỉ làm cô thêm tức giận. Việc lớn chưa thành vẫn phải nhịn nhục tiếp tục. Cô sẽ làm được mà, cố lên nào.

Cô bước vào nhà đã thấy đông đủ, chị gái và a rể cô cũng đến. Hôm nay muốn diễn vở kịch nào cho cô xem đây, thật mong đợi.

"Chào mọi người, con đến muộn"

"Thật không ra thể thống gì, bắt mọi người đợi con" - cha cô gắt gỏng.

"Thôi đi ông ả, con bé không phải cố ý. Hôm nay có con về, đừng để mất vui"

Chuyện gì đây nha, bà ta vậy mà nói giúp cô. Dự cảm không lành rồi đây.

"Thật không hiểu chuyện, nhìn chị con đi. Không biết đến khi nào mới không làm người ta lo lắng đây"

"Vâng"

Vào bàn ngồi ăn cơm, không khí trở nên ngột ngạt cô chỉ biết ăn rồi ăn. Mong sao bữa cơm này nhanh chóng qua đi. Chị cô luôn tỏ ra ân ái ái với hấn ngay trước mặt cô còn hấn cứ lạnh lùng nửa đáp ứng không khước từ. Càng làm cô tức giận chường tai gai mắt thêm thôi.

Ăn xong cô lên phòng để dọn dẹp lại vài thứ linh tinh.

Đang cúi húi xếp lại mấy thứ đồ linh tinh trong tủ nhỏ đầu giường thì bất ngờ cô bị ôm từ phía sau. Chuyện này cũng không phải lần đầu tiên nên cô cũng không bắt ngờ cho lắm.

Cô và hấn đã làm tình khắp nơi ở trong cái nhà này rồi chỉ có điều là toàn trong hoàn cảnh lén lút.

Người ta nói thật không sai, dư vị vụng trộm mới vui sướng, hã dạ làm sao. Vì điều này nên cả 2 luôn yêu thích nhau không rời được.

"a rể, đang làm gì vậy"

"Tôi muốn làm e"

"không được đâu nha. E là e vợ của a đấy"

"Thì sao?"

"Họ sẽ lên ngay bây giờ đó"

"Mặc kệ"

Trước biểu cảm nhu hòa thuần khiết của cô làm hấn càng trở nên khó kiểm soát. Cô gái nhỏ này luôn luôn hiểu ý hấn như vậy, luôn luôn làm hấn khó có thể nào buông tay được.

Hấn thật muốn điên cuồng làm chết cô, làm đến cô van xin tha cho thì mới thôi. Dường như với cô, sức chịu đựng của hấn là vô hạn. Ai bảo cô lại làm

hắn sung sướng mê luyến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lén lút vụng trộm

((My Nhi))

Hắn ôm ngay lấy cô đè xuống giường, môi mòng hôn sâu hòa quyện như không muốn tách rời. Tay hắn nhanh chóng mở khóa quần lòi côn thịt to lớn ra rồi kéo quần lòi cô sang bên nhanh chóng đi vào. Mùi vị hoang ái gấp gáp đè nén lên lút như vậy thật thống khoái làm sao.

Côn thịt thô to đi vào thật sâu đến hoa tâm, liên tục ra vào tạo nên tiếng nhóp nhép mê hoặc khó tả. Hai thân thể nóng rực dính lấy nhau dây dưa triền miên không dứt. Cô cứ thế ôm lấy cổ hắn, đôi chân thon dài quấn lấy eo hắn như sợ hắn sẽ rời đi. Giây phút này dù là ai xuất hiện, họ cũng mặc kệ.

"um...umm... a rề... sướng quá... nhanh... mạnh nữa đi... thích lắm... ummm"

"Hư hồng, lắng lo. E muốn cả nhà nghe thấy sao, muốn để họ biết e bị côn thịt của tôi đâm sướng thế nào sao. Tiểu yêu tinh"

"phải... phải... e là đồ hư hồng... e luôn nhớ đến côn thịt a rề... e... e... rất sướng"

"coi tôi làm sao làm chết e. hừ"

Môi lưỡi 2 người tiếp tục quyện vào nhau thật sâu, thật nồng ấm. Tiếng rên rỉ bị đè nén của cô càng làm con người hắn trở nên điên cuồng hơn. Lực ra vào ngày một nhanh và dừng mãnh hơn. Như vũ bão, như cuồng phong thịnh nộ không hề thương tiếc đóa hoa nhỏ kia của cô.

Dây dưa triền miên cũng đã hơn 1 tiếng, hắn mới tạm thỏa mãn mà xuất hết tinh dịch nồng đậm vào sâu trong tử cung của cô. Sau đó sửa soạn lại tây trang, ngao nghể bước ra khỏi phòng như chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả.

Vừa bước ra khỏi phòng đến cầu thang đã đụng mặt Tích Tư Diễm. Hắn ta nhìn ả một cái rồi lạnh lùng lướt qua. Dáng vẻ phong thái như chẳng hề có chuyện gì cả, thật đáng nể phục. Đáng lẽ ra hắn phải là 1 anh đế siêu cấp mới phải, thật khó hiểu lòng dạ con người hắn. Thâm sâu khó lường lại lạnh lùng, tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giáp mặt

((My Nhi))

Ả ta bực dọc chạy theo chất vấn hắn ta, cô đã nghi ngờ có gì đó mờ ám bấy lâu nay nhưng chưa có bằng chứng nên không dám manh động. Nhưng bây giờ đã là giới hạn sức chịu đựng của ả, ả điên cuồng tức giận.

"a làm gì trên đây lâu như vậy hả?"

"Ngủ"

"Ngủ sao? a đừng hồng lừa e. A giang điu với con tiện nhân kia phải không. Cả e gái của vợ a cũng ả, a không biết chừng mực hay sao"

"Nếu còn muốn làm bà Khương. Tốt nhất an phận đi"

Ả đứng hình nhìn hắn rời đi, ả thật không ngờ tới sẽ có ngày hôm nay. Ngày xưa khi cưới ả hắn cũng đã từng yêu thương cưng chiều ả rất nhiều. Bây giờ ra nông nổi này đều là do con hồ ly tinh kia, đúng là mẹ nào con nấy mà, đề tiện.

Ả ta nhanh chóng đi tới phòng cô đẩy cửa xông vào, thấy cô váy áo chỉnh tề làm ả á khẩu giây lát. Nhưng đang trong cơn tức giận khiến ả mất khống chế không thể bình tâm.

"Đồ tiện nhân không biết xấu hổ. Cô quyền rũ Duệ vào đây làm gì?"

"Chị à, con mắt nào của chị thấy tôi quyến rũ a rề mà không phải là a ấy tự vào đây"

"Duê là ai lại để ý đến hạn thấp hèn như cô, đúng là đồ dê tiện không khác gì mẹ cô cả"

"Chị à, ai mới là đồ thấp hèn đến lạy lục van xin mẹ tôi cho nhận tổ quy tông để không bị xem là con hoang. Chị nên cảm ơn bà ấy mới phải"

"Mày... mày dám nói vậy với tao hả? con tiện nhân này"

"Tại sao tôi không dám, mười mấy năm qua tôi nhin nhục ở cái nhà này là để chờ đến bây giờ. Từ từ tôi sẽ lấy lại tất cả những gì thuộc về tôi và mẹ tôi"

"Mày với con mẹ mày là đám ngu xuẩn có tư cách gì ở lại Tích gia. Mẹ mày chết là do bà ta tự chuốc lấy"

Chát.. chát...

Hai cái tát roi trên mặt ả ta không chút nương tình làm 2 má ả sưng đỏ lên một mảng đáng thương.

"Mày... Mày dám đánh tao... Tao sẽ cho mày chết"

"Tôi nói cho chị biết nơi đây không phải của Tích gia và chị không có quyền gì cả. Tôi sẽ đòi lại gấp vạn lần những gì mẹ tôi phải gánh chịu"

Ả ta định giơ tay đánh trả thì ngoài phòng có tiếng làm ả phải khựng lại. Ra về thuần khiết đáng thương khóc thút thít.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cãi nhau kịch liệt

((My Nhi))

"có chuyện gì xảy ra?" Giọng của Tích Kỳ cha của cô.

"huhu... cha à... là con không tốt làm e gái nổi giận"

Bộ mặt này của ả cô đã nhìn ra từ lâu, duy chỉ có cha cô là bị 2 mẹ con ả lừa gạt. Không biết cha cô thật sự ngạc nhiên hay mê muội mà ra. Đóng kịch như vậy cũng tin cho được.

"Mỹ Mỹ đó là chị gái cô, cô không được dạy dỗ sao?"

"Mỹ Mỹ con thật không ra thể thống gì, nếu con còn như vậy thì đừng về nhà này nữa. Tích gia không có đứa con gái hỗn xược như con"

Đúng là phu xướng phụ tùy mà làm người ta buồn nôn. Nếu được lựa chọn cô sẽ chọn không mang họ Tích.

"Mẹ tôi không hề sinh cho tôi chị gái và lại đây không phải nhà của Tích gia. Không bất kì ai có thể cấm tôi về."

"Mày... Mày muốn làm cha mày tức chết mới cam lòng sao?"

"Người muốn tức chết là tôi đây, ông còn nhớ lúc họ cầu xin vào nhà này đã hứa những gì. Lúc mẹ tôi mất ông đã hứa những gì không. Hôm nay ông gọi tôi về đây để nghe họ sỉ nhục mẹ tôi sao. Tôi không được mẹ dạy dỗ là nhờ ơn ai ban cho. Ông không cảm thấy xấu hổ với bà ấy à, trách bà ấy đã yêu một người lòng lan dạ sỏi như ông"

Từng câu từng chữ cô thốt ra đánh thép không để cho người đối diện phản bác lại. Cô đã không còn là Tích Tiểu Mỹ ngày xưa, để bọn họ bắt nạt.

"Điềm Điềm, sao con lại nhất tới bà ấy"

"Con... con không có"

"Điềm Điềm, ta không nghe thấy nhưng nếu ta nghe được. Con và bà nói về bà ấy nữa thì... đừng trách ta. Mỹ Mỹ xuống nhà đi"

Xem ra ông ta còn chút lương tâm, đối với bà còn chút tình nghĩa nhưng là do ông ấy quá ngu muội. Để bọn họ tác oai tác quái ngần ấy năm, ông niệm tình xưa còn cô thì không.

Cô lẳng lặng đi phía sau họ, bây giờ chưa phải lúc làm âm ỉ. Phải nắm chắc phần thắng cô mới ra tay được.

Cuộc cãi vã ầm ĩ đã được hấn chứng kiến không sót 1 chữ. Đôi mắt hấn âm lãnh thờ ơ, rồi bước đi xuống trước. Xem như chưa biết gì ung dung ngồi ở sofa đợi cả nhà cô đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ý tốt của mẹ kế

((My Nhi))

Xuống dưới nhà, một bầu không khí bao quanh đến khó chịu. Cô ngồi nhìn từng người đến phát ngáy nhưng biết làm sao hơn, bây giờ chưa phải lúc trở mặt.

Bà ta lên tiếng phá tan bầu không khí ngột ngạt khó chịu này. Cô biết ngay bà ta sẽ chẳng có ý tốt lành gì khi gọi cô về mà.

"Mỹ Mỹ à, con cũng đã 23 tuổi rồi đâu còn nhỏ gì nữa. Nhưng sao đi không thấy con dắt bạn trai về".

"Dì à, con muốn phát triển sự nghiệp trước"

"ôi trời, về thôi. Con thì tài năng đến đâu mà sự nghiệp. Tìm một tấm chồng tốt nương tựa như chị con vẫn thực tế hơn nhưng dựa vào con muốn tìm một người có điều kiện tốt như Duệ thật sự rất khó"

"Dì à, chuyện của con con tự hiểu. Chưa biết sau này ai tốt số hơn ai. Dì vẫn nên lo cho chị ấy thì hơn"

"Con... thật là ta có ý tốt nhưng con lại xem như cỏ rác. Ta không muốn mang danh mẹ kế tàn ác như người xưa hay nói, ta thật lòng muốn tốt cho con"

"Dì muốn gì xin nói thẳng, chớ có vòng vo"

"Thì là thế này. Con cũng đã lớn rồi, đi cũng đã sắp xếp vài mối tốt cho con. Con đi gặp họ thử, không hợp thì thôi. Cũng không mất mát gì cả."

"Được "

Cả nhà đều kinh ngạc trước sự chấp thuận quá dễ dàng của cô. Họ cứ nghĩ cô sẽ gây gổ, nóng nảy phản bát cự tuyệt. Nhưng hành động như vậy là sao, mà thôi chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời là được. Bà ta cũng không muốn đôi co thêm nữa với diễn mấy cảnh tình thâm một người kia.

Cô hóp nhẹ tách trà nóng và mặt điềm tĩnh sau đó nhẹ nhàng đặt xuống bàn. Cô nở một nụ cười nhàn nhạt rồi đứng dậy xin phép rời đi. Nơi chán ghét giả tạo này, cô không muốn lưu lại thêm giây phút nào nữa hết.

"Nếu không còn chuyện gì, con về trước đây"

"Được" Tích Kỳ nhàn nhạt gật đầu.

"Tụi con cũng về trước nha" à ta cũng nhanh chóng đứng lên kéo hấn đi.

Ra đến nơi à ta ưỡn ẹo làm bộ dáng thân thiết với cô, à cũng không quên khoác chặt tay hấn tỏ vẻ ân ái ái.

"e gái, trời tối rồi hay để chị cho quá gian 1 đoạn nha"

"không dám phiền a rể, e bắt taxi được rồi"

"Không phiền" hấn liền trả lời.

Cô nở nụ cười tươi tắn bước lên xe ngồi ghế sau còn à bức tức khó chịu tính lên mặt với cô nhưng lại bất thành.

Suốt quãng đường không ai nói với ai một lời cho đến khi tới khu chung cư nơi cô ở.

Cô xuống xe đứng bên vệ đường nhìn bóng xe rời đi rồi xa khuất dần. Lòng cô dâng lên 1 cỗ khó chịu đến tức ngực. Lắc đầu xua tan mọi ý nghĩ cô vội bước lên trên nhà. Hôm nay thật là một ngày dài với cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Hòn giận

((My Nhi))

Sau khi cô tắm gội bước ra đã ngạc nhiên nhìn thấy hân ngồi chỉnh tề trên giường, tay cầm điện thoại lướt lướt. Cô thân chỉ quấn mỗi khăn tắm đi đến leo lên ngồi trên người hân. Mùi sữa tắm nhẹ nhàng hắt lên mũi làm cơn thịnh nộ của hân khẽ rục rịch.

"a rề. Sao lại tới đây?"

"Nhớ e"

"Nhớ e hay nhớ cô bé của e?"

"Cả hai"

"a rề thật hư nha, làm như vậy là sai trái"

"Đã sai trái nhiều năm như vậy rồi. Bây giờ mới phản ứng"

"không có" cô nhún miệng cười.

"Cười thật khó coi"

"không lẽ e phải khóc sao?"

"Có tôi ở đây, khóc một lần đi"

"không... e đâu có chuyện gì phải khóc"

"Bướng bỉnh."

Cô ôm hân, cảm không cho nước mắt trào ra nhất là khi ở trước mặt hân. Cô đã quen với chuyện như vậy từ lâu rồi, đâu phải lần đầu bị sỉ nhục. Khóc lóc không giải quyết được gì, cô không phải người nhu nhược như vậy.

"a rề không về, chị ấy sẽ nghi ngờ"

"Mặc kệ"

"Nhưng mà đề chị ấy biết được sẽ đi rêu rao khắp nơi. E làm sao lấy chồng đây"

"E nói gì?"

"Không phải e muốn như vậy, là mẹ vợ của a ép e nha"

"Tôi không cho phép, ai ép được e"

"Như vậy cũng không tốt, sau này e già nua xấu xí rồi a lại tìm tình nhân mới. E biết phải làm sao đây"

"Khi nào tôi chán hãy tính. Nhất định không bạc đãi e"

Cô bức bối quay đi, cho đến bây giờ hân cũng chưa có bất kỳ hứa hẹn gì với cô. Không phải cô muốn cùng hân sống trăm năm gì đó nhưng là cũng phải cho cô một ít địa vị chứ. Thanh xuân lẫn trinh tiết cô đều cho hân mà hân cứ như thể nhón nhờ hưởng thụ không chút hồi báo cô. Thật đáng giận mà.

"Giận sao?"

"Không dám"

"Tôi cho e còn ít tiền"

"hừ... không cần. A rề a, xin tự trọng"

Giận quá mất khôn, cô quên mất mình mới là người chủ động là người ngồi trên mình a. Cô vậy mà lại lật lọng trở mặt nhanh như vậy, tính làm sao bây giờ. Tình huống này cô chưa từng trải qua vẫn là chưa có kinh nghiệm, đến cả nhúc nhích cô còn không dám nữa.

Chương 17: Tức giận

((My.Nhi))

Hắn nhìn cô khoe môi nhếch lên một tay bóp mạnh lấy bên ngực cô thông thả nói.

"e vợ à, e không mặc đồ ngồi trên mình tôi là có ý tứ gì. Là ai nên tự trọng đây"

" Là a ức hiếp e"

" Tôi ức hiếp e cái gì?"

" E đã cho a trình tiết lẫn thanh xuân. Vậy mà cả một địa vị nhỏ trong lòng a, e cũng không có"

" Ai bảo e không có địa vị"

" Chẳng phải a nói sao, chán rồi sẽ bỏ rơi sao"

" Tôi đã nói thời hạn chán chưa"

" không nói không có nghĩa là không chán. Tốt nhất a nên ra một thời hạn để e còn tranh thủ lúc mình còn chút nhan sắc mà tìm một tấm chồng. Về già thoát khỏi cảnh quạnh hiu"

Đôi mắt hắn tối sầm lại, khí lạnh tỏa ra khắp phòng. Hắn đưa thêm tay còn lại lên xoa bóp đôi ngực căng tròn của cô không thương tiếc. Hắn đưa miệng vào cắn mạnh đầu tí rồi liếm láp xung quanh làm cô giật bắn người rên rĩ không thôi.

Động tác vừa nhanh vừa dứt khoát, kéo khóa quần lòi côn thịt ra ngoài. Một phát ngay tâm cứ thế mà hung hăng đi vào. Vừa nhanh vừa chuẩn lại vừa có lực. Động tác này khiến cô không kịp phản ứng chỉ kịp ah lên một tiếng rồi ôm chặt lấy hắn.

" a rể. Nhẹ một chút... um... nhẹ chút đi mà"

" Cái tiểu huyết dâm đảng này lại tham ăn như vậy sao. Chưa gì đã muốn tìm đàn ông, là tôi không đủ thỏa mãn nó sao?"

" Không... không phải... e chịu không nổi"

" Mới như vậy đã chịu không nổi rồi mà còn muốn tìm đàn ông. Xem tôi chơi hư tiểu huyết hư hồng này thế nào đây?"

" xin a... umm... xin a rể mà... tiểu huyết rất mới... rất mệt... nha... umm"

" e lại không thành thật rồi, nó đang nứt tôi chặt thế này kia mà. Sao Chối đã nhiều năm như vậy mà vẫn chặt như thế. Mẹ nó thật sướng"

Hắn thống khoái chửi lên rồi bắn hết tinh dịch vào người cô. Bao giờ hắn lại điên cuồng như thế, đã rất lâu rồi. Xem chút nữa cô đã quên mất luôn rồi nhưng có vẻ hôm nay con thịnh nộ hắn mang tới. Còn gấp bội phần lần trước đó nữa, ai chọc giận hắn chứ. Đồ háo sắc khó hiểu.

Chương 18: Hồi ức

((My.Nhi))

Nằm trong vòng tay hắn thức dậy đã nhiều như vậy cũng khiến cô hình thành thói quen. Lúc đầu hắn cũng ngoan ngoãn về nhà mỗi tối chỉ là tranh thủ sau khi ăn cô xong. Lâu dần hắn trở nên ỡ li không về còn chị ta cũng không thể nói được chồng mình. Cô không biết bên ngoài hắn có bao nhiêu tình nhân chỉ thi thoảng lại thấy nghi án hắn với cô ở nào đây trên mặt báo. Cô cũng không chất vấn, không dò hỏi không nhắc đến thậm chí không có chút chuyển

biến thân sắc. Phương diện này khiến hắn rất thoải mái, sau mỗi lần sicandan lộ ra thì hắn ở lì bên cô không nỡ bước về nhà. Hắn không muốn nghe những lời nhảm nhí của chị ta. Cùng lúc đó hắn lại luôn quan sát cô, thấy cô hăm hực thì hăm ôm ấp đòi hỏi còn thấy cô vui vẻ hắn lại khát dục trừng phạt. Cô thật không biết trong đầu hắn nghĩ cái gì nữa, đáng lẽ ra cô không nên dấn thân vào hắn nhưng đã là muộn màng.

Nhớ lại tuổi thơ của cô khi còn có mẹ mới hạnh phúc vui vẻ biết bao. Nhưng từ khi bà ta và chị ta dọn đến trước chộc tức chết ông ngoại, mẹ cô sau là hành hạ cô. Nhục nhã, đánh đập, đau khổ cô cũng chịu qua hết rồi. Cha cô lại ngu muội nghe lời bà ta và cưng chiều chị ta. Còn cô không phải con ông ấy sao hay ông không thương mẹ cô mà chỉ muốn gia sản của ông ngoại.

Năm đó khi ông mất đã để lại tài sản cho cô nhưng đến năm 18 tuổi mới có thể nhận được. Người quản lý là mẹ cô nhưng sau khi mẹ cô mất thì ông ta hiển nhiên trở thành người tiếp quản.

Mười mấy năm nay bà ta thôi vào tay ông ta không ít lời bóng gió. Số tài sản đó cũng bị bòn rút gần hết rồi, bây giờ toàn bộ đã sang tay cha cô. Mà bà ta cùng chị ta hã hề ngồi hưởng thụ số tài sản trên trời rơi xuống đó.

Tài sản của cô nhưng cô không có quyền lấy mỗi tháng phải ngửa tay xin xỏ được mấy đồng bạc. Nhà của cô nhưng cô lại như đang ở tạm, làm việc nhà hầu hạ cho mẹ con đó. Cô và mẹ cô mới là danh chính ngôn thuận vì sao phải như thế. Đến ngày mẹ mất vẫn đau xót không thôi.

Đời này kiếp này mẹ yêu sai người đặt niềm tin sai chỗ để pải uất ức ra đi.

Cô nhất định sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần những gì họ đã gây ra cho mẹ con cô.

Nợ máu không nhất định phải trả bằng máu nhưng cô có cách đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Cô muốn họ sống nhất định phải sống. Sống trong đau khổ dần vật bản thân đến cả cuộc đời.

Họ phải sống người không ra người mà ma cũng chẳng ra ma. Để cho người đời khinh rẻ, biết được những việc xấu xa mà họ đã làm.

Cô phải sống thật vui vẻ mà tận hưởng mà nhìn cái giá họ phải trả cho sự tham lam, ích kỷ và độc ác của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rẻ Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hồi ức (2)

((My Nhi))

Năm đó cô 14 tuổi, cô đã nhận thức được rất nhiều và định hướng được con đường sau này mình phải đi.

Học Trường Trịnh là mối tình đầu của cô, trái tim non nớt thầm thích một chàng trai ưu tú là điều hiển nhiên. Nhưng nó chỉ dừng lại ở việc thích vì cô biết cô và a không thể nào tiến tới được.

Đi học gặp gỡ, ra ngoài cùng nhóm đi chơi cũng gặp nhau. Cả hai đều vui vẻ trò chuyện nhưng chưa một lần nào cô dám thổ lộ tâm tư của mình. Duyên phận đúng là thật khó hiểu.

Năm cô 15 tuổi là lúc cô biết đến hắn, chủ tịch trẻ tuổi và quyền lực bậc nhất thành phố. Cô biết rằng từ sau này, cô nhất định phải dục dẫm vào người đàn ông này.

Hắn ta là con trai độc nhất của Khương gia, 24 tuổi đã nắm trong tay quyền sinh sát của hàng vạn con người. Nếu bên cạnh hắn còn có ai có thể dám bắt nạt cô. Thù của mẹ cô ắt báo xong thôi.

Cô bắt đầu chỉnh trang cách ăn mặc và đến quán bar hắn hay lui tới. Dù mới 15 tuổi nhưng tình trạng phát dục của cô khá tốt. Đôi ngực sữa to tròn, chân thon dài trắng mịn. Gương mặt thanh thuần đáng yêu đến lạ thường.

Mỗi ngày cô đều ghé qua, may mắn tới đó cũng gặp hắn. Hắn hiện ngang đi vào có cả phòng vip riêng, dù hắn không tới cũng không ai được vào.

Trong phòng có vài cô xinh đẹp ưỡn ẹo quần sát hắn nhìn muốn phát nôn. Vì nghiệp lớn, cô vẫn phải ở bên cạnh hắn thôi. Nếu không cô không bao giờ muốn dính liếu tới tên đàn ông trăng hoa kia.

Đến lúc hắn rời đi ra nhà vệ sinh cô cũng lật đật đi theo. Hắn phải đi một lúc rồi ra, cô giả vờ đứng trúng hắn rồi cười nhẹ một cái sau đó đi vào nhà vệ sinh nữ.

Hắn hí hóp nhìn theo bóng dáng cô sau đó nhanh bước theo vào trong. Hắn ôm cô vào giang cuối rồi khóa trái tay cửa, hắn hôn cô một cách cuồng nhiệt. Đến lúc cô không thờ nổi mới chịu thả cô ra. Sau đó hắn lần xuống cô, rồi ngực cô tham lam mà xoa nắn, liếm láp.

"Nhìn mặt thanh thuần như vậy mà bên trong lại thật dâm dăng. Ngực sữa cũng to thế này, e bao nhiêu tuổi?"

"Mười... mười lăm tuổi"

"Mới 15 tuổi đã thèm khát đàn ông như vậy sao. Tôi cho e biết thế nào là sung sướng"

"a... a không sợ bị tố cáo quan hệ với trẻ vị thành niên sao"

"haha... sợ... tôi chỉ sợ e chịu không nổi đệ đệ của tôi chào hỏi cô bé của e thôi"

Nói rồi hắn đưa tay kéo khóa quần móc côn thịt thô to ngạo nghễ sừng sững kia ra. Lần đầu tiên nhìn thấy côn thịt tận mắt khiến cô không thể ngượng ngùng lẫn hoảng sợ. Thử thô to kia sẽ chui vào người cô sao, không thể. Không thể được đâu mà.

Cô xanh mặt hốt hoảng đẩy hắn ra mở khóa cửa chạy như bay về nhà. Hắn nhìn theo bóng dáng cô không có giữ lại cũng không đuổi theo chỉ nhếch mép nhìn bóng dáng cô rời đi.

Ánh mắt thâm trầm khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hồi ức (3)

((My Nhi))

Từ sau khi từ quán bar trở về, cô không dám lui tới đó lần nào nữa. Báo thù rất quan trọng nhưng cô không muốn chưa báo xong thù đã chết. Con quái vật to đùng kia làm sao có thể chui vào người cô cơ chứ, chưa kể cô còn là thân xử nữ sẽ đau chết mất.

Ngày qua ngày cô vẫn không từ bỏ được, đau cũng có sao đâu. Thù không báo thì không được mà. Cô chịu được hết nhưng bây giờ điều quan trọng là đi đâu tìm hắn đây.

Tạm ở nhà nghỉ dưỡng để hồi phục năng lượng cái đã. Vậy nên cô trở nên ngoan ngoãn ở trong nhà. Ngoại trừ đi học ra thì toàn bộ thời gian cô đều ở nhà cũng không ra ngoài cùng Đan Đan nữa.

Cô thực sự sợ, rất sợ nữa là. Sống 15 năm trên đời cô không nghĩ sẽ có ngày làm cô sợ như vậy. Dù chưa từng thấy qua việc đó nhưng cô cũng không phải kẻ ngốc và lại cô còn chưa thể chấp nhận nỗi thứ đáng sợ kia. Lần đầu tiên tận mắt nhìn vật đó của đàn ông mà còn sắp bị nó ăn thịt thì không hoảng sợ mới là lạ đó.

Nhưng dù có sợ đến đâu cũng phải chấp nhận thôi. Hắn ta là cứu tinh duy nhất của cô là bùa hộ mệnh cho căn ôm chặt lấy. Phải cố gắng, cố gắng lên nào. Đã nhất quyết dù có chết cũng không được sợ. Nhắm mắt chút xíu sẽ qua ngay thôi mà.

Biết đâu hắn vì ăn chơi sa đọa đã sớm liệt mất rồi. Chỉ bị vật đó hành hạ vài phút sẽ qua ngay thôi mà. Chắc chắn là như thế, có lên nào Tích Tiểu Mỹ, cô làm được mà. Chính vì suy nghĩ này khiến cô về sau hối hận khôn nguôi.

Qua mấy ngày ở nhà dọn dẹp hầu hạ, tâm tính của cô cũng chuyển biến không ít. Quyết tâm cũng được nâng lên bội phần.

Mấy hôm nay chị cô trở nên vui vẻ nên cũng bớt hành hạ cô hơn. Mẹ kể cô cũng vì thế mà ít đoái hoài tới cô, bọn họ đang chuẩn bị tốt cho việc gặp mặt sắp tới.

Chỉ là bạn trai chị ta đến chơi có cần phô trương bày vẽ như thế không chứ. Không biết là thần thánh phương nào nữa đây. Chỉ ít cô biết rằng chị ta sẽ không cam tâm quen một người bình thường đâu.

"Mỹ Mỹ, con xem lau dọn nhà cửa sạch sẽ. Bày trí cho tốt, bạn trai của chị con đến chơi. Không thể làm mất mặt Tích gia biết không". - Mẹ kể cô hát một ra lệnh.

"Vâng ạ"

Mang danh nhị tiểu thư của Tích gia nhưng cô không khác gì người ăn kẻ ở trong nhà. Từ khi mẹ cô mất thì bà ta được thế lấn át, những người hầu cũ bệnh vực cô đều bị bà ta đuổi đi.

Sống trong chính ngôi nhà của mình lại như ăn nhờ ở đậu. Nỗi khổ này mấy ai thấu hiểu được.

Hôm nay là ngày a rể tương lai của cô đến chơi vì vậy từ sáng sớm cô đã phải dậy chuẩn bị làm cơm. Tất bật cả buổi sáng chuẩn bị cả bàn thức ăn như hầu vua khiến cô mệt nhoài rồi.

king... koang..... king... koang....

Một tràng dài chuông réo, cô nhanh chân bước ra mở cửa. Đập vào mắt cô là khuôn mặt anh tuấn không góc chết đến nỗi quá quen thuộc làm cô run run đứng hình tại chỗ.

Là hấn ta - Khương Duệ.

Cô thật sự không nói nên lời mà, tại sao lại như vậy chứ. Tại sao người mà hấn nhìn trúng lại là chị của cô chứ. Con đường trả thù của cô lại thêm bước gian nan.

"e gái à. Lại gặp nhau rồi." - hấn kẻ sát tai cô thì thầm sau đó bước vào trong.

Cô ngơ ngác chết trân tại chỗ không biết nói gì nữa. ĐM số phận thích trêu cô đây mà. haizzz.....

- -----

Sorry tất cả mem vì thời gian qua Mỵ bận nên không cập nhật thường xuyên truyện. Từ bây giờ Mỵ sẽ cố gắng cập nhật nhanh nhất và bù đắp lại cho mem. Mong các bạn đừng nản và bỏ truyện nha. Yêuuuu mem!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hồi ức (4)

((Mỵ Nhi))

Đang đứng chết trân tại cửa thì một giọng nói vang lên kéo cô về hiện thực.

"Tiểu Mỵ à, còn không mau đi pha trà". - Mẹ kể cô nhăn mặt quát.

"Đúng là không ra thể thống gì cả, đây là muốn làm con mất mặt kia mà" - chị ta ưỡn ẹo nũng nịu.

"Tiểu Mỵ hôm nay là ngày a rể tương lai con đến thăm vẫn nên đừng làm mất mặt Tích gia" - cha cô cũng không kém phần phụ họa theo họ.

"Vâng" - cô nhẹ nhàng rồi quay vào trong.

Cô bước đi vào trong dưới ánh mắt thâm trầm của người nào đó.

"à phải rồi, con cùng tiểu Diễm quen nhau khi nào?" - Mẹ kể cô rất hay trong việc lật mặt.

"Được một khoảng thời gian rồi" - hấn nhàn nhạt trả lời.

"Vậy khi nào hai đứa tính tiến tới hôn nhân"

"Vẫn còn sớm" - hấn không thèm nhìn bà ta mà trả lời sau đó hớp một ngụm trà do cô mang ra.

"phải, phải. Hai đứa vẫn còn trẻ mà, vẫn nên phấn đấu vì sự nghiệp" - cha cô hiểu ý lái sang chuyện khác.

Cô không muốn ngồi nghe mấy câu xu nịnh bợ đến phát nôn kia nên đã lên phòng tắm rửa. Tất bật cả buổi sáng với cả bàn thức ăn nên người cô đầy mồ hôi cùng mệt nhừ.

Sau khi tắm tấp thoải mái xong, cô choàng một cái khăn tắm bước ra. Vì là trong phòng nên cô cũng không có e dè cảnh giác.

Đang cúi người lau tóc cô chợt bị một lực đạo phía sau kéo ngã xuống về sau. Khi kịp hoàn hồn thì cô đã ngồi trên đùi ai đó, tay hấn ta ôm lấy eo cô còn tay kia bụm miệng cô lại.

"Bé cưng, nhớ tôi không?"

Là hấn, chính là hấn - Khương Duệ.

Ấy vậy mà hấn dám vào phòng cô còn làm ra sự tình như thế. Nếu để mọi người biết được ắt hấn cô sẽ sống không bằng chết đây mà. Dù có đầu thai mười kiếp cũng không thoát khỏi vũ nhục của bọn họ.

Hấn dường như biết cô muốn nói chuyện nên đã buông tay che miệng ra. Hấn xoay người cô lại ngồi trên người hấn, hai tay cô tỳ lên vai hấn. Dáng vẻ của hai người lúc này trong khá thân mật đầy ái muội.

Dù có ngưng ngừng vì lần đầu tiếp xúc với đàn ông nhưng vì cô đã biết con đường mình phải đi. Cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, chuyện bị hấn thật chỉ là sớm hay muộn thôi. Đàn ông luôn thích phụ nữ thành thực và quyến rũ, cô đã học hỏi từ trên mạng rất nhiều nha.

"a... sao a lại vào đây?"

"E không muốn tới vào phòng e sao?"

"không...phải.... chỉ... chỉ là... bọn họ ở dưới sẽ sinh nghi"

"Chuyện đó không cần e quản. E chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được."

Sau đó hấn liền ôm hôn cô ngẫu nhiên, hai tay liền xoa nắn ngực cô thành đủ hình dạng. Thanh âm rên rỉ ư ử trong miệng cô bị đè nén, nhỏ như tiếng mèo kêu kiêu mị hút hồn.

Trên người cô chỉ quần mỗi khăn tắm còn bên trong hoàn toàn trống trơn khiến hấn khô nóng không kìm chế nổi.

Đúng là yêu tinh.

Hút hồn đoạt phách đàn ông mà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hồi ức (5)

((My Nhi))

Hấn vẫn đang hăng say làm việc bất chấp thời gian và không gian. Hấn hôn cô thật sâu và nồng nhiệt như muốn hút hết dưỡng khí của cô ra vậy.

Bên dưới nam căng phòng to không ngừng ma sát vào hoa huyệt nhỏ bé của cô. Kích thích tột độ kèm hưng phấn khiến dịch mật chảy ra thấm ướt cả quần tây của hấn.

Hấn lại không ngừng bắt cô uốn éo chà sát bên trên. Lần đầu cảm nhận kích thích lạ thường cộng thêm lại là người đàn ông cường hãn khí thế này khiến cho cô khó lòng kìm chế được.

Vải quần tây khô ráp cứ chà sát tới lui cô bé thịt non mềm làm nó đỏ ửng lên trông thấy. Hấn thật biết cách làm nữ nhân kích thích mà, không hổ danh tay chơi sát gái mà.

"sao hà? e muốn tôi làm rồi phải không? "

"không... không muốn"

"Vậy tại sao nơi này lại cứng như thế?" - vừa nói hấn vừa dùng ngón trỏ nhấn nháy vào đầu ti của cô.

"không... không có mà."

"Vậy còn nơi này. Thèm ăn đến mức chảy nước miếng rồi này."

"Xin a... dừng... dừng lại đi... đi mà... hức..."

"Cái miệng trên lại không thành thực rồi. Rõ ràng cái miệng dưới đang thèm ăn như vậy."

"Không phải... huhu... không phải như vậy mà"

Hấn cảm thấy trêu chọc cô như vậy rất là vui nhưng mà tạm dừng ở đây thôi, cô đã sợ lắm rồi.

Cô bé này hấn ăn là cái chắc rồi.

Buộc lòng miễn cưỡng thả cô ra, chỉnh trang lại quần áo sau đó rời khỏi phòng. Món khai vị ăn như vậy cũng đủ lắm rồi, món ngon phải từ từ nhấm nháp mới hấp dẫn chứ.

Sau khi hấn rời đi cô vội vàng mặc quần áo tránh thú tính hấn bộc phát quay lại ăn cô. Tên háo sắc cầm thú này, có ngày cô sẽ hành hạ hấn báo thù rửa hận, thể thiên hành đạo.

Từng nơi trên cơ thể cô đều bị hấn chạm qua, bị hấn hôn qua. Cô như thế nào nhớ lại cảnh đó liền đỏ mặt nóng bừng. Không được... Cô không thể bị tên cầm thú kia làm cho sa ngã. Phải quên đi... quên đi.

Mặc kệ hấn ta, cô phải nhanh chóng xuống nhà dọn cơm tránh bọn họ sinh nghi. Cuộc sống này đang cần cô cố gắng. Đây không phải lúc để e lệ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hồi ức (6)

((My Nhi))

Bước xuống nhà chuẩn bị bàn ăn thật thịnh soạn, bình thường chẳng bao giờ được như vậy chứng tỏ tầm quan trọng của hấn ta.

Bố trí chỗ ngồi cũng thật lạ đời mà, đột nhiên hấn lại ngồi cạnh cô chứ không phải cô bạn gái đáng yêu của hấn là chị cô.

Cha cô ngồi ở giữa của bàn ăn dài hình chữ nhật. Hấn và cô ngồi bên tay trái cha cô còn mẹ kế cùng chị cô ngồi bên tay phải cha cô.

Ngồi đối diện hai người họ lúc nào cũng phải hứng chịu ánh mắt hình viên đạn của họ. Bữa cơm này dù rất thịnh soạn nhưng thực lòng cô nuốt không trôi.

"Tiểu Duệ à, thức ăn có hợp khẩu vị con không?" - mẹ kế cô sôi lời.

"Khá tốt".

"Điềm Điềm nhà ta đã dậy từ rất sớm để chuẩn bị đó, ngon thì con ăn nhiều một chút".

"Vâng"

Thật không hổ danh là mẹ kế của cô mà, kì xảo dối trắng thay đen đã đạt đến mức thượng thừa.

Đang ngồi ăn cô chợt sững người đứng hình không dám nhúc nhích gì kể cả gấp đồ ăn cũng không thể.

Dưới bàn một bàn tay nam nhân thô ráp thon dài đang vuốt ve đùi cô. Có thể là ai khác ngoài hấn chứ, tên háo sắc vô sỉ này. Trước mặt nhiều người như thế mà còn là cha mẹ và cô vợ tương lai của hấn ấy thế mà dám ngang nhiên trên ghẹo cô.

Bàn tay tham lam không yên phận luôn vào váy cô, xoa bóp hoa huyệt cách quần lót thật nhuần nhuyễn.

Cô bị kích thích nhưng không thể rên lên chỉ có thể cố gắng kìm nén cảm cúi ăn cơm. Đến khi tiểu huyệt cô ướt đầm đê hấn mới vừa lòng mà buông tha. Thật đáng ghét, nhục nhã muốn chết đi cho xong.

"Tiểu Mỹ con sao vậy? Sao mặt lại đỏ như thế?" - mẹ kế cô tỏ vẻ ân cần quan tâm.

"Dạ... dạ... tại con... thấy hơi nóng"

"kỳ lạ. Có phải lại nóng sốt không"

"Vâng, vâng, chỉ là bệnh vặt"

"Đúng là tiểu thư khuê các hồ tí là bệnh. Ăn xong cô lên phòng mà nghỉ không thời người ngoài nhìn vào lại nói mẹ kế như tôi ngược đãi con chồng".

"Yên được chưa, nhà đang có khách ầm ĩ cái gì" - cha cô tức giận quát.

"Cha ơi, a ấy không phải người ngoài mà. Thôi nào e gái ăn nhiều một chút tốt cho sức khỏe" - chị cô giả vờ gấp cho cô miếng gà sốt cay. Giọng điệu thì nhu mì điềm đậm như rất yêu thương e gái nhưng bên trong có ai biết được. Đời này cô ghét nhất là ăn cay đó.

" Vẫn là Điem Điem hiểu chuyện " - cha cô thiên vị rất rõ rệt.

" Đúng vậy e gái, ăn nhiều một chút thì thể lực mới tốt được " - hấn lạnh nhạt nói sau đó gấp cho cô một miếng sườn sào chua ngọt.

Nét mặt và thần thái đúng là có tu luyện qua nên không hề thay đổi. Nhất thời không lộ ra ý tứ gì nên mọi người vẫn không nghi ngờ chỉ cho rằng vì hấn yêu chị cô nên đương nhiên sẽ quan tâm đến người nhà chị ta thôi.

Nhưng cô hiểu rất rõ, rất rõ nữa là đằng khác. Ý tứ của câu nói kia là gì.

Mặc kệ, dù sao cũng đã bước chân vào thì phải bước tiếp thôi.

Sau bữa cơm cô lên phòng ngay còn hấn xin phép về trước vì có công việc không thể nán lại thêm.

Tốt nhất là như vậy, không tiền nha đồ háo sắc vô si... hử...

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hồi ức (7)

((My.Nhi))

Sau hôm đến nhà ra mắt thì hấn cũng thường xuyên ghé qua hơn. Đúng là như vậy thì sẽ giúp cô có nhiều cơ hội quấy rầy hấn hơn nhưng mà làm sao cô cứ thấy khó chịu lắm.

Mỗi lần hấn tới đều lợi dụng thời cơ sàm sỡ cô triệt để, đúng là háo sắc mà. Hấn cứ vờn qua vờn lại nhưng ăn thì không ăn. Thật không biết hấn đang nghĩ gì.

Hấn thật biết tận dụng thời cơ không hề bỏ sót một lần nào hết. Lúc cô đang tưới cây ngoài vườn hấn từ phía sau ôm lấy cô tay chân táy máy không ngừng, sau khi sàm sỡ khắp nơi trên người cô mới chịu đi.

Lúc cô đang trong nhà vệ sinh hấn cũng lén chui vào. Tay thì sờ miệng thì hôn làm phía dưới cô ướt đầm dề rồi lại thỏa mãn đi ra.

Lúc cô đang trong nhà bếp thì hấn cố tình đi vào như lấy nước hoặc lấy cái này, lấy cái kia sẵn tiện hôn cô một tý.

Lúc cô đang ở ngoài ban công thì hấn cũng sẵn tiện đi ra hóng gió rồi cũng sẵn tiện hưởng dụng tý thân thể cô nữa.

Đáng sợ nhất là lúc trong phòng cô, hấn sẽ bắt chập không sợ gì cả mà lột sạch cô để thưởng thức.

Giống như là trên người cô có gắn định vị vậy đó. Bất kì cô ở nơi đâu hấn đều biết hết còn nắm rõ như lòng bàn tay.

Còn đáng sợ hơn nữa là hấn hiện ngang như một vị thần cứ như đây là nhà hấn vậy. Hấn thích đi đâu là đi, thích làm gì là làm. Ở đâu ra con người ngang ngược như thế chứ.

Vốn chính là cuộc sống của cô là vậy nay có thêm hấn cũng chẳng khá hơn là mấy. Ai bảo câu được đại gia là sung sướng còn cô đây thực muốn chửi mấy tiếng cho hả dạ.

Lâu lâu hấn đi công tác thì được thoát một ít nhưng khi hấn về là phải bù lại gấp mấy lần. Ai kêu cô đi câu dẫn hấn chứ, tự gây nghiệp mà.

Ngày ngày cô vẫn đi học, vẫn làm ôsin như cũ. Nhưng cô không còn mơ mộng hào huyền nữa rồi, cô phải chấp nhận sự thật và cắt đứt tơ tưởng về học trường.

Đến năm cô 16 cũng là lúc học trường đi du học. Đoạn tình cảm này sẽ luôn là một kỷ niệm đẹp với cô, chắc chắn cô không thể nào quên được.

Hôm nay cô diện váy dài 2 dây màu kem rất nhẹ nhàng thoát nhìn thanh thuần đáng yêu thập phần. Cô đón xe đến sân bay tiễn a đi, lần này a đi có lẽ là thật sự kết thúc rồi. Sau này dù a có trở về thì hai người cũng không thể đến bên nhau được nữa.

A đứng trước cổng phong thái điềm tĩnh ôn nhu làm bao nhiêu cô gái nhớ mong bao gồm cả cô nữa.

" Học trường " - cô cất giọng gọi a.

" Tiểu Mỹ, e đến thật sao? "

" Tất nhiên e phải đến tiến học trường rồi"

" Cảm ơn e"

" hihi. Không có gì, sang đó... học thật tốt nhé."

" ừm... a sẽ nhanh chóng lấy bằng rồi về, ờ lại cố gắng học thật tốt" - a ôn nhu xoa đầu cô.

" vâng ạ" - cho cô ảo mộng một lần thôi cũng được, xem như là a đang hứa hẹn với cô đi.

" Đến giờ rồi. A đi nhé" - a nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi quay đi.

" vâng ạ" - cô lưu luyến nhìn theo bóng a khuất dần rồi biến mất.

Đứng thêm một lúc rồi cô cũng quay về. Những cảnh tượng chia ly ân ái vừa rồi đều thu gọn đầy đủ vào một ánh mắt.

Phía xa chiếc xe hơi bóng loáng đậu một chỗ, bên trong toát ra khí nóng chết người.

"Tích Tiểu Mỹ, e chết chắc rồi".

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hồi ức (8)

((My Nhi))

Về đến nhà cô đã nhận ra ngay chiếc siêu xe sáng bóng ngoài cửa, hấn tới. Cô nhanh chân bước vào trong nhà.

" Tiểu Mỹ, con vừa đi đâu về?"- mẹ kể cô tò về khó chịu.

" Con... con đi với Đan Đan một lúc"

" Suốt ngày chỉ biết đi chơi, mọi việc đều để chị cô làm. Cô có biết xấu hổ hay không?"

" Con... con vào làm ngay"

" Thôi khỏi, đợi cô chắc cái nhà này chết đói cả rồi, đúng là không ra thể thống gì cả. Vô dụng"

" Con xin lỗi"

Cô lặng lẽ bước lên lầu, đây đâu phải lần đầu tiên cô bị ức hiếp. Cô quen rồi, nhẫn nhịn cũng đã bao năm nay. Thêm một thời gian nữa thôi, cô làm được.

" Để con chê cười rồi, con bé Tiểu Mỹ này được nuông chiều quen rồi. Hở động một tý là ám ức bỏ lên phòng, là ta đây sợ mang tiếng mẹ kế ác độc nên cũng không dám dạy dỗ. Để cho Diễm Diễm nhà ta cũng phải cúi đầu vì phận con riêng" - Mẹ kế cô thân diễn viên xuất sắc rơi vài giọt nước mắt giả tạo trước mặt hấn.

" Vậy sao? Bác gái đừng buồn. Có phúc nhận phúc, có nghiệp nhận báo ứng thôi." - Hấn nhàn nhạt trả lời.

Bà ta đơ ra vài giây rồi lập tức chuyển chủ đề mời hấn ăn cơm. Buổi cơm diễn ra tĩnh lặng tron tru hơn mọi khi nhưng sao cứ mang lại cho cô cảm giác bất an.

Sau bữa cơm cô dọn dẹp nhanh chóng rồi lên phòng, cô không muốn ngồi đối mặt thêm với hấn nữa. Hôm nay hấn cứ là lạ làm sao ấy, cô vẫn chưa nghĩ ra vấn đề ở đâu. Cả buổi không nói với cô 1 câu, cả 1 cái liếc mắt cũng không có. Coi cô như vô hình sao, cô đâu có làm gì hấn chứ.

Hấn về được một lúc, trời cũng chập tối rồi nên cô mang rác đi đổ. Trong cái nhà này cô không khác osin gì mấy, việc gì cũng đến tay cô làm hết còn lại 1 số người giúp việc là thuê theo giờ.

Cô chỉ đổ rác ở gần nhà, đi vài bước là tới nhưng vì là khu biệt thự nên hơi vắng vẻ và tối. Đang quay đầu định bước về nhà thì cô bị ai đó ôm lấy rồi kéo vào trong xe.

Trong quá trình xô sát người kia rất cường hãn nên cô không làm gì được. Cứ thế bị cho vào xe nhưng vì hấn ta tức giận hay sao đấy nên hơi mạnh tay

làm cô ngất đi.

Khi tỉnh dậy cô phát hiện mình nằm trong căn phòng xa lạ, mọi thứ đều rất đẹp và bày trí đơn giản. Nhìn lại thân thể cũng bình thường không có dấu hiệu gì lạ cả.

" Tỉnh rồi sao?"

Giọng nói âm lãnh vang bên tai làm cô giật cả mình. Quay đầu sang thì kinh hãi nhận ra, là hắc Khương Duệ. Hắc bắt cô đến đây làm gì chứ.

" Anh... Anh đem e đến đây làm gì?"

" Hắc ta là ai?"

" Hả?... ai?"

" Tên e đi tiền sáng nay"

" Chỉ... chỉ là một học trường"

" Học trường nào e cũng thân mật như thế sao?"

" Không... không có"

" e thiếu đàn ông như vậy sao. Được. Tôi thỏa mãn e"

" Không... không phải mà... đừng.... "

Hắc cứ như thế điên tiết lên đè trên người cô hôn ngấu ngiến.

Hắc đây là làm gì. Biểu hiện như thế là có ý gì. Hắc ghen sao, không thể nào.

Người mà hắc đang yêu là chị gái của cô. Cô không có bệnh hoang tưởng đâu và lại cô cũng không yêu hắc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hồi ức (9) phá thân

((My Nhi))

Hắc hôn lên môi cô rất sâu đến lúc cô sắp không thở nổi mới chịu thả ra. Tay hắc cứ thế mà lột sạch quần áo của cô.

Bây giờ trên người cô chỉ còn mỗi nội y mà thôi. Hắc liền hôn từ cổ của cô xuống, cẩn thận thưởng thức từng nơi. Mỗi nơi mà môi hắc đi qua đều để lại một vết hồng tím rõ rệt.

Cô cố gắng kìm nén không bật lên thành tiếng. Những kích thích quá mức thế này làm sao một con cừu non như cô có thể chịu được. Hắc vốn là con sói đói là tay chơi lão luyện nên biết rất rõ như thế nào để khơi mào dục vọng của đàn bà. Chưa kể cô đã bị hắc huấn luyện một thời gian để chuẩn bị cho ngày khai tiệc kia mà.

Sau đó hắc lột luôn mớ vải vương vãi còn lại trên người cô. Bây giờ cô cả thân trần trụi nằm dưới người hắc mà vận vẹo mặc hắc trêu chọc, chơi đùa.

Hắc hôn lên đôi nhũ tuyết to tròn của cô, thật không uống công hắc xoa nắn bấy lâu. Chúng phát triển rất tốt vừa to vừa tròn lại mềm mịn. Hai đầu ti hồng hào dựng đứng mời gọi hắc. Hắc không kìm nổi mà muốn chà đạp chúng, bóp chết chúng mới thôi.

Tay hắc lại lần mò xuống động thiên thai của cô. Tiểu huyết hồng nhuận được che phủ bởi lớp lông mao đen nhánh. Hai mép thịt mập mạp đáng yêu khép lại che đầy bảo vệ nụ hoa nhỏ nhắn kia.

Hắc khao khát dùng tay xoa nắn thì nó liền chảy ra một dòng dịch mật ấm nóng. Đúng là cái lỗ nhỏ mê hồn mà, hắc dứt một ngón tay vào cũng thấy chặt chội.

Vốn dĩ cô trưởng thành một chút mới ăn nhưng do cô không ngoan ngoãn trước. Bây giờ không ăn thì còn đợi bao giờ, hắc phải làm người đàn ông đầu tiên và duy nhất của cô.

Hắn cứ thế ra ra vào vào huyết nhỏ của cô làm nó tiết một lượng dịch lớn ướt hết drap giường. Bên trên hắn cũng không quên nhiệm vụ mà bú mút đôi tuyết hoa kia thật mãnh liệt.

"umm... đừng... đừng mà... xin a" - cô nức nở.

"Có sướng không, e muốn không?"

"Không muốn"

"không thành thật rồi, cái miệng nhỏ phía dưới vẫn thật thà hơn. Mút ngón tay tôi không rời ra được."

"không có mà"

"Lại không ngoan, xem tôi trừng phạt e đây"

Nói rồi hắn cởi hết quần áo trên người, cầm côn thịt thô to căn cứng chà sát bên ngoài hoa huyết nhỏ của cô. Lấy quy đầu ấn vào một chút rồi lại lấy ra. Cô vừa đau vừa có cảm giác huyệt hẫng.

Bị hắn kích thích thế này thì cô chỉ muốn được lấp đầy thôi. Dù biết là thật xấu hổ vì đã như ý hắn nhưng cô vẫn không thể nào tự chủ được.

Hắn dứt vào vài lần rồi cũng ra đòn quyết định một phát dứt lút cán. Cô bị bất ngờ nên chỉ kịp hét "A" lên một tiếng rồi ôm chặt lấy hắn.

Cứ thế màng mỏng cô gìn giữ bấy lâu nay chính thức bị hắn đâm thủng rồi. Cô thật sự là của hắn rồi, hắn rất đổi vui sướng. Đây không phải lần đầu hắn chơi gái trinh nhưng cô đem lại cho hắn cảm giác rất lạ.

Cảm giác chinh phục, chiếm hữu và sở hữu thứ mình yêu thích.

Thật thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hồi ức (10) Thỏa mãn

((My Nhi))

Để im vài phút cho cô làm quen với vật thô to của hắn rồi bắt đầu luật động. Hắn bắt đầu ra ra vào vào chậm rãi làm máu trinh và dịch nhón thấm ướt cả drap.

Sau đó nhịp điệu tăng dần, từng cú đâm thọc rất hữu lực của hắn khiến cô suýt ngất.

Tiểu huyết co rút dữ dội mút lấy gầy thịt thô to không kè hờ. Hắn sung sướng gằm gừ vừa nhấp vừa bóp ngực cô.

"Mẹ kiếp! sướng quá. Cái lỗ nhỏ dâm đẳng của e muốn bóp gầy côn thịt của tôi sao"

"umm.. không có... nhẹ thôi... ummm"

"Hừ. Muốn nhẹ sao lại muốn tôi chặt vậy. Thật biết câu dẫn đàn ông mà. Nói đi, tôi chơi e có sướng không?"

"Sướng... sướng lắm" - cô e thẹn nói những lời dâm đẳng để vừa ý hắn. Đây là lần đầu của cô mà hắn ấy vậy mà không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

"Tôi chơi e sướng vậy sao. Nhìn này, chỗ này là côn thịt của tôi, có phải rất tốt không" - vừa nói hắn vừa cầm tay cô đưa lên sờ phần bẹn của cô có thứ gì đó to dài nhô lên.

Hắn đúng là biến thái mà. Đã vậy còn đỡ đầu cô lên cho cô nhìn thấy côn thịt to lớn của hắn đang hung hăng đâm nát tiểu huyết đáng thương của cô.

Đang làm hăng say hắn chợt rút côn thịt ra và vào mông nhỏ của cô.

"Quý xuống, đưa mông cao lên cho tôi"

Hắn đúng là bá vương mà, cô chỉ còn nước ngoan ngoãn nghe theo. Tư thế này rất khít, hắn từ phía sau đâm tới không chút nhân nhượng.

Đôi tuyết lê cũng vì thế đong đưa theo nhịp của hai người. Hắn tham lam bắt lấy chúng xoa nắn đủ hình dạng.

"Lỗ nhỏ chơi thật sướng mát còn thịt tôi chặt như vậy. Tôi phải đâm chết cái tiểu yêu tinh này mới được"

"ummm... aaaaa... đừng mà... e chịu... không nổi... xin.... xin a... nhẹ... nhẹ... một chút... sắp... hồng mắt... aaaa"

"Đâm đâm như vậy sao. Dám câu dẫn tôi thì phải chịu. Tôi phải đâm chết e cho e nhớ kỹ ai đã làm e sung sướng thế này"

"Kêu rên cũng êm tai như thế, e chỉ được phép ở dưới thân tôi. Để tôi chơi như thế này đến chán mới thôi. Nghe rõ chưa?"

Cô không đáp lại, lúc này ý thức cô đã mơ hồ do bị hấn đâm quá độc ác. Mặt cô úp vào gối kim nén gối người bắn dịch ra sau đó sùi lơ nằm xuống.

Hắn bị bất ngờ do cô ra nên tiểu huyết co rút dữ dội bóp còn thịt hấn suýt chút bắn tinh rồi. Hắn nhanh chóng rút ra rồi lật cô nằm xuống như cũ đút thẳng còn thịt vào.

Sau khi bắn ra tiểu huyết cô làm một mảng lây lợi đâm mỹ vô cùng. Hắn thuận thế nhấp tiếp điên cuồng đâm thọc.

"aaaa... aaaa...xin.... xin a... tiểu huyết rất mới... e chịu không nổi nữa.... ummm"

"Tiểu huyết e chơi sướng như vậy tôi thật không muốn ngừng. Để tôi đâm cho đã rồi sẽ tha cho e. Niệm tình đây là lần của e, tôi chỉ làm một lần"

Hắn điên cuồng đâm thêm vài trăm cái rồi cũng thỏa mãn ôm chặt cô phóng thích hết tinh trùng vào sâu bên trong người cô.

Cả hai cùng ôm nhau thở hổn hển, cô cũng đạt hai lần khoái cảm. Đúng như lời hứa hắn chỉ làm một lần nhưng một lần của hắn đủ để cô không rời giường nổi. Trong lúc mê man cô biết hắn đã vệ sinh cơ thể cho cô sau đó ôm cô vào giường đi ngủ.

Hắn cũng có lúc ôn nhu như thế khác với điên cuồng lúc nãy. Đúng là đàn ông động dục rất đáng sợ đặc biệt là loại sung mãn như hắn.

Cuộc sống sau này của cô còn phải chịu dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hồi ức (11)

((My Nhi))

Sáng ra cả thân mình cô uest oải, tiểu huyết sưng đau nhức nhối. Đi đứng cũng trở nên khó khăn kỳ lạ. Cô lếch thân vào nhà tắm vệ sinh không quên liếc xéo hấn đang ngủ ngon lành kế bên.

Cô nhìn mình trước gương dờ khóc dờ cười. Trên người đầy vết xanh tím do cuộc hoan ái để lại. Nhìn xuống tiểu huyết sưng lên do hấn đêm qua đâm không chút nương tình.

Đồ sắc lang.

Đồ biến thái.

Đồ tình tròng thượng não.

Cô còn biết làm gì hơn ngoài âm thầm rửa xả hấn. Ai bảo địa vị hấn cao như vậy.

Nhẫn nhẹn vẫn là thượng sách.

Cô nhanh chóng thay quần áo rồi về nhà. Cô sợ đánh thức hấn rồi sẽ bị ăn như lúc tối thì khổ. Lúc ngồi trên taxi về nhà trong lòng cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Bước vào nhà thật may là mẹ con bà ta chưa xuống. Bọn họ còn chần ầm nệm êm và bận chải chuốt nên ít khi xuống nhà sớm còn người giúp việc vẫn chưa đến giờ làm.

Cô vội vàng chuẩn bị bữa sáng thật may vừa kịp lúc bọn họ đi xuống. Bàn ăn đơn giản dọn sẵn, cô vừa định ngồi xuống thì chuông cửa vang lên.

ting, toang... ting, toang

Cô chạy ra mở cửa thì ra là hấn tới, sao hấn lại đến sớm như vậy. Hấn nhìn cô âm trầm rồi lướt qua vào trong nhà.

"A Duệ sao lại đến sớm như vậy. Mau vào trong ăn sáng cùng cả nhà" - mẹ kể cô liền nở nụ cười công nghiệp.

"vâng" - hần trả lời.

Cô dọn đồ ăn lên cho hần cùng một cốc cafe. Về phần ăn uống cô rất hiểu hần, điểm này cô thắng cái chắc rồi nhưng con người này. Cô không dám suy đoán quá nhiều, cô hiểu hần không phải đơn giản để người khác nắm bắt lấy đâu.

"Tiểu Mỹ, cô e bị làm sao vậy?" - Chị cô nhìn thấy vết hồng trên cổ cô nghi ngờ hỏi dù nó đã mờ bớt đi rồi.

"Đêm qua e nằm mơ thấy bị chó cắn nên ngã trúng" - cô đáp mắt khẽ liếc hần.

"Ngã sao kỳ lạ như vậy. Đừng đi quyến rũ đàn ông làm mất mặt Tích gia đó biết không"

"vấn đề chị thật có kinh nghiệm. E sẽ chú ý"

À ta nghiêng răng tức giận cầm cốc sữa uống. Đang có mặt hần nên chị ta không dám trừng phạt cô. Chị ta còn phải đóng vai hiền lương thực nữ nữa kia mà.

Hần từ nãy đến giờ chỉ ngồi ăn không lên tiếng cũng không có hành động gì.

Cô dám nói hần là chó ư, được lắm. Là hần lo lắng cho cô sẽ bị cả nhà truy vấn nên đến giải vây thế mà cô đáp trả hần như thế. Được rồi, để cho cô biết chó cắn là như thế nào.

Ăn sáng xong cô dọn dẹp rồi tính lên phòng rồi nghỉ ngơi. Nhưng đột nhiên bị hần giữ lại không cho đi. Thì ra hôm nay hần đến để chọn đồ cho buổi đính hôn sắp đến.

"Tiểu Mỹ đi chung đi để chọn một bộ lễ phục. Tôi muốn buổi đính hôn thật tốt, e gái vợ cũng nên chuẩn bị chu đáo" - hần nửa ý vờ quan tâm cô nói.

"Đúng đúng. Đi chọn một bộ không được làm mất mặt a chị con nghe chưa. Đi đi." - cha cô phụ họa.

"A rề e tốt thật đó. E phải cảm ơn chị, biết chọn đúng người đàn ông chứ không tùy tiện. Đi thôi" - chị cô thật biết ra về.

Lên xe cô ngồi ghế phụ còn 2 người họ ngồi phía sau. Cả buổi cô không nói lấy một lời chỉ có bọn họ riu rít cả buổi.

Mà không phải mà là chỉ có chị cô cứ riu rít còn hần thì im lặng lâu lâu nhàn nhạt ậm ừ vài câu.

Tình cảm của họ sao cô thấy không có mặn nồng cho lắm nhưng hần lại quyết định chọn chị cô thì không thể không có tình cảm được.

Chắc vì con người hần lạnh lùng quen rồi. Cái này cũng không lạ, cô nghĩ vậy nên thôi cho qua luôn.

Cô tranh thủ chọn mắt định thần một lúc đợi đến cửa hàng chọn váy. Cô phải chọn váy thật mắc thật đẹp. Cho hần tốt tiền một phen cũng để lần át cô đâu là chị cô.

Nghĩ thôi cũng hả dạ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hồi ức (12)

((My Nhi))

Đúng là cửa hàng cao cấp có khác nha, bộ nào cũng lộng lẫy hoa cả mắt. Cô nhìn đi nhìn lại, lựa tới lựa lui vẫn không thể quyết định được vì bộ nào cũng thấy đẹp hết.

Chị cô chọn hơn cả chục bộ để thử, bộ nào cũng là hàng cao cấp đính đầy kim sa. Thử thôi cũng mệt chết chị ta rồi, về điểm này cô thật khó mà bì được.

Hồi lâu cô cũng chọn được bộ đầm dài màu trắng cúp ngực. Thiết kế đơn giản phần dưới là lớp voan mỏng dài tới gót chân có xẻ tà. Phía trước ngực đính 1 dây kim cương dài xuống rốn. Hai bên eo khoét lỗ nhỏ để lộ phần da thịt trắng nõn gợi cảm. Cô trong bộ lễ phục này cực kỳ quyến rũ, mê người.

Đang loay hoay chỉnh lại trang phục thì phía sau có một đôi tay bất thành linh ôm cô và che miệng cô lại. Cô không thể lên tiếng kêu la chỉ có thể im lặng. Cô biết đó là hân, mùi hương của hân lần tính cách bá đạo này chỉ có thể là hân thôi.

"Ai cho e ăn mặc như vậy?" - hân thì thầm vào tai cô.

"Rất đẹp mà" - Cô xoay người lại choàng tay ôm cổ hân.

"Lễ đính hôn của tôi mà e tính đến đó câu dẫn ài?"

"Quan khách hôm đó đều là người có địa vị nha. E chỉ là muốn tìm một chỗ dựa đủ lớn thôi"

"Tôi chưa đủ lớn?"

"Lớn, rất lớn nữa là nhưng mà đã làm a rể rồi. E phải tìm ai đó thấp hơn vậy."

"Nếu e ngoan ngoãn tôi có thể làm chỗ dựa cho e."

"Thế nếu e và vợ của a xung đột. A sẽ bảo vệ ài."

"E nghỉ xem."

"Hừ. e biết rồi cho nên mới tìm một người để dựa. Thân xử nữ giữ gìn 16 năm xem như tặng cho a, sau này mong a rể tự trọng. Khôi phục quan hệ a rể e vợ." - Cô nói xong đẩy hân ra toan bước ra ngoài.

"e tặng cho tôi nhưng tôi không có làm việc không công. Muốn ăn xong phui mộng đi sao, để tôi chơi chán đã" - Hân bá đạo giữ cô lại ôm vào lòng.

"Anh... vô si"

Hân nhếch mép cười hôn môi cô ngẫu nhiên, tay mò vào sờ nụ hoa nhỏ của cô.

Hân đây lại dám làm như vậy sao, chị cô còn thay đồ gần đó bên ngoài lại có nhân viên. Hân đứng là hạ lưu kia mà, vô si... đại vô si.

Dưới sự dạy bảo của hân chốc lát tiểu huyết của cô đã trở thành một mảng lầy lội. Hân xoay người cô lại cho cô chống tay lên vách tường. Tay nhanh nhẹn cài khóa quần lòi con thú đáng sợ đã thức dậy kia ra, tay còn lại kéo lót cô xuống.

Trong nháy mắt hân đã đâm lút cán côn thịt to dài của hân vào tiểu huyết bé nhỏ của cô. Cự vật to lớn làm cô thờ hồn hên phải dùng 1 tay che miệng còn 1 tay chống lên tường.

Hân từ phía sau ôm lấy eo cô thúc mạnh không ngừng, nhấp đến rung sướng đất trời. Tiểu huyết cô cứ run rẩy theo từng cú nhấp của hân, dịch mật không ngừng tiết ra chảy xuống hai bên chân và nhiều xuống sàn.

"Sao hả, sướng lắm đúng không?, bị chơi ở nơi công cộng làm e kích thích cần tôi chặt như vậy, tiểu dâm đẳng." - Hân ghé sát vào tai cô nói.

Sau đó hân càng tăng thêm tốc độ nhấp kịch liệt hơn. Cứ như thế tầm 20" hân mới tạm thời bắn hết tinh dịch vào người cô rồi chỉnh trang lại quần áo đi ra ngoài.

Cô cũng vội kéo quần lót lên thay một bộ lễ phục khác do hân mang vào lúc nãy rồi bước ra sau.

Trên ghế hân ngồi uống trà khoan thai như chưa có gì xảy ra. Ai có thể ngờ mới vừa lúc nãy hân đã làm điều vô si như thế nào. Bây giờ bên trong người cô còn lưu lại tinh dịch của người a rể cao quý kia.

May thay ngồi một lúc thì chị cô cũng bước ra với bộ lễ phục đính hôn lộng lẫy.

"Anh xem, có đẹp không?"

"Không tệ"

"Tiểu Mỹ, sao mặt e đỏ như vậy?"

"Trời... hơi nóng" - cô cố tỏ ra tự nhiên để chị ta không nghi ngờ.

"Ừm. e xem bộ này được không?"

"Rất đẹp nha."

"Đương nhiên là do chị chọn mà, bộ lễ phục của e cũng không tệ." - Chị ta hất mặt rồi đi vào thay đồ.

Quần cả nửa ngày khiến cô mệt mỏi cuối cùng chị ta cũng chịu ngưng. Hân thanh toán cả 2 bộ rồi đưa cả 2 về nhà sau đó phải đến công ty xử lý một

số việc.

Mấy ngày nay do gần đến ngày đính hôn cho nên mẹ kế cô và chị ta cũng ít hành hạ cô lại. Chuyện vui lớn như vậy làm tâm trạng bọn họ phần khởi cả ngày lo đi spa chăm sóc da rồi mua sắm rảnh đầu mà nhớ tới nhân vật nhỏ bé như cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hồi ức (13)

((My Nhi))

Hôm nay là lễ đính hôn của chị cô và Khương Duệ.

Chị ta chải chuốt thật lộng lẫy mặc chiếc váy thiết kế riêng kênh kiệu hắt cảm chỉ tay cô như sai vặt. Nào là lấy nước, lấy điểm tâm, khăn giấy,.... làm cô muốn xỉu tới nơi.

Chẳng qua ả ta ngựa măt cô nên cố ý đẩy dọa cho cô tàn tạ bớt. Ai bảo lễ đính hôn của ả mà cô dám lộng lẫy xinh đẹp như thế.

Cô mặc bộ lễ phục màu trắng bệch vai. Kiểu dáng đơn giản bó eo váy xòe dài đến gót chân. Bên ngoài phủ một tầng lụa mỏng bóng bệnh. Viên phía trên là một chuỗi ngọc trai tinh tế kích thước tương tự nhau được tuyển chọn kỹ lưỡng. Cô đeo trang sức pha lê màu tím nhu thuận cộng với trang điểm nhẹ tinh khiết. Bức tranh hoàn mỹ cộng với thân hình vạn người mê làm sao ả không ghen tức cho được.

Ả xinh đẹp như hôm nay cũng không biết tốn bao nhiêu tiền vào phẫu thuật và đi spa nhưng vẫn chưa làm ả hài lòng lắm. Cô vì sao mà lại thừa hưởng tất cả sự tốt đẹp đó chứ. Vì thế ả phải hành hạ cô, lấy hết toàn bộ mọi thứ của cô mới hả dạ được.

Buổi lễ diễn ra nhanh chóng vậy là ả ta đã thuận lợi trên con đường làm Khương phu nhân rồi.

Sau đó cô có uống một tí rượu nên xin phép cha cô lên phòng nghỉ của khách sạn chuẩn bị cho. Cha cô cũng phớt lờ vì cô ở lại cũng chẳng làm gì.

Lên phòng cô coi bộ lễ phục mắng lên tú chỉ còn nội y rồi chui vào chăn nghỉ ngơi. Đang trong cơn mê cô cảm nhận được có bàn tay sờ soạn khắp người cô nên bừng tỉnh dậy.

" ừm. ả rể sao lại lên đây?"

" Tôi không thể lên đây sao?"

" không phải. Buổi lễ còn tiếp tục sao có thể vắng mặt nhân vật chính được. Cô dâu sẽ ủy khuất lắm "

" Tôi tự có sắp xếp."

" Vậy ả rể tính làm gì đây?"

" Động phòng."

" e là e vợ của a. Không phải cô dâu nha"

" Thì sao. Tôi thích động phòng với e."

" Không được đâu mà."

Hắn nào có nghe lọt tai lời cô nói nữa, trực tiếp cởi hết đồ lót của cô ra để lộ thân thể trắng nõn như mời gọi hắn.

Hắn tham lam mút lên từng địa phương để lại dấu hồng hồng đánh dấu sở hữu của hắn. Lúc này biết bao nhiêu gã công tử vây quanh cô đã làm hắn chường mắt rồi.

Hắn nhanh chóng kéo khóa quần xuống nhét côn thịt vào nụ hoa đã sớm ướt át của cô.

Cảm giác truyền đến thật nhanh làm cô run người ôm chầm lấy hắn. Hắn cứ thế luật động không ngừng đâm thẳng vào trong động nhỏ của cô.

" Tôi chơi e rất sướng có phải không? Sao lại mút tôi chặt như vậy."

" umm. umm. đúng vậy... rất sướng... ả rể à... ummm"

" Cái đồ dâm dăng tôi không chơi chết e thì không được mà."

Hai chữ " a rẻ " càng làm hắn kích thích hơn, Cứ dâm cô không thương tiếc. Hắn làm cô ra đến 2 lần nhưng vẫn chưa thấy có dấu hiệu muốn bắn. Hắn đổi hết các loại tư thế làm cô bây giờ mềm nhũn ra.

" xin a... xin a... e chịu không nổi nữa"

" ai bảo e dâm dăng như vậy. Chịu không nổi cũng phải chịu, đưa mông cao lên."

Đến cuối cùng cô suýt ngất đi hắn mới chịu thỏa mãn phóng hết tinh dịch vào người cô. Xong việc hắn đắp lại chăn cho cô rồi chỉnh trang lại lễ phục đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rẻ Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hồi ức (14)

((My Nhi))

Sau lễ đính hôn thì họ đi du lịch trăng mật và khi về cũng dọn hẳn sang biệt thự hẳn ở luôn.

Căn nhà thiếu vắng chị ta nên cô cũng dễ thở hơn một chút nhưng đáng sợ nhất vẫn là lúc chị ta về thăm nhà.

Mỗi lần về đều luôn kìm chuyện với cô, bắt cô làm này làm nọ. Sau đó còn giả đồ bị ức hiếp trước mặt hắn. Cô đến nỗi không nói nên lời cắn răng mà chịu đựng.

Mỗi lần hắn về cùng cũng chẳng phải tốt lành gì cả. Hắn luôn thừa cơ hội thịt cô. Cảm giác vụng trộm nó hồi hộp làm sao nhưng cái quan trọng là nếu bị chị ta biết được sẽ tức điên lên đi. Nghi thôi cũng hã dạ rồi.

Hắn luôn tìm cách tiếp cận cô mà không ai có thể nghi ngờ được. Trong căn nhà dường như chỗ nào hắn cũng cùng cô làm thủ qua.

Hắn háo sắc.

Hắn biến thái.

Hắn lưu manh tinh trùng thượng não.

Dù là thế nào cô cũng phải nhẫn nhịn. Năm gọn hẳn trong lòng bàn tay thì những đau khổ mẹ cô cùng cô phải chịu mới có thể từ từ trả lại hết.

- - - - -

Thấm thoát cô cũng đã 18 tuổi.

Cô xin phép cha cô dọn ra ngoài ở để tiện việc học tập vì cô cũng vào đại học rồi.

Mang danh nhị tiểu thư nhưng thật ra cô chẳng có gì cả. Tiền học và sinh hoạt hằng tháng cũng là do cô vất vả làm việc nhà mà bà ta rủ lòng thương bố thí cho chút ít.

Hôm nay cô dọn ra ngoài coi như là cắt đứt với nhà họ Tích. Từ nay về sau con đường cô đi là do cô tự chọn cho nên đắng cay hay hạnh phúc cô cũng chấp nhận.

Tài sản cũng không đòi được một xu vì cô không tiền, không quyền và không thể ai sẽ tin cô nghe cô đây. Số tài sản ông ngoại để lại đã bị bòn rút kể cả căn nhà cũng sang tên cho cha cô rồi. Cô ra đi với hai bàn tay trắng nhưng cô thể, sẽ có ngày cô đòi lại tất cả.

Biết cô dọn ra ngoài hẳn cũng mua 1 căn chung cư gần trường cho cô đứng tên để tiện cho cô đi học và cũng để tiện bề hắn ghé qua.

Hắn cũng đưa thẻ đen cho cô là thẻ không giới hạn nha. Bao nuôi kiểu này thật quá phô trương rồi đi nhưng đã cho thì lấy, cô mới không ngốc tỏ vẻ bạch lên hoa không cần. Tiền hắn làm ra cô mà không tiêu để chị ta tiêu à, nằm mơ đi.

" A rẻ à, có cần dọa người như vậy không. Đưa cho e thẻ đen luôn sao."

" e không cầm à."

" Có ngốc mới không cảm nhưng mà... vợ a chị ấy mà biết thì làm sao đây."

" Biết thì đã sao."

" ây da. Như thế thì không đúng cho lắm. Thẻ đen chỉ có 1 cũng như vợ chỉ có 1 thôi."

" Muốn làm vợ tôi sao?"

" Ai mà không muốn chứ. Anh vừa giàu vừa đẹp trai lại tài giỏi như vậy nhưng là e vẫn chậm 1 bước rồi... a rề"

" E chỉ cần ngoan ngoãn, ngoài danh phận e muốn cái gì tôi đều cho e hết."

" Vâng ạ."

Cô hôn lên má hắn một cái y như đôi trai gái tuổi xuân thì mới yêu nhưng mà thân thể phía dưới không đúng cho lắm. Tư thế cô ngồi trên đùi hắn còn tay hắn cứ xoa mông cô trông thân mật ái muội như vậy.

- - - - -

Những năm đại học cũng trôi qua êm đềm dù trong trường cũng không ít người theo đuổi cô nhưng cô chưa rung động vì ai cả. Cô biết rõ thân phận hiện giờ của mình mà.

Cô không yêu hắn, cũng không thể yêu.

Vậy mà cô và hắn đã bên nhau 7 năm rồi. Lần đầu tiên của cô vào năm 16 tuổi đã cho hắn từ đó đến nay duy nhất chỉ có 1 người đàn ông là hắn thôi.

Sự hy sinh của cô thật không xứng phí mà. Thời gian bên cạnh nhau lâu cho nên hiện giờ cô chắc rằng cô và hắn không thể rời xa nhau được.

Nhưng để có thể dứt điểm nắm bắt người đàn ông này. Cô vẫn không có tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Kết thúc hồi tưởng

((My Nhi))

" Nghĩ cái gì mà thất thần vậy?"

Giọng nói âm trầm của hắn kéo cô về hiện thực. Cô bất giác vui đầu vào ngực hắn ôm lấy hắn.

" Trước kia vì sao nhìn trúng e?"

" Là do e dụ dỗ tôi"

" Ai dụ dỗ a thì a cũng đáp lại sao?"

" Ghen sao?"

" Không phải, nói đi mà."

" Vì e chặt khít như vậy, không rời được."

" A đứng đắn 1 chút được không?"

" Tôi trả lời đúng sự thật mà vì e hợp khẩu vị của tôi."

" hừ, lưu manh háo sắc."

Cô đến chịu thua hắn thôi, hắn đúng là đại lưu manh không ai bì được. Hắn ngoài trừ biết ức hiếp cô ra thì chẳng biết làm gì nữa.

Dù là không có hứa hẹn gì nhưng mấy năm gần đây hắn cũng ta tu tâm bớt lại. Hắn ít bị dính sicandan tình ái hay đến cái quán bar tìm e út.

Lại nói tình cảm của cô và hấn cũng tiến triển khá tốt. Hấn cũng chiều cô hết mực và cũng ít về nhà hơn trước. Xem như là tin vui đi.

"a không về nhà sao? chị sẽ tìm a đó."

"Không về."

"Nhưng mà..."

"Là tôi dứt e ăn chưa no sao mà vẫn còn sức lo chuyện linh tinh."

Cô lập tức thức thoi im bật ôm hấn ngủ. Cô không ngờ đưa thịt vào miệng sói đầu. Ngủ được thì ngủ không thoi lại bị thịt oan nữa thì khổ.

- - - - -

Sáng hôm sau.

Cô cùng hấn sửa soạn đi làm, hấn đưa cô tới chỗ làm nhưng cô dặn đậu khuất 1 chút để cô xuống xe.

Mối quan hệ của cô và hấn cũng không phải về vang gì nên không để ai biết là tốt nhất. Tránh nhiều thị phi.

Cô vào công ty cũng như thường lệ, pha sẵn 1 ly cà phê cho tổng giám đốc rồi soạn tài liệu cho cuộc họp. Sắp xếp lịch trình cho tổng giám đốc và tư liệu cần thiết.

"Mỹ Mỹ, thật sớm"

"Tổng giám đốc, chào buổi sáng."

"Khi có 2 người đừng gọi a như vậy được không."

"Vâng, học trưởng."

Cô nở nụ cười nghịch ngợm nhìn a làm trái tim a cũng bồi hồi theo. Đã nhiều năm như vậy nụ cười của cô vẫn không thay đổi, vẫn như vậy mà cười với a nhưng ánh mắt kia khi cô nhìn a. Đã không còn như trước.

Khó trách được, a nói đi là đi liền 7 năm. Cô không có nghĩa vụ phải 1 lòng 1 dạ chờ a về mà năm xưa 2 người vẫn chưa ai tỏ lộ tâm tư.

Thôi thì a sẽ cố gắng, theo đuổi lại cô.

Nhất định, a sẽ cố gắng hết sức mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trở mặt với Tích Kỳ

((Mỹ Nhi))

Hôm nay công ty có buổi ký hợp đồng với công ty Phúc Viễn. Lúc đầu nhìn hồ sơ cũng làm cô giật mình, đây là công ty của nhà cô kia mà.

Từ lúc cha cô tiếp quản công ty làm nó ngày càng xuống dốc. Cha cô vốn không có tài kinh doanh nhưng vì may mắn lấy được mẹ cô nên mới có thể leo lên vị trí tổng giám đốc như hôm nay.

Qua nhiều năm công ty dưới sự quản lý của cha cô kèm theo hai mẹ con bà ta ăn xài phung phí cũng sắp phá sản rồi nhưng cô chỉ tiếc vì đó là tâm huyết của ông ngoại. Ông đã dùng cả đời người để xây dựng nên nhưng lại để bọn họ phá đổ dễ dàng như vậy sao. Cô thực không đành lòng.

Cô mang hợp đồng vào phòng tổng giám đốc sẵn tiện nhắc lịch trình hôm nay.

"Tổng.. à học trưởng. Hôm nay công ty Phúc Viễn có hẹn với a."

"Được, e sắp xếp rồi đi đi."

"a không đi sao, đây là hợp đồng của công ty..."

"Không cần, e quyết định là được." - a không để cô nói hết.

"Nếu như vậy... e không muốn hợp tác với họ."

"Đó không phải là công ty của nhà e sao?"

"Đó không còn là nhà của e. Nhưng a yên tâm e không để việc riêng ảnh hưởng đến công việc đâu. E hiểu rõ công ty này, hợp tác lần này không có lợi cho công ty chúng ta."

"A tin e."

"Vậy... e ra ngoài trước."

- - - - -

Buổi trưa, cô hẹn gặp mặt người bên công ty Phúc Viễn ở nhà hàng gần công ty. Thì ra hôm nay cha cô đích thân đi ký hợp đồng, có thể thấy tình trạng của công ty hiện giờ sa sút như thế nào. Giây phút nhìn thấy cô thì cha cô cũng bất ngờ không ít.

"Xin chào Tích tổng, tôi là thư ký của công ty Trịnh Thị. Hôm nay đến ký hợp đồng phải phiền đích thân tổng giám đốc đây ra tay sao, công ty không phải không còn ai làm được việc đó chứ."

"Tiểu Mỹ nếu con đã biết là công ty nhà ta thì phải mau ký hợp đồng đi chứ."

"Không phải cha còn một cô con gái tài giỏi sao, lấy được chồng có gia thế sợ gì không có người chống lưng. Cha cần gì đến đây nhờ đưa con gái bắt tài bị cha vứt bỏ ký cái hợp đồng bé xiu này."

"Gần đây tui nó ít lui tới, cha vẫn không nên làm phiền con về chút việc nhỏ này. Phận làm con cái có chút việc con cũng từ chối cha sao."

"Thật xin lỗi, tôi chỉ đặt lợi ích công ty lên hàng đầu hợp đồng này không thể ký."

"Mày là cái đồ ăn cháo đá bát, Tích gia nuôi dưỡng mày ngần ấy năm để mày báo đáp cha mày như vậy sao. Đồ bất hiếu."

"Tôi phải nhắc cho ông nhớ những gì ông có được vốn dĩ thuộc về mẹ tôi và tôi. Ông đã nhẫn tâm làm mẹ tôi đau lòng, ông ngoại tôi tức giận mà chết. Ông để hai mẹ con bà ta ức hiếp tôi ngần ấy năm. On huệ này tôi sẽ mãi không bao giờ quên."

"Mày đừng vội đắc ý, tao đã từ mặt đưa con như mày nên sau này có chết đói cũng đừng lết thân về trước cửa nhà tao."

"Nhà đó vốn là của tôi, cha à cứ ở lại kỷ niệm thêm một thời gian nữa đi. Để sau khi tôi lấy lại cha sẽ không có cơ hội bước vào nữa đâu."

"Mày... Tao sẽ chóng mặt lên xem mày làm được gì. Tao còn có con rể làm hậu thuẫn. Mày đợi mà xem, cái hợp đồng rách này tao không cần."

"Vậy tạm biệt cha, đi cẩn thận."

Cô nhìn bóng dáng Tích Kỳ hậm hực rồi đi không biết nên vui hay nên buồn đây. Đó là người cha thân sinh của cô là người mẹ cô đem hết lòng hết dạ yêu thương đó sao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Ăn cơm cùng Trịnh học trưởng

((My Nhi))

Sau khi từ nhà hàng về công ty cả buổi chiều cô cứ cảm thấy khó chịu trong lòng. Công việc cô cũng xử lý không ổn, dù biết trước như vậy nhưng khi đối mặt với ông ấy cô cũng không tránh khỏi có chút đau xót.

Sau khi tan tầm cô ngược mặt lên cũng đã là 18h kém. Cô sắp xếp lại hồ sơ và tài liệu rồi sửa soạn ra về, đang tính đi thì có tiếng gọi phía sau.

"Mỹ Mỹ, hôm nay lại về trễ sao?"

"Vâng, học trưởng a cũng thật chăm chỉ nha."

"E cũng rất chăm chỉ, để thưởng cho 2 người chăm chỉ này nên a quyết định mời e đi ăn."

"Hihi, đã vậy e không khách sáo đâu, e ăn rất nhiều đó."

"Được, chúng ta đi thôi."

Trịnh Thiệu Phàm đưa cô đến một nhà 5* trong trung tâm dùng cơm. Nơi đây bày trí theo phong cách cổ điển rất nhẹ nhàng thanh tao.

Khi cô ở bên Khương Duệ đều là do cô nấu cho hắn ăn. Hai người rất ít khi ra ngoài cùng nhau, dù là đi ăn cũng chọn những nơi vắng vẻ ít chú ý. Còn đi mua sắm thì cô chỉ đi với Đan Đan thôi. Cuộc sống của cô quanh quẩn chỉ bấy nhiêu đó người.

Cô cùng anh chọn một bàn khuất trong góc khá yên tĩnh. Những món anh chọn cô đều chiếu theo khẩu vị của cô mà gọi. Đã nhiều năm như vậy mà anh vẫn còn nhớ rõ cô sở thích của cô, thật làm người ta rung động.

"Mỹ Mỹ, e ăn nhiều một chút nhìn e gầy quá đi."

"E mới không có. E đây là dáng chuẩn đó nha."

"Chuẩn cái gì, mập một chút mới tốt." - Anh cốc đầu cô một cái rồi gấp thêm thức ăn cho cô.

"A đừng mãi gấp cho e. Anh cũng ăn đi."

Hai người cùng nhau ăn cơm nói chuyện một hồi. Dường như ôn lại chuyện cũ rồi lới thêm chuyện trên trời dưới đất ra nói.

Hôm nay là một ngày vui vẻ của cô, nhờ học trưởng đưa cô đi ăn rồi đi chơi nên tâm trạng của cô cũng trở nên tốt hơn.

Tối muộn anh đưa cô về chung cư, đợi cô đi lên tầng anh mới chịu quay xe ra về. Anh đối với cô là chu toàn có thừa, cẩn thận tỉ mỉ bảo bọc cho cô.

Cô lên nhà tắm rửa xong nằm ì ra giường, bây giờ cô chỉ muốn ngủ mà thôi. Về nhà đúng là thoải mái nhất, cảm giác tốt nhất.

Một ngày dài mệt mỏi xin tạm biệt.

Một ngày mới đang đợi cô đến đây.

Bye... Bye...

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đi mua sắm cùng Đan Đan

((My Nhi))

Đã nhiều ngày qua cô chưa gặp hắn, đợt này hắn sang Mỹ có hợp đồng quan trọng sẵn tiện khảo sát công ty bên đó nên phải ở lại thời gian khá lâu.

Những ngày không có hắn ở đây mới tự do tự tại làm sao. Không cần thức sớm chuẩn bị bữa sáng cho hắn, buổi tối có thể cùng Đan Đan tụ họp đi chơi khắp nơi. Ngày nghỉ có thể đi đâu mình thích hoặc làm con sâu lười ngủ trong tổ cả ngày.

Nếu có hắn ở đây thì ngày đêm đều không yên thân. Ngày nghỉ còn đáng sợ hơn, chắc chắn sẽ bị hắn hành hạ cả ngày đến không đi nổi mới thôi.

Hôm nay là ngày nghỉ của cô, sáng sớm Đan Đan đã réo ỏi qua điện thoại làm cô không thể nào ngủ tiếp được đành lê thân đầy nùi tiếc thức dậy sửa soạn.

Đan Đan là như vậy, luôn luôn bên cạnh cô và quan tâm cô. Những ngày bên hắn cô đã bỏ bê cô bạn thân này rất nhiều. Chắc hẳn bây giờ Đan Đan rất đau lòng và buồn đi cho nên mỗi lần có cơ hội. Cô đều trốn ra ngoài chơi cùng Đan Đan, người bạn này có ra sao cô cũng không để mất được.

Cô chọn trang phục đầm voan nhẹ chân xòe màu trắng kèm hoa văn đáng yêu. Trang điểm nhẹ đánh chút son trông cô đã cực kỳ tươi tắn thu hút rồi.

Cô cùng Đan Đan đến khu trung tâm thương mại lớn nhất, hôm nay phải tự thưởng cho bản thân mình vì cô đã nhận được tháng lương đầu tiên sau khi đi làm. Số tiền này do chính bản thân cô làm ra, xài cũng thoải mái hơn. Nên cô quyết định tự thưởng cho bản thân sẵn tiện mua quà cho Đan Đan và mọi người.

"Mỹ Mỹ à xem này, cái áo này rất xinh phải không?"

" Cậu có cả trăm cái như vậy rồi, chọn mẫu khác đi."

" Vậy cái này thì sao?"

" Đan Đan cậu có thể chọn kiểu nữ tính một tí không, mình muốn gã cậu đi cũng không được."

" Hừ, mình mới không cần đàn ông."

" Ngoan ngoan một chút đi mà, cậu sửa soạn một chút sẽ rất xinh đẹp đó."

" Thôi được rồi, chịu thua cậu luôn đó. Tớ sẽ dành một ngày làm búp bê cho cậu nhưng nếu không hợp mình sẽ hủy bỏ một ngày ngay lập tức đó."

" ok ok đại tiểu thư của mình."

Nhìn lướt qua Đan Đan mặc quần bò áo thun, tóc cột cao không son phấn nhưng cũng rất dễ nhìn. Dù có cứng nhắc nam tính một chút nhưng cô tin khi sửa soạn lên sẽ rất hoàn mỹ nha.

Cô chọn cho Đan Đan một cái đầm dài màu xanh mây trời vì làn da của Đan Đan cũng trắng trẻo. Tay ngắn cổ tròn đơn giản nhưng là hàng thiết kế rất đặc biệt đó còn là có một cái duy nhất nữa. Nhìn giá thôi cũng có thể dọa người nên cô đang suy đi nghĩ lại có nên mua nó hay không đây.

" Ai đây mẹ, chẳng phải đứa con hoang nghèo rớt mùng tơi đây sao." - Tích Tư Diễm kéo tay mẹ kể cô đi nhanh về phía cô đang lựa đồ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cãi nhau với mẹ con Tích Tư Diễm

((My Nhi))

" Chào Tích phu nhân, Tích tiểu thư rảnh rồi lại đi kiếm chuyện vậy." - Đan Đan lên tiếng.

" Tôi không nói cô Hạ tiểu thư, biết điều thì tránh sang một bên. Hạ gia của cô dù có lớn cũng phải nể mặt chồng của tôi." - Tích Tư Diễm hất mặt nói.

" Thôi bỏ đi, cần gì cậu phải tức giận với bọn họ." - Cô kéo tay Đan Đan lại.

" Biết điều thì cút đi, đồ ở đây mày mua nổi sao. Cái đầm đó tao lấy." - Tích Tư Diễm cười cợt nói với cô.

" Cái đầm này là tôi mua tặng Đan Đan, chị chọn cái khác đi."

" Mày, cái thứ nghèo hèn như mày dám nói với tao vậy hả. Nhân viên các người làm việc vậy sao, để khách vip như tôi chịu áp lực thì các người đợi đẹp tiệm đi."

Mấy cô nhân viên bị dọa cho sợ còn có quản lý cửa hàng lập tức chạy đến cúi người xin lỗi ả ta.

" Xin lỗi Khương phu nhân là sai sót của chúng tôi. Xin mời vị tiểu thư đây đưa chiếc đầm lại cho chúng tôi." - ả nhân viên thay đổi thái độ nhanh đến không tưởng quay qua nói với cô.

" Đây có cách bán hàng của cửa tiệm này sao, nếu để mọi người biết thì ai còn dám đến đây mua nữa. Tôi chọn cái đầm trước nên nó thuộc về tôi, cô gói lại cho tôi đi." - Về mặc cô cương quyết làm cho quản lý cũng chùn bước khẽ liếc nhìn chị ta và mẹ kể cô.

" Nếu nó mua nổi cứ để nó mua còn rất nhiều đồ đẹp mà con tranh làm gì. Thứ đồ nó chạm qua đều dơ bẩn chúng ta lại cao quý như vậy không nên hạ thấp bản thân mình." - Mẹ kể cô diễm đạm nói.

" Mẹ nói rất phải, nếu nó mua không nổi sẽ rất mất mặt. Đừng vì chút nông nổi háo thắng mà tranh nha e gái. Không có tiền cũng đua đòi mua hàng cao cấp, haha." - ả ta cợt cợt nhìn theo cô.

Cô cầm chiếc đầm ra quầy tính tiền sau đó rút thẻ đen mà hần cho cô ra bảo quản lý tính tiền. Quản lý nhìn thấy thẻ không giới hạn kinh hi dùng hai tay nhận lấy tỏ vẻ cung kính khác xa với vẻ khinh thường lúc nãy. Đúng là không ai qua được nhân viên bán hàng, lật mặt còn nhanh hơn cô lật sách.

Mẹ kể và chị ta nhìn thấy cô tính tiền cũng không ít ngạc nhiên liền đi tới gần. Đập vào mắt ả ta là chiếc thẻ đen mà ả hằng mong ước nhưng chồng của ả không chịu cho. Sao cô lại có được nó chứ, ở trong nước người sở hữu thẻ này cũng không phải nhiều.

"Tiện nhân từ đâu có thể này là được ai bao nuôi sao." - Tích Tư Diễm khó chịu nói.

"Không liên quan đến chị" - cô phớt lờ đi.

"Đúng là không biết xấu hổ lại đi quyến rũ đàn ông. Phải nằm dưới thân họ bao nhiêu mới có thể này đây. Tiện nhân, hồ ly tinh y như mẹ của mày." - mẹ kế cô độc ác nói.

"Bà không có tư cách nói mẹ của tôi, bà mới là hồ ly tinh quyến rũ cha tôi bức chết mẹ tôi để mang theo chị ta bước vào Tích gia. Căn nhà bà đang ở lần tiên bà đang xài đều là của mẹ tôi, bà không biết liêm sỉ còn dám mắng mẹ tôi sao." - Cô tức giận quát to khiến mọi người trong trung tâm đều đứng lại xem náo nhiệt.

"Là tại mẹ của mày ngu ngốc thì trách ai được. Bà ta không biết giữ chồng thì ráng mà chịu thôi, mày lấy quyền gì mà lên tiếng ở đây." - Mẹ kế cô gần cổ lên cãi lại.

"Thật vậy sao, nếu vậy chị phải ráng mà giữ chồng. Em đây thật lo cho chị vì a rể không ít sicandan trên báo biết đâu một ngày nào đó có ai làm vừa lòng a rể hơn thì chị sẽ bị đẩy vào lãnh cung đó nha, đến cả thẻ đen cũng không cho chị. Thật không có bản lĩnh rồi."

"À quên nữa, lúc này mẹ chị bảo đồ em đựng qua đều dơ bẩn không dùng được cho nên... có thứ e không những đựng mà còn xài rất nhiều lần. Sau này chị biết được mong chị đừng làm trái lời nói, bầm riết không buông ra."

Cô nói xong kéo tay Đan Đan đi để khỏi nhìn mặt mẹ con bà ta nữa. Cô không muốn phá hỏng ngày nghỉ tuyệt vời của mình.

Tích Tư Diễm mặt xanh mét đến khó coi. A ta đã nghỉ ngơi từ rất lâu rồi nhưng chưa có chứng cứ nên không dám bức dây động rừng. Hôm nay nhìn thấy Tích Tiểu Mỹ xài thẻ đen thì a đã định tình nhân chính thức của chồng cô Khương Duệ chính là nó - Tích Tiểu Mỹ.

Khó trách sicandan của chồng cô nhiều như vậy nhưng lần nào đi đánh ghen mấy a đó đều một mực chối. Xem ra chồng cô tốn không ít tâm tư che đậy để bảo vệ cô tình nhân bé nhỏ này đây mà.

"Mày đã dám làm thì phải dám gánh lấy hậu quả mình gây ra. Tích Tiểu Mỹ mày đợi đó. Chị gái như tao sẽ dạy dỗ cô em gái hư hỏng như mày ra sao." - A ta nghỉ trong đầu ánh mắt hiện lên tia căm tức độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Thú nhận

((My Nhi))

Cô kéo Đan Đan đi được một hồi thì dừng lại, trong khu mua sắm cũng có vài nơi thưa người.

"Có chuyện gì muốn hỏi cậu cứ hỏi đi?" - Cô nghiêm túc nhìn Đan Đan.

"Mình không có chuyện gì muốn cả."

"Cậu đang thất vọng về mình lắm đúng không?"

"Mỹ Mỹ ngốc, mình tin cậu và tôn trọng sự lựa chọn của cậu."

"Mình... mình thật sự làm tình nhân của người ta."

"Bao lâu rồi?"

"Đã 7 năm rồi."

"Cậu có yêu anh ta không?."

"Mình... mình... không biết."

"Mỹ Mỹ ngốc, không yêu tại sao lại bên nhau tận 7 năm. Mình hiểu rõ tính của cậu, chắc hẳn trước giờ đều chỉ có duy nhất một mình a ta."

"Nhưng anh ấy... mình thật sự không biết nữa."

"Mỹ Mỹ à đừng cố chấp nữa nếu yêu thì cứ nói ra còn anh ta không rõ ràng với cậu thì cứ dứt khoát đi. Mình luôn ủng hộ cậu mà nếu anh ta còn dây

đưa không rõ mình sẽ đánh cho anh ta một trận nhớ đời."

"Đan Đan à, chỉ có cậu là tốt với mình thôi."

"Haiz, chỉ tội nghiệp Trịnh học trưởng. Đánh mất cậu là mất mát to lớn nhất rồi."

"Hức, cậu đừng nói lung tung. Mình đi mua sắm tiếp thôi còn rất nhiều thứ phải mua đó."

Cô dắt Đan Đan đi không sót cửa hàng nào, hôm nay đúng là một ngày bận rộn mà.

Đan Đan cũng mua được không ít đồ dưới sự tư vấn của cô nào là váy áo, giày các loại, phụ kiện và túi xách,.....

Còn cô cũng chọn được vài món đồ xinh xắn. Cô mua thêm một cây bút máy cho học trưởng vì cô nhớ hôm trước thấy bút của anh bị hỏng rồi. Cô cũng mua cho hần cái cà vạt màu đỏ chói mắt nữa, cô thích như thế vì trước nay đồ cô chọn hần đều không có ý kiến.

Mua sắm đã tay xong cô cùng Đan Đan đi làm tóc rồi đi spa. Lần này cô quyết tâm biến Đan Đan thành con gái một cách triệt để.

Sau khi Đan Đan sửa soạn xong xuôi cùng mặc váy vóc và trang điểm lên đúng là còn xinh đẹp hơn cô tưởng tượng nhiều.

"woa... xin hỏi mỹ nhân trước mặt tôi là ai vậy?" - cô nghịch ngợm trêu ghẹo.

"Mỹ Mỹ à đừng chọc mình nữa, mình cứ cảm thấy kỳ kỳ làm sao đó. Không quen chút nào."

"Mình không trêu cậu đâu nhìn gương xem này thật sự rất xinh đẹp phải không. Cậu mặc nhiều sẽ quen thôi. Từ nay không được ăn mặc như trước kia nữa không thì mình sẽ tuyệt giao với cậu."

"Tuần chỉ."

Đan Đan nhìn mình ở trước gương cũng suýt chút không nhận ra nữa là. Đời này kiếp này thật không uống công cô đã kết giao với Mỹ Mỹ. Người cô tin tưởng và cũng là bạn thân duy nhất của cô.

Cả ngày dài cuối cùng cũng kết thúc sau một loạt chuỗi mua sắm làm đẹp cùng đi ăn thả ga.

Cô về nhà tắm rửa nghỉ ngơi nhưng trước khi đi ngủ cô lại đột nhiên muốn làm việc này, việc mà trước giờ cô chưa từng làm. Cô lấy điện thoại nhắn 1 tin cho hần.

"Em nhớ anh ☐☐ "

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Học trưởng bị bệnh

((My.Nhi))

Sáng dậy mở điện thoại ra vẫn không có tin nhắn nào chắc đang ôm ấp mấy cô người tây ngực bự kia chứ gì. Nhìn lại ngực cô cũng đâu thua kém cũng to lại mềm nữa chứ không giống mấy quả bóng thể kia.

Lần này hần về cô sẽ bơ luôn không cho vào phòng một tuần mới được. Mặc kệ hần đi, sửa soạn đi làm trước đã không thì mất tiền thưởng thôi.

Vẫn như thường lệ cô đến sớm pha sẵn một ly cà phê mang vào phòng cho tổng giám đốc. Cô đem để ly cà phê và hộp bút đặt bên cạnh chỗ anh ngồi.

"Tặng cho anh đó" - cô lên tiếng.

Anh mỉm cười cầm chiếc hộp mở ra nhìn cô, cây viết rất đẹp còn có khắc tên của anh nữa.

"Cảm ơn Mỹ Mỹ, a rất thích nhưng lần sau đừng tốn kém như vậy."

"Anh thích là được rồi. Do nhận được tháng lương đầu tiên nên em mua quà cho mọi người, Đan Đan cũng có phần mà anh không cần phải ngại đâu."

"Anh cũng có quà cho em đó."

"Em cũng có quà nữa sao?"

Trịnh Thiếu Phàm lấy trong túi áo ra một cái hộp nhỏ khá xinh xắn. Cô mở ra thì ra bên trong là cây kẹp rất đẹp hình chiếc lá làm bằng bạch kim có ánh nhũ, tâm chiếc lá có đính viên hồng ngọc nhỏ hình trái tim rất đáng yêu. Cô lật phía sau thấy 2 ký tự TM chắc là tên của cô rồi vui vẻ kẹp lên tóc.

"Rất đẹp, rất hợp với em" - Trịnh Thiếu Phàm nhìn cô cười nói.

"Thật sao, cảm ơn học trưởng nhưng hình như nó rất đắt."

"Không đắt lắm đâu, anh đầu giá để ủng hộ trong buổi từ thiện."

"Vâng, em sẽ cất giữ cẩn thận."

Sau đó cô ra ngoài cũng đem kẹp cất vào trong hộp tránh đàm tiếu của các nhân viên khác. Chuyện học trưởng đối tốt với cô một chút cũng đã xì xào bán tán không ít. Hôm nay còn để họ biết Trịnh tổng còn tặng quà cho cô thì cô còn có thể sống yên ổn trong công ty này sao.

- - - - -

Sáng sớm vào công ty cô đã thấy Trịnh học trưởng không ổn. Anh bị bệnh rồi nên cô pha cho anh ly sữa nóng thay vì cafe như mọi hôm và anh cũng rất biết nghe lời uống hết sạch.

Tan ca cô quyết định ghé siêu thị mua ít đồ đến nhà nấu đồ ăn cho học trưởng. Anh ở một mình cho nên khi ốm không có ai chăm sóc cả. Dù gì cũng là bạn bè cô nên quan tâm anh một chút.

Ting.. Ting... Ting...

Sau vài hồi chuông anh cũng ra mở cửa, anh rất bất ngờ khi thấy cô đứng trước cửa cười tí nhìn anh còn cô thấy anh mặt mày trắng bệch đi trông rất mệt mỏi.

"Không mời em vào sao?" - Cô lên tiếng.

"à... xin lỗi, anh không nghĩ là em đến đây, em vào đi." - anh vội định thần lại nhưng vẫn còn hơi lúng túng.

"Hôm nay thấy anh không khỏe nên em mua ít đồ đến nấu cho anh. Anh phải ăn nhiều vào rồi uống thuốc đó. Ông chủ lớn như anh không mau khỏe lại thì lấy ai làm hết công việc của anh, ai trả lương cho em đây." - Cô cứ vừa làm vừa nói duyên duyên không ngừng.

"Anh biết rồi, tuân lệnh thư ký Tích. Cô nhất định sẽ được ghi tên vào bảng công trạng của Trịnh thị lưu danh sử sách đó."

"hìhì. Còn biết nói đùa chừng tỏ bệnh không nặng, nào còn hoạt động tốt nha."

"Anh chỉ là cảm mạo thì ảnh hưởng gì đến não."

"à, em không rành về y học nhưng em biết nấu món gì ăn sẽ mau hết bệnh. Mau mau, ngồi vào bàn đi."

Sau một hồi vất vả cô bung ra một tô cháo hải sản thơm phưng phức còn nóng hổi kèm theo 1 cái bánh pudding xinh xắn nho nhỏ.

"Cháo thì đúng rồi nhưng bánh này là sao đây." - Anh nghi vấn hỏi.

"Mỗi lần em bệnh đều rất thèm ăn đồ ngọt, ăn vào liền khỏi ngay đó."

"Haiz, em xem anh là con nít như em sao."

"Em đã tốn công cả buổi để làm vậy mà anh còn nói em là con nít. Không ăn thì thôi đi."

"Anh ăn mà, ai nói không ăn. Mỹ Mỹ tốt nhất đừng giận."

"Không chấp nhất với người bệnh như anh."

Rồi thoáng một cái anh cũng ăn hết sạch đồ ăn cô làm cho anh kể cả mấy cái bánh nhỏ kia. Hôm nay anh ăn rất nhiều no đến mức căng cả bụng lên bệnh cũng thuyên giảm đi không ít. Sau khi nhìn thấy anh uống thuốc cô cũng rời bước ra về.

"Hôm nay cảm ơn em, Mỹ Mỹ."

"Sao anh lại khách sáo như vậy chứ học trưởng, chúng ta là bạn bè mà. Tạm biệt, anh ngủ sớm nha."

"ừm, tạm biệt. Ngủ ngon."

Nhìn cô đi khuất anh mới đóng cửa lại. Trách anh năm đó nghỉ quá nông cạn bây giờ làm sao có thể nắm chặt cô lại đây.

Chương 39: Trùng hợp gặp nhau

((My Nhi))

Lần này Tích Tiểu Mỹ phải cùng Trịnh Thiếu Phàm đi Anh ký hợp đồng và khảo sát thị trường một chuyến. Cô cũng không báo cho Khương Duệ biết vì nghĩ hần còn bận đang "công tác" nước ngoài rảnh đâu mà nhớ tới cô chứ vả lại cô chỉ đi có 3 hôm thôi chắc hẳn sẽ về trước khi hần quay lại.

Cô vội thu xếp quần áo cùng vài vật dụng cá nhân rồi kéo vali đi. Trịnh học trưởng đã đợi cô sẵn ở dưới chung cư. Đến sân bay cô ngồi ghế chờ học trưởng đi làm thủ tục. Đây là lần đầu tiên cô xuất ngoại với người khác ngoài Khương Duệ.

Lúc trước cũng có mấy lần hần đưa cô đi du lịch nước ngoài nhưng cũng rất thừa thớt. Phần lớn vì hần khá bận rộn công việc còn cô vẫn đang là sinh viên. Nào là thi rồi kiểm tra rồi làm luận văn, đề án,..... cho nên khi rảnh rồi cũng chẳng muốn đi đâu mà chỉ muốn tranh thủ nghỉ ngơi.

Hần thì lại thích không gian riêng yên tĩnh nên khi có thời gian rảnh cả hai lại ở trong phòng cả ngày đến khi cô rã rồi rồi cùng ôm nhau ngủ. Nhiều lúc nghĩ lại cô cũng cảm thấy thật phí tuổi xuân, sau này phải đi thật nhiều nơi để không bị tuột hậu sản mờ mang tâm mắt thêm nữa.

Sau một hồi chờ đợi cô cũng được lên máy bay rồi, không có gì khác với mấy lần trước cho lắm. Ghế ngồi là khoang hạng thương gia được phục vụ từ a-z không thiếu bất kì thứ gì.

Sau hơn 6h bay cũng đến nơi, hầu hết thời gian trên máy bay cô dùng để ngủ cho nên khi xuống máy bay cô vô cùng tỉnh táo.

Về đến khách sạn theo giờ bên Anh cũng là tầm chiều rồi may mắn theo lịch là hôm sau mới phải làm việc. Cô lên đến phòng xong thì tắm rửa nghỉ ngơi đến lúc tỉnh dậy cũng đến giờ ăn cơm nên vội sửa soạn đi xuống.

Cô chọn đầm voan 2 dây màu hồng nhạt phía trước ngực cổ ngang ôm sát. Tồn lên làn da trắng nõn của cô làm người đối diện khi nhìn vào không thể thoát khỏi thân thể này nữ vừa đủ đầy mê người của cô.

"Mỹ Mỹ, hôm nay e rất đẹp" - Trịnh Thiếu Phàm ngơ người nhìn cô nói.

"Vậy bình thường e rất xấu xí sao?"

"Không... không phải. Đẹp xinh đẹp" - Anh lắp bắp không biết nên giải thích ra sao.

"hìhì. Đùa với anh thôi học trưởng, chúng ta đi ăn thôi."

Trịnh Thiếu Phàm cùng cô đến nhà hàng phía dưới khách sạn ăn cho tiện với lại thức ăn ở đây cũng rất ngon phù hợp khẩu vị người châu á.

"Chào Trịnh tổng"

Nghe âm thanh có vẻ quen thuộc cô cùng với Trịnh Thiếu Phàm cùng xoay người lại thì thân ảnh đằng sau làm cô giật bắn người là hần ta Khương Duệ.

Đang lo lắng run sợ không biết nên giải thích với hần như thế nào thì nhìn lại người đang đứng bên cạnh khoác tay âu yếm với hần chính là chị của cô cũng là vợ của hần Tích Tư Điểm.

Thì ra lần này đi lâu như vậy là dẫn chị cô đi du lịch, không trả lời tin nhắn của cô vì đang bận vui vẻ với vợ là do cô tự đề cao bản thân mình rồi.

Sau này không được ngốc nghếch như vậy, tin đàn ông đã sai còn tin loại người lăng nhăng đào hoa như Khương Duệ lại càng sai hơn.

Lỗi lầm này cô sẽ nhắc nhở bản thân thật cẩn thận không bao giờ để phạm phải lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bốn người cùng ăn cơm

((My Nhi))

" Thật trùng hợp lại gặp nhau ở đây, e gái à không phải đang cùng kim chủ hẹn hò đó chứ." - Tích Tư Điềm cười cợt hỏi cô.

" Em là cùng học trường đi công tác, nghe nói anh rể phải đi Mỹ công tác vậy mà vẫn trịch thời gian đưa chị sang Anh chơi. Thật ngưỡng mộ."

" Anh rể em vẫn thường đưa chị đi cũng không có gì mới mẻ. Đã nhiều năm vẫn gọi học trường sao, ai không biết năm xưa 2 người thăm mền nhau nhân cơ hội này đến với nhau đi."

" Khương phu nhân vấn đề này là tôi phải cố gắng. Cám ơn nhắc nhở." - Trịnh Thiếu Phàm biết cô không vui nên nói đỡ.

" Đã trùng hợp như vậy thì ngồi ăn cơm cùng nhau đi, đã lâu hai chị e mình không ăn cơm cùng rồi Tiểu Mỹ à."

" Được." - cô nhẹ nhàng đáp.

Sau khi ngồi vào bàn chị ta gọi một mớ đồ ăn mà không cần biết có ăn hết hay không. Còn Trịnh học trường gọi vài món toàn là món cô thích ăn tất nhiên điều này hần cũng biết. Từ lúc gặp nhau hần cứ âm trầm không nói không rằng quan sát mọi việc làm cô vô cùng khó chịu.

Trịnh học trường bắt đầu bóc tôm rồi để sang cái đĩa nhỏ đổi đĩa cho cô. Anh nhìn cô ăn cũng thấy vui vẻ hơn nhiều.

" Thật ngưỡng mộ nha học trường lại cưng chiều Tiểu Mỹ như vậy, thật khiến người khác ganh tỵ. Chồng cũng bóc tôm giúp em được không?" - Tích Tư Điềm cứ luyên thuyên nói.

" Không rảnh." - Hần liền dõng dạc ả một gáo nước lạnh.

Cứ nghĩ trước mặt người ngoài hần sẽ nể mặt ả đôi chút nhưng do ả tự đề cao bản thân mình rồi. Hần vốn chẳng sợ ai, chẳng sợ đàm tiếu thì hà có gì phải diễn đoạn kịch ân ân ái ái kia cùng ả chứ.

Cô chỉ biết cảm cúi ăn cho xong bữa cơm này mà không nói lời nào. Lần này cô giận thật rồi, cô sẽ mặc kệ hần. Cô nhất định phải phé truất hần đây ra biên ải vĩnh viễn không thể quay trở lại.

Trong nước mặc dù hần là đại boss đi chăng nữa thì cũng còn rất nhiều ông lớn khác. Tùy tiện tìm một người để ôm chân không khó chưa nói cô đã tìm được việc làm tốt. Nhất quyết không thể cúi đầu thêm nữa, phải bỏ rơi hần thôi.

Ăn xong bữa cơm trong không khí ngột ngạt đến khó chịu thì cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

" Chúng tôi đi trước không phiền Khương tổng với phu nhân. Ngày mai chúng tôi còn phải đi ký hợp đồng." - Trịnh Thiếu Phàm lên tiếng.

" Hẹn gặp lại sau Trịnh tổng" - Khương Duệ lúc này mới lên tiếng.

" Chào, chị cùng anh rể du lịch vui vẻ."

" Cám ơn em gái." - Chị ta khoác tay hần cười tươi nhìn cô.

Cô quay đầu đi phía sau Trịnh Thiếu Phàm không hề nhìn lại dù một lần. Cảm giác này thật khó chịu làm sao, phải nhìn người phụ nữ của mình đi theo sau người đàn ông khác đúng là không dễ dàng gì.

Một cổ tức giận từ đầu ngọn ngút trực như sắp phun trào như nham thạch. Hần liền hất tay ả ra rồi đi lên phòng. Chẳng trách sao ả liền bay sang Mỹ tìm hần rồi giờ đủ trò khiến hần phải bay tiếp sang Anh giải quyết công việc.

Sau khi nhận được tin nhắn hần mới vui vẻ không biết bao nhiêu liền đẩy nhanh tiến độ công việc lên. Sau đó bị ả kéo sang Anh cũng phải toàn tâm làm việc, đã nhiều ngày hần không nghỉ ngơi tốt. Dự định sẽ về sớm cho cô 1 bất ngờ ai biết được cô sẽ đáp lại hần bất ngờ lớn như vậy.

Ả ta cũng biết điều không dám nói thêm lời nào liền đi theo sau. Kế hoạch ly gián hôm nay coi như cũng có tác dụng đi. Em gái à đợi mà xem bước kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chia tay

((My Nhi))

Sau khi về đến phòng cô dẹp hết buồn bực qua một bên vẫn nên phấn đấu vì sự nghiệp thì tốt hơn.

Cô vào phòng tắm rửa cùng ngâm nước nóng tâm trạng liền tốt lên hẳn. Mới tắm ra nên cô chỉ quấn mỗi khăn tắm, đang lau khô tóc thì nghe tiếng gõ cửa nên cô vội đi ra mở.

" Học trưởng, đã trễ rồi còn đến tìm em là có việc gì." - Cô vừa mở cửa vừa nói.

Đơn thuần vì cô nghĩ ở đây ngoài học trưởng ra thì còn ai có thể tìm cô nữa. Nhưng đột nhiên cô nhận ra có gì đó không đúng nên vội ngẩng đầu lên nhìn.

Sao lại là Khương Duệ cơ chứ đáng lẽ bây giờ hẳn phải đang ở bên cạnh cô vợ yêu dấu của mình mà hâm nóng tình cảm vợ chồng chứ.

" Không phải học trưởng yêu quý của em nên thất vọng lắm phải không."

Hắn nói xong liền đẩy cô vào trong nhanh tay chốt cửa lại rồi đề cô lên cửa hôn dồn dập đến khi môi cô sưng đỏ một mảng lớn sắp thở không nổi hẳn mới chịu buông ra. Sao cô dám làm vậy với hắn chứ, lại quấn mỗi khăn tắm như thế này trước mặt đàn ông khác. Cô muốn tạo phản rồi sao, muốn đòi kim chủ mới sao.

Hắn tức giận giựt khăn tắm vứt sang một bên rồi hôn xuống cổ cô, hai tay nắn bóp đôi ngực sữa to lớn của cô không thương tiếc. Mỗi địa phương khi môi hắn đi qua đều lưu lại một dấu vết đỏ chót đến chói mắt.

Cô cự quật đau đớn đẩy hắn ra. Nước mắt chảy xuống không ngừng.

" Anh rồ không nên qua đây?"

" Vậy ai thì nên qua, hả?"

" Không ai hết, anh nên về phòng với vợ mình đi."

" Tôi chưa hỏi tội e, e nổi giận cái gì là do tôi quá nuông chiều e rồi phải không."

" Tôi không dám. Khương Duệ, tôi muốn chia tay."

" e nói cái gì?."

" Tôi muốn chia tay."

" em vì thằng nhóc đó mà muốn rời xa tôi sao."

" Anh đừng kéo người khác vào chuyện của chúng ta. Sớm muộn cũng có ngày này, đến sớm một chút không phải tốt hơn sao."

" Tôi có từng nói sẽ chia tay hay sao."

" Anh không nói nhưng không lẽ suốt đời anh để tôi sống thế này sao. Khương Duệ, anh có yêu tôi không?"

Sự im lặng của hắn đã trả lời tất cả, cô khẽ cười xoay lưng đi nhặt khăn tắm lên quấn người lại.

Đột nhiên hắn từ phía sau ôm lấy cô, rất chặt như sợ cô thật sự biến mất.

" Tôi xin lỗi."

" Tôi không cần anh xin lỗi, 7 năm rồi. Tôi ở bên anh 7 năm chỉ đơn thuần là tình nhân thôi sao. Trách tôi năm đó suy nghĩ không cân trọng nhân lúc bây giờ chúng ta còn trẻ nên dừng lại đi."

" Tôi không cho phép, e chỉ có thể là của tôi."

" Anh rồ, anh cũng đã có vợ hà tất phải cưỡng ép tôi. Chúng ta kết thúc vui vẻ không được sao."

" Tôi cũng không muốn cưỡng ép e. Nhưng tôi là thương nhân làm ăn không thể lỗ vốn. Muốn chia tay cũng phải làm xong đã."

" Anh... vô si."

" Tôi trước giờ đều vậy. Sau này nếu có chuyện quan trọng phải tìm tôi nếu không để tôi biết được nhất định sẽ không tha cho e."

Cô thần thờ suy nghĩ ý tứ của câu nói kia, cô thì có chuyện gì quan trọng liên quan đến hắn được chứ. Hắn vậy mà lại dễ dàng chia tay, thì ra do cô tự đề cao bản thân mình rồi. Ngủ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rồ Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Thật sự chia tay

((My Nhi))

Đang chìm ngập trong mớ hỗn độn, hấn đã đề cô xuống giường. Đôi môi hôn cô đến cuồng nhiệt, tay hấn sờ đến đâu cô liền thấy nóng đến đó. Là lần cuối ở bên hấn nên thôi cô sẽ quên tất cả, chìm ngập trong yêu thương này một lần vậy.

Cô choàng tay lên ôm cổ hấn, hôn trả rất nhiệt tình. Sau đó lần mò cởi hết nút trên áo somi cho hấn, chiếc áo mở ra là một thân thể cường tráng rất chắc khỏe. Cô lại tiếp tục lần mò xuống phía dưới tháo thắt lưng cho hấn giải phóng con mãnh thú hung tợn phía dưới ra.

Hai người không mảnh vải che thân hôn môi quấn lấy nhau không rời. Hấn dùng tay sờ vào hoa huyệt non mềm của cô, một lượng mật dịch lớn đã chảy ra lên tay của hấn. Sau đó hấn cầm côn thịt thô to chà sát phía ngoài tiểu huyệt, ấn vào một chút rồi lại lấy ra. Ý tứ khiêu khích rõ rệt làm cô khó chịu trong lòng.

"Rốt cuộc anh có làm hay không?."

"không vội."

"Vậy anh đừng có trêu đùa nó nữa."

"Tôi có làm gì đâu."

"Anh... anh... "

"Muốn lắm phải không, xin tôi đi."

Cô xấu hổ quay mặt đi không nhìn hấn nữa nhưng đầu dễ dàng như vậy. Hấn rất biết yếu nhược của cô, luôn khiến cô phải chịu thua. Hấn bắt cô quỳ xuống hai chân kẹp chặt lấy côn thịt của hấn. Côn thịt nằm dưới tiểu huyệt của cô bị dịch mật bôi trơn cùng bị hai chân cô kẹp chặt lại nhìn vô cùng dâm mỹ.

Hấn cứ ma sát không ngừng côn thịt với cô bé, hai tay xoa nắn cặp ngực to tròn của cô. Đôi môi hấn cứ liếm mút vành tai cô nhẹ nhàng không ngừng. Lâu lâu lại như vô ý hay cố ý đâm côn thịt vào tiểu huyệt một chút rồi lại rút ra, thật muốn giết người mà.

"Xin anh... xin anh... đi vào đi mà"

"Cái gì? vào đâu?."

"Xin anh... dùng côn thịt... đi vào tiểu huyệt... của... của em đi..."

Hấn cũng đã sắp chờ không nổi rồi, nghe được câu nói này như bắt được vàng. Hấn vui vẻ đâm côn thịt từ phía sau tới thật chuẩn xác, không nhanh không chậm nhấp tới. Cô nhận được khoái cảm không ngừng rên rỉ, tư thế này rất khít làm cả hai đều tận hưởng tốt mùi vị khi hoan ái.

Đã lâu họ không ở cùng nhau và đây cũng là lần cuối bên nhau nên cô cũng trở nên phóng túng hơn, tận hưởng hơn.

"um. umm. anh.. nhanh hơn một chút đi... sâu hơn... sướng lắm... um..."

"Đúng là dâm dăng mà, chơi em bao nhiêu cũng không đủ, chặt khít như vậy."

"umm... umm... tiểu Mỹ rất dâm dăng, cầu côn thịt anh rê đến làm... ummmmm"

"Phải chơi chết em, cho em nhớ kỹ tôi mới làm em sung sướng như vậy."

"aaaaa... em tới... anh nhẹ... nhẹ một chút... sâu quá rồi... em chịu không nổi nữa"

"Tiểu yêu tinh, không có tôi ai sẽ thỏa mãn em đây. Tôi sẽ không để em rời khỏi dễ dàng như vậy, tiểu dâm dăng à."

Giờ đây đầu óc cô mụ mị chìm trong khoái lạc đâu nghe lọt tai những lời hấn nói nữa. Đêm đó cả hai cùng nhau đạt được thỏa mãn tốt nhất. Hấn cùng cô ôm nhau ngủ, một giấc ngủ thật yên bình.

- - - - -

Sáng dậy người bên cạnh đã rời đi hơi ẩm cũng không còn. Cô phải sống cuộc sống không có hắn, tự bản thân mình giành lại thứ thuộc về mình. Cô vội tắm rửa sửa soạn quần áo để đi học cùng học trường.

7 năm, như vậy đã kết thúc.

Chào nhé. Anh rề.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rề Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Mang thai

((My Nhi))

Từ sau chuyển công tác trở về cuộc sống của cô trở nên bình thường hơn. Mỗi ngày đi làm rồi về nhà, rảnh rỗi thì đi ăn cơm cùng học trường và đi mua sắm với Đan Đan. Ngày nghỉ muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, muốn ăn gì thì ăn. Đây mới đúng là cuộc sống tự do tự tại mà cô hằng mơ ước.

Chỉ có mỗi cái là đột nhiên bây giờ cô mới nhận ra Khương Duệ còn có một mặc vô sỉ và dày siêu cấp nữa. Dù cô đã dọn sạch hết đồ bảo trợ lý hắn mang đi nhưng hắn vẫn dùng cái cơ lấy đồ để ghé ngang.

Đã nói chia tay trong bình yên mà, hắn cũng đã đồng ý sao còn mặt dày như vậy. Đã vậy mỗi lần ghé ngang sẵn tiện làm một chút, khiến cô thật sự không chịu nổi rồi.

Sớm biết như thế đã không nói lời chia tay, cô bây giờ còn không bằng cả tình nhân. Lúc cần thì hắn ghé qua không thì lặng mất tăm làm cô không hiểu nổi trong đầu hắn đang toan tính cái gì nữa.

- -----

Đã gần một tháng sau khi cô cùng Khương Duệ chia tay.

Gần đây hắn rất bận nên không có kiểm soát ghé qua nữa. Cô thấy buồn bực trong lòng, ham ngủ lại ham ăn hơn trước. Cái quan trọng là cô vẫn chưa tới kỳ kinh nguyệt. Dù ngày thường cô rất chú trọng việc uống thuốc đúng giờ nhưng mà cũng không chắc ăn nên cô quyết định đến bệnh viện khám xem sao.

Cầm tờ giấy siêu âm trong tay cô thần thờ ngây ngốc. Vậy mà trong bụng cô lại có một sinh linh bé nhỏ tròn 6 tuần rồi, nó là của hắn. Nhưng sao lại có thể, nó có trước khi cả hai chia tay nữa.

Cô tức giận như hiểu ra vấn đề liền đến công ty tìm hắn. Đây cũng là lần đầu tiên cô đến công ty hắn, quan hệ của hai người vẫn không nên cho ai biết thì hơn.

" Xin lỗi, tôi muốn gặp Khương tổng"

" Cô có hẹn trước hay không" - Á lễ tân nhìn cô đánh giá.

" Không có, cô cứ thông báo với trợ lý nói tôi tên Tích Tiểu Mỹ."

" Xin lỗi, không có hẹn trước không thể lên mời cô về cho." - Á lễ tân tỏ vẻ khó chịu

" Phiền cô thông báo dùm tôi, tôi đang có việc gấp."

" Loại người như cô tôi gặp nhiều rồi, việc gấp gì chứ chẳng qua muốn đến quyến rũ Khương tổng của chúng tôi thôi. Cô còn không về tôi gọi bảo vệ đó, nhìn thật quê mùa mà." - Á hắt mặt chẳng thèm nhìn cô.

Cô tức tối mở di động lên gọi vào số của Khương Duệ, điện thoại chỉ reo 2 tiếng là có người bắt máy.

" Alo, chuyện gì vậy bảo bối."

" Anh mau xuống đại sảnh cho tôi, nhân viên của anh không cho tôi lên. Tôi cho anh 5" nếu trễ tôi đi về, sau này đừng có vờ qua lấy đồ nữa."

Cô cúp máy ngồi xuống ghế gần đó. Chưa tới 5" Khương Duệ đã xuống tới nơi, hắn ta liếc á lễ tân một cái làm á xanh cả mặt. Sau đó hắn đưa cô lên phòng rồi dặn dò đôi á ta sang làm tạp vụ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rề Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thổ lộ

((My Nhi))

Lên đến phòng tôi ngồi ở ghế sofa, Khương Duệ dọn thư ký rót cho cô ly sữa tươi.

"Bảo bối, nhớ tôi rồi sao?"

Cô tức giận nhìn hấn này lửa. Cô bước tới bàn hấn lôi giấy siêu âm ra đập trước mặt hấn.

"Thế này là sao?"

"Cái gì vậy?" - Hấn làm bộ nhìn cô.

"Anh đừng có giả ngu, Khương tổng đây là gì anh thật sự nhìn không ra." - Cô thực sự không còn bình tĩnh với hấn được nữa.

Cô cố giữ bình tĩnh đi vòng qua cái bàn làm việc to của hấn, đứng kế bên chỗ hấn ngồi cầm tờ giấy siêu âm đưa ngay trước mặt cho hấn đọc.

Bất thành lĩnh hấn đưa tay kéo cô ngồi vào lòng của hấn, một tay ôm chặt không cho cô đứng dậy và tay còn lại cầm tờ giấy siêu âm xem.

"Bảo bối, thai phụ không nên đứng quá lâu. Ngoan ngoãn uống hết ly sữa kia đi."

Cô ngờ người giẫy lất trước thái độ thờ ơ của hấn, không có bất ngờ hay chí ít cũng phải kinh hi vài giây chứ. Điều này cho thấy việc cô suy đoán không hề sai tí nào cả.

"Khương Duệ là anh cố ý phải không."

"Cố ý cái gì?"

"Làm tôi có thai."

"Nam nữ cùng nhau giao hợp, có thai là điều khó tránh."

"Tôi không ngờ đến mức đó, tôi luôn sử dụng biện pháp."

"Chắc ăn 100% sao?."

"Cũng 7 năm rồi, sớm không có vì sao ngay lúc chúng ta vừa chia tay lại có. Anh đừng có mà ngụy biện nữa."

"Bảo bối thông minh hơn một chút rồi."

"Anh thật quá đáng, từ khi nào anh làm vậy."

"Vốn định sẵn sẽ cho em một tiểu bảo bối rồi chỉ là sớm hơn một chút thôi. Thuốc em uống là vitamin, không cần lo lắng."

"Không lo lắng cái đầu anh đấy, bây giờ làm sao đây hả tôi không thể không có chồng mà sinh con. Anh mau cho tôi chữ ký để phá thai đi."

"Em nói cái gì?"

"Tôi muốn phá thai."

"Em muốn bức tôi ra tay với thằng nhóc đó phải không, em vì thằng đó mà muốn bỏ con của tôi."

"Từ trước đến giờ anh đều không tin tôi, trong lòng anh tôi không có địa vị gì hết. Tôi mệt mỏi rồi, buông tha cho tôi đi."

"Em không có não hay sao, không có địa vị mà tôi luôn bên em tận 7 năm, không có địa vị mà tôi phải làm cái việc mặc dày vô sỉ cho em mang thai để giữ em lại. Tức chết tôi rồi."

"Vậy... vậy bây giờ anh tính sao. Tôi không muốn con sinh ra không có cha."

"Ngoan. Tin anh được không."

"Được nhưng..."

"Thế nào?"

"Anh... Anh có yêu em không?"

"Bảo bối à, anh rất sợ con sinh ra sẽ nhận gen nảo ngốc di truyền từ em."

"huhu... anh chê em, em không sinh nữa."

"không... không phải mà."

"Trả lời đi."

"Em biết rồi đó."

"Không biết."

"Bảo bối, anh yêu em"

Sau câu nói ấy, hắn liền hôn lên môi cô thập phần dịu dàng say đắm. Nụ hôn triển miên nồng ấm thế này khiến họ cứ chìm đắm vào trong mà không hề muốn dứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thổ lộ 2

((My Nhi))

Hôn nhau mặn nồng kịch liệt như vậy khiến một số bộ phận khác cùng nhau xúc tiến làm việc là điều khó tránh khỏi.

Tích Tiểu Mỹ đổi tư thế xoay ngồi trên người Khương Duệ, hai chân thon dài miên man kẹp hai bên hông hắn. Vừa vận tiểu huyết non mềm lại nằm trên côn thịt thô to đã sớm gõ cửa đòi ra.

"Bảo bối, không thể... em đang có thai." - hơi thở của Khương Duệ cũng trở nên khó khăn hơn.

"Vậy... vậy... anh phải làm sao đây."

"Anh nhìn được."

"Hừ, không tin. Lúc trước em đối tốt với anh như vậy mà anh ngày nào cũng có đầy sicandan hướng hồ bầy giờ... không thể làm."

"Bảo bối, tin anh được không. Từ khi có em thì anh không có cô gái nào khác, những tin nhảm nhí đó chỉ để Tích Tư Điềm cô ta không nghi ngờ em thôi."

"Nhưng... nhưng anh vẫn cưới chị ta."

"Bảo bối, chờ đợi em lên tiếng thật khổ sở. Đến bây giờ anh và cô ta vẫn chưa đăng ký kết hôn."

"Thật sao? nhưng chị ta vẫn tiến vào Khương gia ở kia mà."

"Có một số chuyện, sau này anh sẽ giải thích với em. Bây giờ bảo bối ngoan, đừng xua đuổi anh được không?"

"Để xem biểu hiện của anh thế nào đã."

Khi mọi vấn đề được tháo gỡ cô cũng trở nên nhẹ nhõm hơn. Tình yêu bấy lâu nay giữa cô và hắn thật sự đã trở thành hiện thực. Điều quan trọng là cô không muốn bỏ cái thai này và hắn cũng vậy.

Hôm nay dù xảy ra rất nhiều chuyện khiến cô chưa tiêu hóa kịp nhưng cô rất vui vẻ rồi. Thì ra tình yêu là thứ khiến con người suýt chút quên cả ý định ban đầu họ đến với nhau, tạm thời quên đi thù hận xem như là khắc cốt ghi tâm.

Cô thầm khấn cầu mẹ cho cô có thể quên đi thù hận ấy để tận hưởng hạnh phúc trần trề hiện tại mới có được nhưng mẹ xin đừng lo. Cô sẽ nhanh chóng khôi phục lại tinh thần chuẩn bị cho bước trả thù cô hằng mong đợi.

Tích gia, chờ tôi tới nhé!...

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trở về Tích gia

((My Nhi))

Hôm nay cô đặc biệt chuẩn bị ít quà đem về nhà, lần này về nhà cô nhất định không thể về tay không. Cô phải lấy lại những gì thuộc về mình dù có ít cũng được vì bước khởi đầu luôn rất khó khăn.

Ting, toang... ting, toang...

Sau hồi chuông người ở trong nhà ra mở cửa cho cô.

"ây da, còn tưởng là khách quý nào tới ai ngờ là đứa con hoang trở về." - Ả người làm cười khinh bỉ cô.

chát... chát... chát.

Ba cái tát liên tiếp giáng vào mặt ả vô cùng hữu lực, ả ôm mặt đau điếng trừng cô.

"Mày... mày dám đánh tao."

"Sao tôi không dám, cô chỉ là con chó bên cạnh Tích Tư Điềm. Có tư cách gì nói tôi, như vậy coi ra còn nhẹ tay với cô rồi đó."

"Mày coi tao có đánh chết mày không con tiện nhân này."

Ả ta dơ tay lên tính đánh trả lại cô vì trước đây ả luôn cậy thế Tích Tư Điềm đánh mắng và sai vặt cô. Ả vốn không coi cô là nhị tiểu thư nhưng chưa kịp đánh đã thấy Tích Kỳ phía sau đi tới vội cúi đầu nức nở, về phần này chủ tớ họ thật giống nhau.

"Huhu, nhị tiểu thư dù cô không thích tôi đi nữa thì cũng đừng vô cớ đánh người như thế chứ."

"Mày còn về đây để làm gì, tao đã từ mặt mày rồi mà. Vừa về còn gây chuyện, mày tưởng vào làm ở Trịnh thị thì tao sẽ sợ mày sao?." - Tích Kỳ gất lên.

"Em gái ả đánh chó cũng phải nể mặt chủ chứ, em cũng thật quá đáng rồi đó." - Tích Tư Điềm nhẹ nhàng nói.

"Tôi về đây không phải để xem các người diễn tuồng và nói nhảm." - Tích Tiểu Mỹ cười nhẹ nói.

"Về đây xin tiền sao, tiền của Tích gia có bố thí cho ăn xin cũng không đến lượt tiện nhân như mày." - Mẹ kế cô Vũ Xuyên nói.

"Thật đáng tiếc tiền này không phải của Tích gia các người, đã đến lúc vật phải quy hồi chủ. Mẹ kế thật thần thông quảng đại biết tôi hôm nay đến lấy tiền nhưng không phải là lấy mấy đồng bạc lẻ các người luôn bố thí cho tôi như lúc trước mà là tôi muốn lấy lại cổ phần đáng thuộc về tôi của công ty Phúc Viễn."

"Mày muốn lấy là lấy sao, số cổ phần đó sớm đã sang tên, kể cả ngôi nhà này và các tài sản khác. Mày lấy gì đòi lại đây đồ con hoang kia." - Mẹ kế cô nghe đến tiền liền không thể giữ nổi vẻ cao sang thực nữ nữa.

"Vậy sao? hôm nay tôi đã dám đến đây tức nhiên không thể ra về tay không rồi. Đây các người cảm mà từ từ xem nha."

Cô cầm tài liệu đã chuẩn bị sẵn để xuống bàn, bên trên ghi rất rõ quyền thừa kế và điều khoản thu hồi tài sản do người giám hộ của người thừa kế giờ trở sang nhượng khi người thừa kế chưa đủ tuổi thừa kế và một số trường hợp kèm mức phạt. Trên góc kẹp theo danh thiếp luật sư Từ Đồng Lưu.

Nhắc đến cái tên này ai có một chút địa vị đều có nghe qua. Hắn ta tuổi còn trẻ nhưng đã tung hoành trong giới luật sư có thể đổi trắng thay đen nên chi phí mời ra mặt cũng không phải con số nhỏ chỉ là thật trùng hợp hắn ta là bạn thân của Khương Duệ.

Tài sản đã sang tên lâu rồi nên cô biết rất khó đòi lại nhưng xem đây là đòn đánh phủ đầu làm hoang mang tâm thái của bọn họ bước đầu trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Ngựa bài

((My Nhi))

Cả Tích gia thấy danh thiếp liền xanh mặt còn Tích Tư Diễm này giờ đang kiềm chế liền nổi điên xông vào muốn đánh cô.

" Con tiện nhân này, mày là con điểm dâm dụ đồ chồng tao. Tao đánh chết tiện nhân như mày."

Tích Tư Diễm lao tới muốn tát vào mặt cô nhưng bị cô nắm tay lại sau đó... chất... cú phản đòn khá bất ngờ khiến ả ta ngã xuống đất ngổn ngang, tâm thái vẫn chưa hết bàng hoàng cô vậy mà dám phản kháng còn dám đánh lại ả ta nữa.

" Con tiện nhân này mày dám đánh con tao, thứ con hoang dơ bẩn kia tao không để yên cho mày đâu." - Mẹ kế của cô như nổi điên.

" Sao tôi không dám chứ, bao nhiêu năm qua tôi bị các người ức hiếp đủ lắm rồi. Bà mới chính là tiện nhân giành chồng của mẹ tôi còn chị ta mới là đứa con hoang ngoài giá thú. Tôi sao lại không có tư cách trong ngôi nhà của mình chứ, các người cứ thương lượng sớm ngày trả lại cổ phần cho tôi nếu không đợi mà ra đường ở nhé, bye cả nhà."

Cô không nói thêm gì cũng không liếc nhìn họ nữa cái cứ vậy mà rời đi.

Ra khỏi căn nhà đó cô mới thở phào, lần đầu tiên đối đầu cùng họ đúng là rất hồi hộp nhưng lại rất hưng phấn nha. Cuối cùng cô cũng có thể ngẩng cao đầu không cho bất kỳ ai xúc phạm đến mẹ cô nữa.

- - - - -

Buổi tối tại chung cư của Tích Tiểu Mỹ.

Sau khi cả hai cùng thổ lộ tâm tư của nhau thì Khương Duệ dường như dọn qua đây ở hẳn. Hằng ngày sau tan làm hắn đều tranh thủ về nhà với cô, có công việc cũng ôm về nhà làm vì hắn muốn luôn có thể quan sát chăm sóc cho hai mẹ con cô thật chu toàn.

Cũng lại nói thì ra lần trước sau khi từ anh bay về thì hắn cùng Tích Tư Diễm cãi nhau đến trở mặt, chị ta giận dỗi bỏ về Tích gia nên khi cô đến Tích gia vì thế chị ta cũng ở đó. Hắn cũng thật nhẫn tâm dặn bảo vệ và người làm trong nhà không cho chị ta trở về và cũng đóng hết thẻ tín dụng lúc trước đã cho chị ta.

Chắc hẳn bây giờ Tích Tư Diễm đang tức điên lên và vô cùng hối hận vì nước cờ sai lầm này. Một đi không thể quay lại.

" Bảo bối, hôm nay về Tích gia suôn sẻ không?"

" Có anh giúp đỡ nên việc gì cũng trở nên dễ dàng hơn."

Cô nịnh nọt chui đầu nằm lên chân hắn, lúc này hắn đang ngồi trên sofa xem tài liệu.

" Bảo bối, bây giờ anh mới phát hiện em sao lại nghịch ngợm như vậy. Lúc trước sao lại hồ hững với anh vậy hả?."

" Không phải tại anh sao luôn lạnh lùng ra vẻ còn ức hiếp em."

" Anh ức hiếp em khi nào?."

" Ý anh là em đổ oan cho anh phải không."

" Không phải, bảo bối nói gì cũng đúng cả. Đừng tức giận sẽ ảnh hưởng đến con, em xem tivi tiếp đi."

" hừm. Tha cho anh lần này."

Nói rồi cô tiếp tục nằm trên đùi hắn dùng remote không ngừng chuyển kênh. Lắm lúc thì cười phá lên trông rất ngộ, Tích Tiểu Mỹ từ lúc nào ở bên hắn lại trở nên vô cùng thoải mái không còn chút e lệ như trước nữa.

Khung cảnh cả hai lúc này mới bình yên hạnh phúc thực sự.

Giống một gia đình nhỏ đang từng ngày từng ngày mong đợi sự ra đời của thiên thần nhỏ cũng là kết tinh tình yêu thực sự của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 48: Thương lượng với Tích Kỳ

((My Nhi))

Sáng hôm sau cô đến công ty làm việc với tinh thần vô cùng vui vẻ. Đang làm việc thì cô nhận được điện thoại, là Tích Kỳ.

" Alo, Tiểu Mỹ. Trưa nay cha con ta gặp nhau một chút được không?"

" Được. Nhà hàng cũ."

Nói xong cô cúp máy, trong lòng cô cũng biết hôm nay Tích Kỳ hẹn gặp cô vì chuyện gì. Cô nhất định phải cứng cỏi không được mềm lòng, người cha này đã sớm từ bỏ cô rồi nhưng sao vẫn còn thấy đau xót đến vậy.

- -----

Giờ nghỉ trưa khi cô đến nhà hàng Tích Kỳ đã đợi sẵn ở đó.

" Tiểu Mỹ con đến rồi sao, mau mau ăn đi cha đã gọi rất nhiều món, đều là món con thích." - Tích Kỳ tỏ vẻ quan tâm nếu như là lúc trước cô đã rất cảm động nhưng bây giờ thì...

" Xin lỗi tôi không thích mấy món này."

" Lúc trước không phải con toàn ăn mấy món này sao."

" Phải nhưng là những món ngon, những món tôi thích ông cùng bà ta đều sẽ cho Tích Tư Diễm nên tôi không còn lựa chọn nào khác hơn được."

" Xin lỗi con là cha lúc trước không quan tâm đến con nhưng sau này nhất định cha sẽ bù đắp thật tốt, con quay về Tích gia giúp công ty được không con?"

" Thì ra đến lúc tôi có giá trị lợi dụng ông mới nhớ ra tôi là con gái của ông. Muốn tôi về Tích gia cũng được nhưng."

" Cha làm gì cũng được con nói đi."

" Chỉ cần mẹ tôi cùng ông ngoại sống lại. Ông muốn gì cũng không thành vấn đề."

" Con biết đó là chuyện không thể nào mà."

" Vậy xin lỗi, tôi không giúp được rồi."

" Dù gì tao cũng là cha đẻ của mày, công ty đó là của ông ngoại mày để lại. Mày không biết giúp đỡ gia đình hay sao há đồ bất hiếu." - Tích Kỳ gắt gỏng.

" Ông cũng biết đó là công ty của ông ngoại tôi tốn bao công sức gầy dựng sao. Ông hại chết ông ngoại cùng mẹ tôi để hưởng gia tài cùng tình nhân và con riêng sống trong vinh hoa phú quý, ông có còn là con người hay không, ông có từng xem tôi là con gái của ông hay không hả?" - Đến lúc này cô đã không kiểm soát nổi tâm trạng của bản thân.

" Ta biết... Bây giờ con muốn sao mới giúp ta đây."

" Tôi nói rồi, trả lại cổ phần cho tôi một xu cũng không được thiếu, phải đúng 40%."

" Không được."

" Vậy thì ông đợi tin công ty phá sản cùng thư luật sư của tôi đi."

" Được. Ngày mai ta lập tức chuyển cổ phần nhưng con phải giữ lời."

" Ông yên tâm đi với vai trò là cổ đông trong công ty, tôi phải ra sức giúp công ty của mình chứ. Tôi bận xin phép đi trước, chào Tích tổng."

Cô rời đi dứt khoát đến đáng sợ. Tích Kỳ ngồi bần thần tại chỗ, đúng là quả báo của ông mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Hợp cổ đông

((My Nhi))

Quả nhiên đúng như lời Tích Kỳ đã hứa thì sáng hôm sau đang làm việc cô đã nhận được tin từ luật sư đã hoàn tất thủ tục chuyển nhượng cổ phần công ty Phúc Viễn.

Dù rất lưu luyến công việc hiện tại vì học trường và mọi người trong công ty đều khá tốt với cô, không phải tất cả đều ưa thích cô nhưng chí ít ra bọn họ dù có ghét nhưng vẫn làm lơ không có làm khó dễ cô còn lại các đồng nghiệp tốt với cô đều không có giả nhân giả nghĩa mà là thật tâm như vậy. Nghĩ đến đây cô cảm thấy cuộc đời mình vẫn không quá tồi tệ nhưng nghĩ việc là điều bức thiết cô phải làm.

Cốc.. cốc.. cốc..

Sau hồi gõ cửa cô bước vào phòng tổng giám đốc, thấy Trịnh học trường đang xem tài liệu cô nhẹ nhàng đi đến bàn làm việc đặt đơn xuống trước mặt anh.

Lúc này Trịnh Thiếu phàm bỏ văn kiện trên tay xuống nhìn trước mắt 4 chữ khiến anh rất kinh ngạc kèm theo khó tin vì sao cô lại đưa ĐƠN XIN TỪ CHỨC cho anh.

"Mỹ Mỹ, có chuyện gì sao? công việc có chỗ nào không ổn hay là..." - Trịnh Thiếu Phàm sốt sắn.

"Không phải, không phải. Mọi người và học trường đều rất tốt với em, công việc cũng rất tốt nhưng là công ty của gia đình em. Đã đến lúc em phải vực dậy nó, anh cũng biết đó là tâm can của ông ngoại em mà." - Cô nhanh chóng giải thích không để học trường nói thêm.

"Anh hiểu, có việc gì anh giúp được cứ lên tiếng đừng ngại nha Mỹ Mỹ."

"Vâng, học trường chúng ta mãi là bạn bè tốt."

Thì ra trong lòng cô anh mãi mãi chỉ có thể là bạn bè. Do anh tự mình đa tình mà thôi, anh hiểu nhưng anh không hối hận.

Sau khi giải quyết vấn đề nghỉ việc xong cô cũng tuyển thư ký mới rồi bàn giao công việc xong mới rời đi. Cả quá trình cũng mất cả tuần lễ mới xong.

Song song đó cô cũng âm thầm thu mua lại cổ phần công ty Phúc Viễn. Do công ty đang đứng trên bờ vực phá sản nên việc thu mua lại không quá khó khăn huống hồ cô còn có hậu thuẫn lớn mạnh chính là Khương Duệ.

- - - - -

Sáng sớm thứ hai đầu tuần là ngày hợp cổ đông đầu tiên khi cô bước vào công ty Phúc Viễn chính thức lấy lại tất cả.

Tích Kỳ ngồi ở ghế tổng giám đốc về mặt u ám cấu gắt.

"Là ai cho phép các người tổ chức hợp cổ đông"

"Là tôi."

Nghe tiếng nói Tích Kỳ quay sang thấy Tích Tiểu Mỹ bước vào thì vô cùng kinh ngạc. Đúng là ông đã quá xem thường đứa con gái này rồi.

Khi hay tin hợp cổ đông là do Tích Tiểu Mỹ yêu cầu thì mẹ con Vũ Xuyên cùng Tích Tư Điềm nổi trận xông đến công ty hỏi tội.

"Con tiện nhân kia mày có tư cách gì vào công ty còn tổ chức hợp cổ đông. Mày mau cút khỏi đây cho tao." - Vũ Xuyên tức tối.

"Tôi không có tư cách vậy bà có sao, bà lấy chức vụ gì xông vào phòng họp vậy." - Cô điềm tĩnh trả lời.

"Tao là phu nhân tổng giám đốc, là nữ chủ nhân của công ty này mày chỉ là đứa rác rưởi còn không biết đi tao đánh mày chết."

"Vậy à, thật tiếc quá từ hôm nay Tích Kỳ không còn là tổng giám đốc vậy thì Vũ Xuyên bà cũng không có tư cách vào đây rồi."

"Mày nói gì hả con tiện nhân kia."

"Sẵn đây tôi thông báo cho bà biết, trong tay Tích Kỳ chỉ còn 10% cổ phần. Tôi thì nhận được 40% cổ phần ông ta chuyển cho cộng thêm 30% thu mua được. Với 70% cổ phần thì bây giờ Tích Tiểu Mỹ tôi đây mới là chủ."

"Mày... mày con tiện nhân, mày đê tiện như mẹ của mày vậy. Đây là công ty của Tích gia, mà đừng hòng chiếm được. Tao không để yên cho mày đâu."

"Bà nên cẩn thận lời nói của mình, các cổ đông của công ty ai không biết Phúc Viễn là do ông ngoại tôi xây dựng nên. Gia đình bà ngồi hưởng của người khác cũng khá lâu rồi, thật khâm phục da mặt các người lại dày như vậy không biết xấu hổ còn dám mắc đến mẹ tôi à."

"Mày mới không biết xấu hổ, thứ hồ ly tinh là học theo mẹ mày à. Cả anh rể mày cũng quyến rũ, đồ hạ tiện." - Tích Tư Diễm không kìm nổi tức giận lên tiếng.

"Nói đến hồ ly tinh tôi sao bì kịp với mẹ chị chứ. Lại nói chị không biết giữ chồng, để anh ấy suốt ngày quán lấy tôi còn không cho chị về Khương gia. Chị phải xem lại mình rồi."

"Mày đợi xem, tao không để mày yên đâu." -

À ta càng nổi máu điên thêm xông tới muốn đánh cô nhưng cô biết trước sự việc đã gọi bảo vệ lên từ sớm nên kịp thời lôi 2 mẹ con đó ra khỏi công ty.

Cô ra lệnh không cho phép 2 mẹ con họ vào công ty nữa mặc họ la hét gào bới chửi mắng cô.

Kết thúc buổi họp cô cũng thuận lợi ngồi lên chức tổng giám đốc công ty Phúc Viễn nhưng như vậy vẫn chưa đủ đâu. Phần hay đang chờ mẹ con họ ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hòa hợp

((My Nhi))

Tối hôm nay Tích Tiểu Mỹ xuống bếp làm một bữa tối hoành tráng chúc mừng cho chiến công của cô cũng sẵn tiện cảm ơn Khương Duệ đã giúp cô nhiều như vậy.

Đang loay hoay làm thức ăn chợt phía sau có người ôm chặt lấy cô, không cần nghĩ cũng biết là ai rồi đó.

"Hôm nay sao anh về sớm vậy?."

"Nhớ em."

"Dẻo miệng quá đi, anh rửa tay đi ăn cơm được rồi đó."

"Sau này để anh làm, em nên nghỉ ngơi nhiều hơn mới tốt cho bảo bảo."

"Chỉ là nấu một bữa cơm thôi mà, sẵn tiện chúc mừng em lên làm tổng giám đốc công ty Phúc Viễn nha."

"Được, làm việc quan trọng nhưng hứa với anh đừng quá lao lực."

"Tuân lệnh ông xã."

"Em nói gì?."

"Sao.. em nói gì sai rồi ư."

"Không sai nhưng mà. Một khi đã muốn lấy anh thì có chết anh cũng sẽ không buông ra đâu."

"Biết rồi thưa Khương tổng."

Hai người cùng nhau ăn cơm rất thân mật và ấm cúng, nhìn vào thật sự là một gia đình ấm áp và hạnh phúc.

Sau bữa cơm Khương Duệ tắm rửa ra thì cầm văn kiện lên xem, cả buổi chẳng liếc nhìn lấy cô một cái làm cô khó chịu vô cùng. Dù bây giờ đang là thai phụ nhưng bụng chưa nhô ra nên thân hình vẫn còn cân đối và quyến rũ nếu là trước kia hẳn đã điên cuồng lao vào cô không như bây giờ, văn kiện lúc nào xem mà chẳng được chứ về nhà cũng không nghỉ ngơi mà ôm lấy công việc làm gì chứ.

Cô bắt đầu chiến lược, cô tới trước mặt Khương Duệ cầm lấy mớ văn kiện để sang một bên rồi trực tiếp ngồi lên người hắn. Vai trần cố ý để dây áo ngủ tuột xuống một bên lộ ra bên ngực trắng nõn mềm mại trước mắt hắn.

Hai tay cô ôm cổ hắn chuẩn bị hôn thì bất ngờ hắn né qua một bên.

"Bảo bối đừng chọc anh, anh đã phải nhẫn nhịn rất khổ sở rồi."

"Ai bảo anh nhịn chứ."

"Em đang có bảo bảo, rất nguy hiểm."

"Vậy anh còn chọc vào miệng em làm gì."

"Anh... Anh cũng là đàn ông mà."

"Em giúp anh nhé."

Nói rồi cô ngồi xuống trước mặt hắn đưa tay vào quần lôi côn thịt cứng ngắt nóng hổi ra ngoài. Hắn bị kích thích nhắm mắt lại cảm nhận từng cử chỉ của cô đang làm.

Cô nhìn côn thịt xum to gân guốc trong tay như đang phình ra thêm. Cô nhẹ nhàng liếm đầu khắt rồi đến xung quanh thân gậy. Mỗi lần lưỡi tinh xảo của cô lướt qua càng làm hắn hưng phấn hơn.

Rồi cô ngậm lấy toàn bộ gậy thịt vào miệng nhưng chỉ được một phần vì gậy thịt của hắn to và dài. Mỗi lần phun ra nuốt vào là mỗi lần khoái cảm ập đến. Bên trong miệng cô nóng ẩm không khác gì mấy với tiểu huyết phía dưới lại còn có lưỡi nhỏ tinh xảo ẩm ướt yêu thương côn thịt của hắn nữa.

Hai tay của cô cũng không rảnh rồi mà xoa nắn hai hòn bì phía dưới rồi còn vuốt ve côn thịt phía trên nữa.

Lúc sau khoái cảm dâng trào hắn cố định đầu nhỏ của cô rồi động thân ra vào miệng nhỏ được một lúc thì phun hết tinh dịch nóng hổi lên mặt cô.

Cô tỉnh ngịch cười nhìn hắn rồi đi vào nhà tắm rửa mặt.

Hắn thật là hết cách với tiểu yêu tinh này mà, ai bảo hắn yêu cô nhiều đến như vậy. Yêu ngay từ khi gặp cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tổng tthanh lý

((My Nhi))

Ngày đầu tiên đi làm ở Phúc Viễn đúng là như hỗn chiến mấy trăm hiệp. Chỉ việc xem lại hồ sơ cùng văn kiện thôi cũng đủ khiến cô mệt chết rồi chưa kể phe cánh của Tích Kỳ và Vũ Xuyên không ngừng gây khó dễ cho cô.

Cây muốn yên mà gió chẳng chịu ngừng đây mà.

Một là không làm nhưng khi đã làm thì phải làm cho triệt để. Cô bắt đầu chỉnh đốn lại nhân sự toàn công ty. Những phe cánh của Tích Kỳ cùng những người chỉ biết nịnh nọt không có năng lực đều phải ôm thùng ra đi. Có người thì ngao nghể ra đi còn thách thức cô, cũng có người không ngừng van xin để được ở lại. Cô không quan tâm vì đây là bước ngoặt quan trọng để đánh dấu sự thành công hay lụng bại của cả công ty này.

Nghe tin Tích Kỳ đã vô cùng tức giận xông thẳng vào phòng làm việc của cô.

"Con đang làm gì vậy hả? cho dù là tổng giám đốc cũng không thể tùy ý muốn làm gì thì làm như vậy được."

"Vậy xin hỏi Tích tiên sinh, tôi giữ lại đám người ăn không ngồi rồi không có chút năng lực đó để làm gì."

Khá bất ngờ trước cách xưng hô của cô nhưng Tích Kỳ vẫn không thể nói gì hơn vì trước đây là do ông từ mặt cô trước.

"Dù không có công cũng có lao vì họ đã theo công ty nhiều năm rồi."

"Phải, nhiều năm như vậy chắc họ cũng phải lao tâm lao lực giúp ông làm công ty này lụng bại như hôm nay. Vì vậy tôi mới cho họ nghỉ ngơi sớm một chút."

Nghe đến đây Tích Kỳ cứng họng không còn lý luận gì để bày ra vì sự thật đúng là như thế.

" À còn nữa, Tích tiên sinh xem lại phần sổ sách này xem."

Tích Kỳ cầm lên xem thì tái mặt đi, đây không phải là các khoản chi cho mục đích riêng của ông và cả Vũ Xuyên sao. Cô lại tìm ra nhanh đến vậy, đưa cô vào công ty đúng là ngu ngốc chồng thêm ngu ngốc.

" Con... con... ta không hiểu."

" Tích tiên sinh đừng cố giả vờ nữa, tôi cho ông 2 tuần để bù hết số tiền ông đã chiếm dụng của công ty để làm việc riêng nếu không tôi sẽ giao toàn bộ cho cảnh sát. Tôi tham những công quỹ không nhẹ đâu đó."

" Niệm tình chúng ta là cha con, con tha cho ta một lần được không. Trong tay ta làm sao có nhiều tiền như vậy được"

" Ông không biết xấu hổ mà nói ra những lời đó sao. Từ khi mẹ con Vũ Xuyên bước vào Tích gia ông có còn coi tôi là con gái sao, ông mặc họ nhục nhã tôi. Trong mắt ông chỉ có mỗi Tích Tư Điềm mới là con gái thôi."

" Ta.. ta xin lỗi con."

Nhìn bóng dáng ông rời đi cô khẽ rơi giọt nước mắt. Dù có muốn thù hận muốn cắt đứt đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi sự thật Tích Kỳ là cha của cô.

- -----

Tại Tích gia.

Mẹ con Vũ Xuyên và Tích Tư Điềm sau khi nghe Tích Kỳ kể lại tình hình của công ty thì điên tiết lên.

" Mẹ nó, cái con tiện nhân kia là muốn dồn chúng ta vào con đường cùng phải không. Đáng ra tôi phải đánh chết nó lúc mẹ nó chết thì đã tốt cả rồi, để nó sống chỉ làm hại chúng ta thôi." - Vũ Xuyên tức giận.

" Thôi đi, Điềm Điềm con tìm con rể giúp một chút được không dù gì cũng là vợ chồng bao nhiêu năm." - Tích Kỳ nói.

" Bộ tướng tôi không muốn sao, ông cũng biết anh ta đã không cho tôi quay về Khương gia nữa rồi bây giờ anh ta ở đâu tôi còn chẳng biết lấy gì để cầu xin." - Tích Tư Điềm khó chịu.

" Cả chồng cũng không giữ được đúng là không ra làm sao cả." - Vũ Xuyên càng thêm tức giận.

" Bà nói hay lắm, năm xưa bà giành chồng của mẹ nó làm gì để bây giờ quả báo ứng trên người tôi. Tất cả đều do các người gây ra còn trách tôi sao." - Tích Tư Điềm càng gắng gượng.

" Mày ăn nói như thế với ba mẹ mày sao uống công tao cung chiêu giành hết mọi thứ tốt đẹp cho mày." - Vũ Xuyên nóng nảy hơn.

" Các người không phải vì tôi ngoan ngoãn nghe lời đem lại lợi ích cho các người sao còn con Tích Tiểu Mỹ ngu ngốc kia lúc nào cũng chống đối các người. Tôi thật hiểu rõ hai người quá rồi."

" Mày... Mày là cái đồ bất hiếu." - Tích Kỳ nóng giận tát Tích Tư Điềm một bạt tay.

Bốp.

Tích Kỳ trước nay luôn cung chiêu Tích Tư Điềm vậy mà lại đánh ả ta còn là đánh mạnh tay đến vậy. Tích Tư điềm nằm dưới sàn ôm mặt ánh mắt căm tức sau đó chạy thẳng ra ngoài.

" Tất cả mọi thứ đều do mày mà ra tao nhất định không để mày yên đâu TÍCH TIỂU MỸ."

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Nguyện ước sắp đạt thành

((My.Nhi))

Một tuần trôi qua vẫn chưa thấy động tĩnh gì ở nhà họ Tích cho thấy bọn họ quá xem thường cô nghĩ rằng cô vẫn là Tích Tiểu Mỹ nhu nhược ngu ngốc như trước kia.

Vấn đề là họ thật sự không muốn nhả ra xu nào, xem tiền là sinh mệnh.

Đến bước này cô phải đánh đòn cảnh cáo, dù gì đó cũng là cha của cô và cô cũng không muốn một mình ông ôm hết tội lỗi để mẹ con Vũ Xuyên ung dung nhón nhơ. Chỉ trách cha cô quá mê mị toàn bộ giao dịch đều do ông ký tên bây giờ muốn kéo theo ai cũng không thể.

Cô cử đại diện luật sư của công ty Phúc Viễn đến Tích gia đàm phán.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, luật sư mặt lạnh kia đã dọa Tích Kỳ một phen muốn nhồi máu cơ tim vội vã hẹn trong vòng 3 ngày sẽ trả đủ tiền.

Sau đó ông vội vã đăng bán nhà và bán 10% cổ phần còn lại. Cô nhờ người đứng ra mua dùm vì nếu cô lộ mặt sẽ không thể dễ dàng thu mua mà bọn họ cũng sẽ thừa cơ kêu giá thật cao. Họ hiểu rõ những thứ đó quan trọng với cô thế nào nên bằng mọi giá cô nhất định sẽ mua lại.

Người đại diện là do Khương Duệ tìm giúp phải nói bọn thương nhân thật đáng sợ. Ông ta dồn ép cả Tích gia bán lại nhà và cổ phần với giá rẻ vì biết họ thật sự rất cần tiền và điều kiện là chuyển khoản ngay lập tức. Ngày trả nợ cận kề Vũ Xuyên đành ngậm miệng vì biết không thể kì kèo thêm lại nói nhà và cổ phần đều do Tích Kỳ đứng tên.

Sau khi trả lại hết tiền tham nhũng thì bọn họ chỉ dư một chút ít đủ để thuê một căn phòng trọ nhỏ chật hẹp để sống. Cuộc sống sau này phải là tay làm hàm nhai, không còn của cải trên trời rơi xuống mà hưởng thụ nữa.

- ----

Hôm nay là ngày Tích Tiểu Mỹ đến nhận nhà.

"Mày đến đây làm gì?" - Vũ Xuyên đang chột vọt rời khỏi biệt thự.

"Trở về nhà." - Cô nhẹ nhàng đáp.

"Là mày có ý mua lại nhà với giá rẻ mặc phải không con tiện nhân kia. Tao dù có chết cũng lôi mày theo." - Vũ Xuyên tức giận lao tới đánh cô nhưng phía sau có người kịp thời ôm lấy cô đẩy bà ta té xuống đất.

Nhìn kỹ lại chính là Khương Duệ, hắn ôm cô vào lòng bảo vệ như kho báu chỉ sợ có chút trầy xước cũng đau lòng.

"Hai người... Con hồ ly tinh kia mày dám công khai dụ dỗ chồng tao còn nữa cả mẹ vợ anh cũng đẩy ngã, anh có còn chút lương tâm hay không hả." - Tích Tư Diễm như hóa điên.

"Chúng ta chưa kết hôn và tôi cũng không có mẹ vợ. Bây giờ tôi chỉ biết không để ai động đến Tiểu Mỹ nữa." - Hắn lạnh nhạt nói.

"Anh... chúng ta dù sao cũng ở cạnh nhau những 8 năm. Anh không có tình cũng có nghĩa chứ." - Tích Tư Diễm vẫn cố hy vọng.

"Cô vẫn là người hiểu rõ nhất vì sao năm đó tôi phải đính hôn với cô."

Tích Tư Diễm vẫn không thể nói thêm câu gì, ả ta nhìn thấy cử chỉ của hắn đối với Tích Tiểu Mỹ liền biết rõ tình cảm bọn họ sâu đậm bao nhiêu. Mà đời này kiếp này ả không bao giờ có được nhưng ả không cam tâm vì sao chứ.

"Các người đi nhanh đi nếu không tôi gọi bảo vệ, sau này nơi đây không còn là Tích gia mà gọi là Kim gia." - cô lớn tiếng nói.

Phải, đây vốn dĩ là nhà của Kim gia. Ông ngoại cô Kim Tuấn đã xây dựng nó vì bà ngoại và trang trí vì mẹ cô Kim Á Vân. Mọi thứ nơi đây sẽ trở về như lúc mẹ cô còn sống chỉ duy nhất sẽ không có ông ấy, người đàn ông mà mẹ cô đã đặt sai niềm tin, trao nhầm tình cảm để bà phải uất ức mà ra đi.

"Mẹ à, hãy yên tâm ngắm nhìn con gái của mẹ trưởng thành, cháu ngoại của mẹ được sinh ra và lớn lên. Tiểu Mỹ sẽ không để ai làm buồn hay khi dễ mẹ nữa, mẹ là người phụ nữ tốt nhất với Tiểu Mỹ" - Cô thầm nghĩ.

Tích Kỳ cùng mẹ con Vũ Xuyên rời đi khá lâu nhưng cô vẫn bồn thần ngắm nhìn ngôi nhà. Dù nguyện vọng đã sắp hoàn thành hết nhưng đổi lại được gì, mẹ cô vẫn không thể sống lại.

May mắn ông trời đã ban cho cô một sinh mệnh mới, một mục tiêu để cô có thể tích cực sống tiếp.

Tay cô nhẹ sờ lên vùng bụng có phần nhô ra mà mỉm cười.

"Bảo bảo, phải thật mau chóng ra đời. Mẹ rất hạnh phúc vì con đã đến bên mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cuộc sống của Tích gia

((My Nhi))

Bước vào căn phòng hôi hám bụi bặm, mẹ con Vũ Xuyên cúi gắt.

"Nơi đây là cho người ở sao"

"Dọn dẹp lại là có thể ở rồi." - Tích Kỳ mờ lời.

"Ông là thứ đàn ông vô dụng, nơi như thế này dám để mẹ con tôi ở sao." - Vũ Xuyên quát.

"Bà xuất thân cũng từ thôn quê mà ra. Tối bước đường này có chỗ ở đã may mắn lắm rồi nếu không muốn ở thì mẹ con bà muốn đi đâu thì tùy."

"Đến nước này thì muốn đá mẹ con tôi đi à, ông đúng là thứ vô tình bạc nghĩa."

"Đúng vậy, tôi vô tình bạc nghĩa nên mới bỏ một người vợ tốt để lấy bà. Bà còn muốn sao nữa đây."

"Haha, bây giờ hối hận rồi sao. Nhớ đến con đàn bà ngu ngốc đó à, Tích Kỳ đó đều là báo ứng do ông gây ra."

"Bà cảm miệng đi, mau phụ tôi dọn dẹp nếu không một xu tôi cũng không đưa cho bà."

Vũ Xuyên uất ức xoắn tay lên làm việc, tối bước đường cùng hằng ngày phải ngửa tay xin mấy đồng bạc lẻ để đi chợ còn phải làm cả đồng việc nhà. Mười mấy năm sống trong nhung lụa không đụng đến móng tay nhưng nay không khác gì mấy bà bán cá hôi hám suốt ngày làm việc nhà đầu cổ thì rồi bù như già thêm cả chục tuổi.

Tích Kỳ thì hằng ngày phải ra khu chợ ai kêu gì làm đó, kiếm được đồng nào hay đồng nấy. Tích Tư Diễm không phụ giúp gì cho Vũ Xuyên mà suốt ngày đi bar rồi cặp hết ông này đến ông khác kiếm chút tiền tiêu xài cũng không đủ nên đôi khi chỉ cho bà ta được một ít.

Nhiều lúc bị các bà vợ của mấy ông đang cặp bắt ghen đánh đập giữa đường nhưng không có ai dám can ngăn. Á ta cũng biết sợ nhưng không có tiền vẫn là sợ nhất nên chứng nào tật nấy sau khi đường thương khôi phục lại tìm kiếm đại gia để cặp kè

Bây giờ còn ai có thể nhận ra một Tích Tư Diễm cao cao tại thượng suýt chút nữa đã làm Khương phu nhân, vị trí vạn người mơ ước.

- - - - -

Về phần Tích Tiểu Mỹ phải mất hơn một tháng mới bổ sung và ổn định nhân sự đầy đủ cho công ty Phúc Viễn. Rồi lại mất hết 3 tháng chạy khắp nơi bàn bạc hợp đồng, tìm kiếm nguyên liệu và thị trường nên công ty mới dần trở về quỹ đạo.

Thật ra cô có Khương Duệ chống lưng thì đâu cần ôm bụng bầu làm việc nhiều như vậy nhưng vì đó là tâm huyết của ông ngoại nên cô nhất thiết phải dùng chính tay của bản thân mình vực dậy.

Cô cũng đã thỏa thuận với Khương Duệ là sau khi công ty trở về quỹ đạo sẽ ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thai không lao lực thêm nữa.

Bây giờ thai nhi cũng đã 6 tháng, công ty cũng ổn định nên cô chỉ ở nhà phê duyệt văn kiện thỉnh thoảng lên công ty. Mọi việc giao lại cho bác Trần là người năm xưa ông ngoại tin tưởng nhất quản lý.

Đôi lúc cô cũng nghe được tin tức của cha cô và mẹ con Vũ Xuyên nhưng rồi cũng chỉ vậy thôi. Cô vốn định sẽ ép cho bọn họ sống không bằng chết nhưng nghĩ lại họ đã đến bước đường cùng rồi, đã rất thâm tâm nên cô cũng không muốn nhắc đến nữa. Xem như đời này chưa từng quen biết họ, cũng để bảo bảo sau này sinh ra sẽ được phúc tính bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thành thật thừa nhận

((My Nhi))

Mấy hôm nay Khương Duệ phải đi công tác nên cô buồn chán ra ngoài cùng Đan Đan mua sắm một ít đồ cho bảo bảo.

Đến trung tâm thương mại vào quầy đồ baby khiến cô hoa cả mắt, nhìn cái gì cũng muốn mua nhưng là vẫn chưa biết trai gái nên không thể mua quá nhiều nhờ đâu không đúng thì thật tội cho đứa nhỏ.

"Mỹ Mỹ à, bụng cậu to lên nhiều rồi đi đứng phải cẩn thận. Tên Khương Duệ chết tiết kia không biết chăm sóc cậu cứ suốt ngày đi công tác là sao." - Đan Đan lại nhiều lời như trước.

"Không phải đâu, anh ấy rất tốt với mình. Không phải hợp đồng quan trọng thì anh ấy sẽ không đích thân đi mà đều giao cho thư ký làm hết. Với lại mình cũng rất nhớ cậu, muốn ra ngoài mua sắm cùng cậu." - Cô nói đỡ cho hắn.

"Haiz, chịu thua cậu luôn. Lúc trước khi biết cậu qua lại với anh ta mình đã muốn một cước đá chết anh ta rồi nhưng may thay có bảo bảo giữ mạng lại cho. Mình là không muốn sau này bảo bảo sinh ra không có cha, về sau anh ta còn làm cậu uất ức thì phải nói với mình biết không." - Đan Đan vẫn nóng nảy như xưa.

"Tuân lệnh ạ. Đan Đan à cậu đã mặc đồ thực nữ rồi thì bớt nóng tính lại giùm mình, mình đã gấp gáp cậu lắm rồi đó."

"Hừ. Mình không cần, có rất nhiều nam nhân theo đuổi mình là do bốn cô nương đang lựa chọn thôi."

"Phải, phải. Đan Đan nhà ta là tốt nhất. Mau mau xem giúp mình đi, nhiều đồ đẹp quá đi mất."

Cô cùng Đan Đan lựa qua vài dòng đã muốn đầy cả xe đầy. Suy đi tính lại cũng không muốn bớt ra bộ nào nên đành mua hết. Nhưng đa số đồ hai người chọn đều bông hoa chi chít cùng hình ngộ nghĩnh đáng yêu. Ất hẳn trong lòng cả hai vẫn mong đây là một bé gái.

Mua sắm xong cô cùng Đan Đan đến nhà hàng gần đó ăn cơm. Khi đến nơi đã thấy Trịnh Thiếu Phàm ngồi đợi sẵn.

"Mỹ Mỹ mình... mình không nói với cậu là học trường cũng đến, thực xin lỗi cậu."

"Không sao đâu, bọn mình trước giờ đều là bạn bè mà. Ăn cùng nhau một bữa cơm thì đã sao, Đan Đan cậu không cần xin lỗi mình."

Cô nắm tay Đan Đan vui vẻ bước tới rồi ngồi xuống ghế.

"Học trường, anh vẫn tốt chứ."

"Vẫn tốt, còn em. Khi nào thì sinh." - Trịnh Thiếu Phàm nhìn cô trầm ấm nói.

"Khoảng chừng hơn 3 tháng nữa."

"Mỹ Mỹ, cha đứa bé là ai."

"Người đó anh cũng biết. Là Khương Duệ."

Anh từng người đôi lúc, đó chẳng phải anh rể của cô hay sao. Hai người bắt đầu từ khi nào, có lẽ đã từ rất lâu rồi. Hôm công tác đụng phải Khương Duệ đi cùng Tích Tư Diễm anh đã nhận ra. Ánh mắt của cô và hắn ta không hề bình thường, lúc đó anh đã đánh lừa bản thân vì chuyện đó không thể nào xảy ra được nhưng anh đã sai rồi. Dù có lừa được bản thân nhưng cũng không thể thay đổi sự thật cho đến khi anh biết tin Tích Tư Diễm bị cấm về Khương gia thì anh đã xác định. Anh thật sự đã đánh mất cô.

"Anh đã sớm nhìn ra được hai người... anh ta tốt với em chứ.?"

"Vâng, rất tốt."

"Khi nào thì kết hôn.?"

"Sau khi em sinh xong để mọi chuyện lắng xuống sẽ sắp xếp kết hôn."

"Ừm, chúc em hạnh phúc."

"Cảm ơn học trường. Anh cũng vậy, mau chóng tìm được nửa kia của mình."

Anh trầm mặt không nói thêm lời nào nữa. Nãy giờ Đan Đan ngồi im nghe hai người nói, bây giờ là lúc lên tiếng phá tan bầu không khí bức bách đến khó chịu này.

"Thôi thôi mau gọi đồ ăn đi. Kêu hai người ra đây là để thư giãn sao cứ mãi nói qua nói lại thế. Này cậu ăn nhiều một chút không được để bảo bảo trong bụng thiếu dinh dưỡng đó. Học trường anh cũng nên bồi dưỡng thêm, rất lâu rồi chúng ta mới họp mặt mà. Vui vẻ lên đi, ăn thôi."

Đúng là Đan Đan như vị cứu tin của cô. Vào đúng lúc, đúng sự việc đều giải vây cho cô từ hồi đi học cho đến khi cô sắp làm mẹ cũng vậy.

Sau đó buổi ăn cơm cũng diễn ra bình thường và vui vẻ hơn. Ăn xong học trường muốn đưa cả hai về nhưng cô viện cớ mua ít đồ sẽ để Đan Đan đưa về sau nên anh mới chịu đi về trước.

quen thuộc là bà ấy Vũ Xuyên.

nay tao phải đánh cho mày chừa, thứ bản thù này."

"Mình... mình rất muốn tha thứ cho ông ấy nhưng không thể. Không lúc nào mình quên đi được cảnh ông ngoại tức giận lên con tim, mẹ mình đau lòng mà lâm bệnh nằm trên giường. Mười mấy năm qua ông ấy đối với mình không một chút tình thân, cảm giác được cha yêu thương mình đã sớm không còn nhớ. Trong lòng ông ấy chỉ có Vũ Xuyên và Tích Tư Điềm mới là người thân, mình... mình thật sự rất khó chịu."

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Gặp lại Vũ Xuyên

((My Nhi))

khi đi ngang qua tạp hóa nhỏ cô bắt gặp thân ảnh quen thuộc là bà ấy Vũ Xuyên.

"Thứ nghèo mặc kệ không có tiền còn dơ bẩn đi ăn trộm. Hôm nay tao phải đánh cho mày chừa, thứ bản thù này."

Bà chủ cửa hàng có phần mập mạp miệng mắng chửi còn tay chân không ngừng đâm đá vào người Vũ Xuyên. Người đi đường tùm tùm lại xem còn một số phớt lờ, một số phụ họa kèm theo mắng chửi.

Nhìn thấy bà ta bị nhục nhã khốn khổ đến mức này thì thù hận gì đi nữa cũng nguôi ngoai. Cô bước tới trước mặt bà chủ.

"Bà ấy thiếu bao nhiêu tiền tôi sẽ trả cho, bà còn đánh nữa sẽ chết người đó."

"Hôm nay mày gặp may rồi đó nếu còn lần sau sẽ không tha cho mày dễ dàng vậy đâu."

Bà chủ cửa hàng nhận được tiền liền quay vào tiếp tục buôn bán còn đám đông cũng dần tản ra vì đã hết kịch để xem.

"Mày không cần ở đây giả từ bì, chắc bây giờ trong lòng mày đang hả hê cười nhạo tao. Tao không cần mày giả vờ đạo đức với tao." - Vũ Xuyên vẫn ngoan cố nói.

"Tôi không rảnh ở đây giả vờ với bà chỉ là gặp phải cảnh này là ai tôi đều giúp. Lần này bà may mắn nhưng tôi đảm bảo sẽ không có lần sau, bà nên tự lo cho bản thân mình đi."

"Tất cả đều không phải do mày ban cho tao hay sao, thêm người cha vô dụng của mày ngày nào cũng kiếm được mấy đồng bạc lẻ không đủ ăn bây giờ còn ngã bệnh, mấy hôm nay không có xu nào thì tao đã không phải như thế này rồi."

Thấy cô quay bước đi bà ta liền lớn tiếng nói với theo. Cô rõ ràng nghe được nhưng lại làm như không nghe kéo tay Đan Đan đi nhanh hơn cả một cái quay đầu nhìn lại cũng không có.

"Đan Đan có phải mình rất nhẫn tâm và vô tình hay không?." - Cô bất chợt lên tiếng sau một hồi dài im lặng từ lúc gặp Vũ Xuyên cho đến khi lên xe.

"Không phải, mình hiểu cậu mà"

"Mình... mình rất muốn tha thứ cho ông ấy nhưng không thể. Không lúc nào mình quên đi được cảnh ông ngoại tức giận lên con tim, mẹ mình đau lòng mà lâm bệnh nằm trên giường. Mười mấy năm qua ông ấy đối với mình không một chút tình thân, cảm giác được cha yêu thương mình đã sớm không còn nhớ. Trong lòng ông ấy chỉ có Vũ Xuyên và Tích Tư Điềm mới là người thân, mình... mình thật sự rất khó chịu."

Nói xong cô dựa vào người Đan Đan khóc òa như một đứa trẻ. Bao nhiêu năm qua dù bị ức hiếp, nhục nhã hay đánh đập đến mức nào cô cũng không cho phép bản thân mình rơi lệ. Cô luôn dặn lòng phải mạnh mẽ kiên cường mới có thể đáp trả lại họ, nước mắt là thứ vô dụng không nên có. Nhưng hôm nay cô cảm thấy mình đã sai rồi, cảm giác khi được khóc thỏa lòng mới thoải mái làm sao. Bao nhiêu uất ức cùng kìm nén bấy lâu hôm nay được xua đi hết, cô cũng không còn gì để luyến tiếc nữa.

"Khóc xong thì tốt rồi, hứa với mình đây là lần cuối mình thấy cậu khóc đi. Như vậy không tốt cho bảo bối đâu." - Đan Đan an ủi cô.

"Hic. Cảm ơn cậu, Đan Đan."

"Mỹ Mỹ ngốc."

Sau khi Đan Đan đưa cô về nhà và vào trong biệt thự an toàn mới chịu rời đi. Đời này kiếp này có người bạn thân như Đan Đan thì sống thật không uổng phí một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Công bố cô với mọi người

((My Nhi))

Sau chuyến công tác trở về, Khương Duệ luôn ở bên cạnh chăm sóc cho Tích Tiểu Mỹ.

Hôm nay là ngày hội thương nhân, tất cả các thương nhân có cấp bậc cao cấp trở lên mới có thể tham gia. Party do Khương thị tổ chức nên Khương Duệ nhất định phải tham gia và hắn cũng muốn nhân cơ hội này công bố cô với mọi người.

Lúc đầu cô từ chối không muốn đi vì phần đã 6 tháng bụng cũng nhô lên nhiều lúc này mà xuất đầu lộ diện chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao. Nhưng hắn cứ khẳng khái 1 2 muốn cô đi, hết hăm dọa rồi lại van xin nài nỉ làm cô cũng hết cách. Lúc trước hắn đâu có như thế nhưng đây cũng là nghiệp mà hắn tự tạo thôi.

Nhà thiết kế hàng đầu được hắn mời tới tạo cho cô một bộ lễ phục khá thoải mái cùng làm che bớt đi phần bụng nhô lên. Váy không quá dài chỉ thấp hơn đầu gối một chút để tiện cho cô đi lại.

- ----

Tối đến, hắn một thân âu phục màu xám bạc vuốt tóc nhìn quá sức đẹp trai là muốn người khác chảy máu mũi đây sao. Là vừa vận hay cố ý mà lễ phục của cô và hắn lại trùng màu với nhau hoàn chỉnh trở thành đồ đôi.

Xe dừng trước cửa tòa cao ốc cao cấp đến lóa mắt, hắn bước xuống xe trước rồi dịu cô xuống sau cử chỉ nhẹ nhàng đến mức chỉ sợ động mạnh một chút cũng làm cô đau.

Cô khoác tay hắn đi vào, cánh cửa mở ra là bao ánh mắt dồn về phía hai người. Ngạc nhiên có, bất ngờ có, ngưỡng mộ có và ghen tỵ cũng có.

Trước giờ hắn chưa từng dẫn phụ nữ đi dự tiệc dù sicandan của hắn ngập trời, còn về phía Khương phu nhân được mọi người đồn đại kia cũng chưa lần được diện kiến. Thế mà hôm nay Khương Duệ lại đưa nữ nhân tới còn là buổi tiệc quan trọng nữa nhưng nhìn cô gái kia như đang... mang thai.

Khương Duệ đưa cô đi chào hỏi vài người quan chức cấp cao xong thì dẫn cô ngồi trong đại sảnh ăn chút bánh, hắn đi chào hỏi vài người rồi quay lại. Hắn không muốn cô đi theo vì có khá nhiều người, đi lâu sợ cô sẽ mệt mỏi thì không tốt.

Đang ngồi nhâm nhi cái bánh kem ngon lành thì có người đến bên cạnh cô. Giọng nói chua chát ẻo là kia cô đã nghe mười mấy năm làm sao có thể nhầm lẫn cho được chứ. Không thể có ai khác ngoài Tích Tư Điềm được, chính xác là ả ta rồi.

"Tiện nhân, đến hôm nay có phải mày rất đất ý phải không nhưng tao đảm bảo sẽ không được bao lâu đâu."

Nói rồi ả ta lướt qua cô đi đến bên cạnh lão mập trung tuổi khoác tay âu yếm nhìn đến phát nôn.

Lão mập đất Tích Tư Điềm đến chào hỏi Khương Duệ nhưng không biết hắn nói gì mà lão mập lại đen mặt u ám hất tay ả ra làm ả tức tối trừng mắt với cô.

Lúc sau Khương Duệ trình trọng bước lên sân khấu, phong thái khí chất hơn người cảm miu làm quan khách túm tụm hướng về phía hắn chờ phát biểu.

"Bữa tiệc hôm nay chủ yếu là để các thương nhân giao lưu ngoài ra tôi cũng muốn giới thiệu với mọi người Khương phu nhân tương lai đích thực chính là cô gái ngồi ở phía đó tên là Tích Tiểu Mỹ. Đến ngày cử hành hôn lễ tôi nhất định sẽ thông báo không thiếu phần một ai."

Vừa nói Khương Duệ vừa hướng mắt về phía cô làm mọi người cũng nhìn theo. Bị không biết bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm soi thật kỹ làm cô xấu hổ đến mức muốn độn thổ, đây có được coi là cầu hôn hay không nhưng cô chưa có trả lời là đồng ý hay không mà. Sau khi Khương Duệ phát biểu xong kéo theo là một tràng dài tiếng vỗ tay chúc mừng.

Lát sau không ít người đi tới làm quen và làm thân với cô. Sự việc đột ngột tới tấp như vậy cô đây không thể tiếp thu nổi, bọn họ trở nên nhiệt tình quá mức có thể rồi. Cô cảm thấy khó chịu cùng một môi trường như hắn nhận ra điều đó nên cáo bận đưa cô về nghỉ ngơi trước.

Trong góc khuất Tích Tư Điềm nhìn bóng dáng hai người rồi đi cảm tức phần uất tới cực độ. Trước kia dù là đã cùng Khương Duệ đính hôn nhưng buổi lễ cũng là làm cho có lấy lệ thôi, quan khách cũng không đông gì mấy. Chưa kể gần ấy năm bên hắn nhưng chưa lần nào hắn công bố ả với nhiều người toàn là ả phải tự giới thiệu bản thân.

Vậy mà hôm nay con tiện nhân Tích Tiểu Mỹ kia chưa cưới vào cửa hắn đã đi khoe khoang rầm rộ khắp nơi. Ắt hẳn đến ngày cưới có thể làm được bao nhiêu phần phò trương hắn nhất định sẽ dốc sức hết bấy nhiêu phần.

"Đây là do mày ép tao đến bước đường cùng, có chết thì tao cũng kéo theo người lót xác. Tao nhất định sẽ cho tiện nhân như mày đau đến tận tâm can vì những gì mày đã gây ra cho tao."

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Kế hoạch thất bại

((My.Nhi))

Thời gian này bình yên đến lạ thường, hằng ngày Tích Tiểu Mỹ ngoài việc ăn với ngủ thì bất cứ việc gì dù nặng hay nhẹ Khương Duệ đều không cho cô làm.

Mỗi ngày phải ăn đúng cỡ, mỗi cỡ nên ăn cái gì đều do hắn lên thực đơn sau khi kiểm duyệt qua mới cho cô dùng. Cô bị hắn quản còn chặt chẽ hơn là cha quản con, ai bảo cô đâm đầu vào làm gì. Lúc trước vốn đã hiểu rằng tên Khương Duệ này bản tính dị thường khó nắm bắt nhưng không ngờ được lại dị đến mức này.

Ngoài giờ ăn phải tập thể dục để khỏe mạnh tốt cho thai phụ lẫn thai nhi. Sau đó là đi ngủ dù cô có buồn ngủ hay không hắn cũng nhất quyết bắt cô vào giường có chết cũng không buông ra. Ôm mãi đến khi nào cô ngủ thì mới thôi.

Các đồ ăn vặt linh tinh hay trà sữa, đồ quá béo hay đồ quá cay,...., đều không cho ăn. Tuyệt nhiên không cho chúng xuất hiện trong biệt thự hay phạm vi bán kính 10m quanh cô.

Lúc cô buồn chán có thể đi dạo trong biệt thự hoặc gọi Đan Đan qua tâm sự. Có thể xem tivi nhưng không quá lâu, không cho xài điện thoại và cấm kị nhất là ra ngoài. Khám thai cũng là cho gọi bác sĩ riêng đến nhà khám.

Ông trời ơi!

Đây là do kiếp trước cô tích phúc hay là tạo nghiệp. Chi là có thai nhưng khác gì đối tượng nguy hiểm bị cầm tù hay không.

Đến nỗi tịch mịch cần hoạt động một chút cũng không cho. Thai phụ cũng có nhu cầu kia mà.

Hắn lại xem cô không khác gì thích khách, động một tí hay chỉ cần dùng ánh mắt thôi cũng làm hắn trốn tránh không kịp.

Nào là vì tốt cho cô hay thực ra là sợ động đến bảo bối yêu quý của hắn đây. Bây giờ hắn cũng đã ngoài 30 chắc hắn thêm khát con đến phát điên rồi cho nên mới làm quá lên như vậy. Thế giới đâu chỉ riêng mình cô có thai nhưng có ai khốn khổ như cô bây giờ hay không. Nhìn bề ngoài giàu sang sung sướng, có người com bung nước rót không động một ngón tay nhưng có ai hiểu tâm trạng bây giờ của cô là vô cùng quần bách.

- - - -

Hôm nay hắn về khá muộn vì có tiệc rượu quan trọng nên không thể từ chối được. Khi Khương Duệ lên phòng đã thấy phòng tối om, mở cửa ra thấy cô đang yên giấc nên rất hài lòng nhẹ nhàng khép cửa lại. Sau đó sang phòng sách để làm việc tránh làm phiền lúc cô ngủ.

Khương Duệ vừa đi được một lúc thì trên giường đôi mắt xinh đẹp long lanh của cô liền mở to. Cô lật chăn ra bước xuống giường mang dép vào.

Cô đã thu sẵn đồ nghề là bộ đồ ngủ ren lưới mỏng chờ sẵn hắn trên giường. Chỉ cần hắn vào phòng ngủ lên giường thì cô liền động thủ nhưng không ngờ hắn lại không làm theo dự tính ban đầu của cô.

Phương án có chút thay đổi nhưng không sao, cô có thể sửa lại kịp thời.

Cô rón rén đi đến phòng sách nơi hắn đang làm việc. Cánh cửa chỉ khép hờ nên cô ghé mắt vào xem bên trong nhưng thật sự không thể nào chịu nổi được.

Trong phòng hắn ngồi trên ghế làm việc quần đã kéo khóa để lộ ra côn thịt phình trương thô to gần gùc. Trên màn hình vi tính là hình ảnh của cô toàn là thiếu vải bị hắn chụp lại mỗi lần hoan ái. Một tay hắn xoa dịu tiểu đệ, tay còn lại cầm chuột lick qua từng hình.

Nhìn côn thịt trong tay hắn cương cứng kháng nghị thật tội. Trong lòng cô đã nóng như lửa đốt còn bắt gặp cảnh này làm cho dục hỏa càng thêm công tâm.

Cô đẩy cửa bước vào, nghe tiếng động hắn giật mình quay lại thì thấy cô đứng đó bộ mặt liền trở nên như rất khổ sở.

"Bảo bối, anh làm em thức sao?"

" Không có, anh khó chịu sao?."

" Không... Không sao."

" Em giúp anh nha."

" Không được, rất nguy hiểm. Anh sợ mình không kìm chế nổi."

" Không sao đâu mà. Bác sĩ cũng có nói sau 3 tháng là có thể... huống chi lần này để em chủ động, em sẽ kiểm soát được mà."

" An toàn vẫn tốt hơn. Anh nhìn được mà."

" Hừ, nếu vậy thì anh dùng tay luôn đi sau này đừng có chạm vào tôi nữa. Cầm anh vào phòng."

Cô bực bội quay đi về phòng chốt luôn cửa lại. Tên Khương Duệ đầu heo cố chấp kia, cô là thương xót muốn giúp hắn nhưng ý tốt của cô lại bị cự tuyệt đã vậy thấy cô giận dữ hắn cũng không thêm dỗi. Cô còn vì hắn mặc loại đồ này vậy mà hắn cũng không có rung nữa, chẳng lẽ là chê co báy giờ bụng to không còn hấp dẫn nữa.

Khương Duệ nhìn bóng dáng cô rời đi khó xử không biết xử trí ra sao. Đi cũng không được mà ở cũng không xong, tất cả đều tại tiểu Duệ của hắn không biết tự kìm chế bản thân. Đúng là chỉ có cô mới làm hắn đau đầu như vậy thôi, cái gì mà lạnh lùng cao ngạo ra vẻ bá đạo. Bây giờ ai cứu nổi hắn đây.

Cả đêm đó hắn không dám về phòng vì sợ cô còn giận. Nhưng cô lại giận vì cả đêm hắn không về phòng, dù là cô chốt cửa nhưng hắn có chìa khóa dự phòng mà. Thế mà hắn dám không về phòng đó cô còn ở bên phòng sách tự xử nữa.

Sau đó là chuỗi ngày dài Khương Duệ ăn bơ và ngủ phòng sách.

Một tổng tài lạnh lùng quyết đoán khi về nhà lại như cún con chạy theo cô lấy lòng. Mất một khoảng thời gian cô mới tha cho hắn nhưng chuyện như đêm đó tuyệt nhiên không tái diễn lần nữa.

Mất mặt một lần đã là quá đủ, cô không có tự dưng mình đến để hắn cự tuyệt nữa đâu. Thật quá xấu hổ rồi đi..

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hạ sinh bảo bảo

((My Nhi))

Chớp mắt một cái đã sắp đến ngày dự sinh của cô.

Nhưng trước hôm dự sinh đó đang ngủ thì cô chợt đau bụng quằn quại, phía dưới ướt một mảng rất lớn. Cô dùng hết sức còn lại lấy Khương Duệ dậy, hắn cảm giác được cô khó chịu liền bật dậy nhanh như máy.

Hắn là người rất nhạy nên khi ngủ dù động tĩnh nhỏ cỡ nào cũng có thể biết được huống chi từ khi cô mang thai hắn càng trở nên thận trọng hơn. Chưa khi nào hắn ngủ say hết, dù cô động nhẹ một chút hắn cũng biết ngay.

Khương Duệ vội vội vàng vàng bật đèn lên thấy cô nằm trên một mảng nước đầu đón không tả nổi thì lập tức lao xuống giường mặc áo khoác ngoài rồi ẵm cô xuống lầu.

Trong xe cô đau đến thấu trời thấu đất, từng cơn từng cơn thì nhau kéo đến. Lần sau còn đau hơn lần trước, bảo bảo trong bụng đã rất muốn ra ngoài rồi.

Đến bệnh viện hắn vội vàng bế cô vào trong, hắn đã báo trước cho bệnh viện chuẩn bị nên khi cô đến bác sĩ liền nhanh chóng đưa cô vào phòng sanh.

Sau một hồi lâu khi phòng sanh khép cửa, bác sĩ không cho người thân vào nên Khương Duệ bên ngoài đứng ngồi không yên.

" Ai là người nhà của sản phụ" - một y tá trẻ tuổi bước ra.

" Tôi là chồng cô ấy." - Khương Duệ liền bước tới.

" Sản phụ sinh khó nên phải chuyển sang mổ. Người nhà nhanh chóng ký tên làm thủ tục."

" Các người còn không mau mổ cho cô ấy thủ tục cái khi gì. Cô ấy có chuyện gì tôi liền bắt cả nhà các người đi theo hầu."

Khương Duệ lòng đã nóng như lửa đốt nghe tới cô sanh khó lại càng mất bình tĩnh hơn. Vị y tá bị hấn làm cho khiếp sợ, cùng lúc đó viện trưởng hốt hải chạy tới.

" Xin lỗi Khương tổng là do bệnh viện chúng tôi chậm trễ, tôi bảo đảm Khương phu nhân sẽ mẹ tròn con vuông."

" Các người còn không mau tiến hành mổ." - Viện trưởng quay sang vị y tá quát.

" vâng vâng" - Vị y tá đó lập tức trở vào phòng sanh.

Thêm 1 tiếng trôi qua, cuối cùng trong phòng sanh cũng vang lên tiếng trẻ con. Một y tá trẻ bế ra đứa bé nhỏ xíu đỏ hỏn đưa cho hấn.

" Chúc mừng Khương tổng, là con trai."

Hấn đỡ ra vài giây rồi vội vàng ôm lấy nó, đôi tay thô kệch không biết ẵm làm sao chỉ biết ôm thật chắc nó vào lòng. Đây là con của cô và hấn, là kết tinh của hai người.

Đôi mắt nó to tròn nhìn hấn, môi nhỏ chu lên như đòi sữa. Cảm giác bây giờ thật khó tả, hấn chỉ muốn hét lên cho toàn thế giới biết rằng Khương Duệ hấn đã có con rồi là do Tích Tiểu Mỹ người hấn yêu sinh cho hấn.

Chỉ có thể ẵm chốc lát rồi phải đưa cho y tá mang nó đi kiểm tra.

Lại thêm một tiếng đồng hồ nữa cô được đẩy ra từ phòng sinh. Hấn vội chạy tới nắm lấy tay cô nhìn gương mặt tái nhợt của cô đến đau lòng.

" Bảo bối, sau này chúng ta không sanh nữa."

" Nhưng... anh rất thích con gái kia mà... sau một đoạn thời gian hồi phục là có thể sanh rồi."

" Không. Gái hay trai đều được, tóm lại anh nói không sanh là không."

Cô nhìn hấn mỉm cười bộ đồ ngủ vẫn chưa thay còn có mắt thâm quầng vì thức cả đêm. Dù cô sinh con đau đớn cách mấy cũng cảm thấy xứng đáng, hấn nhẹ hôn lên trán cô nhìn cô cả người không cử động nổi mà đau xót.

Sinh con xong cô nằm phòng VIP trong bệnh viện để tiện theo dõi. Bảo bối cũng khỏe mạnh nên không cần nằm phòng cách ly. Mấy hôm đầu tập ngồi tập đi làm cô đau đến thấu trời xanh, nơi vết mổ sau khi hết thuốc tê cứ quặn đau không ngừng. Nơi vết mổ để lại một lằn dài khó coi còn đâu là thân hình xinh đẹp ngày xưa của cô nữa nhưng khi nhìn vào thiên thần trong nôi cô lại cảm thấy việc gì cũng xứng đáng.

- - -

Còn một ngày nữa là cô có thể xuất viện về nhà rồi. Cô cũng đi lại được và không còn đau như trước nữa.

Hôm nay Khương Duệ phải dự họp ở công ty, chiều sẽ ghé qua. Từ khi sanh con xong bệnh viện là nhà thứ hai của hấn, xong việc trong công ty liền tới bệnh viện chăm sóc cô và bảo bảo mặc dù đã có quản gia trong coi ở đó rồi.

Cô nhờ quản gia xuống căn tin mua ít đồ dùng, một mình cô trông coi bảo bảo là đủ rồi.

Quản gia vừa đi ra được một lúc cô cảm thấy khó chịu muốn đi vệ sinh. Nhìn bảo bảo trong nôi ngủ ngon lành chắc đi một lát cũng không sao và lại nhà vệ sinh cũng ở trong phòng mà. Nghĩ vậy cô đi nhanh chóng rồi ra.

Khi cô quay ra không thấy bảo bảo đâu, nghĩ quản gia bế nó đi dạo quanh nhưng...

... cách...

Cánh cửa mở ra quản gia đang cầm túi đồ linh tinh chứng tỏ mới vừa đi mua đồ lên vậy bảo bảo của cô đâu... cô run rẩy muốn đi ra ngoài tìm bảo bảo nhưng bị quản gia giữ lại và gọi điện thoại ngay cho Khương Duệ.

"Bảo bảo, con đâu rồi. Ai đã mang nó đi?."

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đi cứu bảo bảo

((My Nhi))

Khi Khương Duệ hay tin báo bảo biến mất liền tức tốc đến bệnh viện. Chỉ mất 10 phút hân đã có mặt tại phòng của cô, nhìn thấy cô ngất xỉu nằm trên giường và quần gia thuật lại mọi chuyện hân bắt đầu không thể kìm chế con tức giận.

Dù cho là bất kỳ ai đi chăng nữa nhưng dám làm hại đến vợ con hân thì đều phải xuống địa ngục hết.

Hân dặn dò thêm vài vệ sĩ canh bên ngoài và hộ lý đến chăm sóc cho cô. Tránh tình trạng cô kích động thêm.

Sau đó Khương Duệ đến phòng giám sát xem camera, nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn lén lút vào bể bảo bảo ra khỏi bệnh viện gân xanh hân liền nổi lên hết. Nhìn thân ảnh kia hân liền có thể đoán ngay ra là ai làm.

Khương Duệ phân phó cấp dưới lùng soát toàn thành phố và cấm người đó xuất cảnh bằng mọi hình thức.

"Tích Tư Diễm hôm nay nợ cũ thù mới tôi sẽ tính với cô một lần cả gốc lẫn lãi. Khi bắt được người nhất định phải còn sống, không thể để cô ta chết dễ dàng được." - Khương Duệ nắm chặt tay nói.

- - - - -

Ngồi trên xe taxi ôm bảo bảo Tích Tư Diễm chỉ hận không thể lập tức bóp chết nó vì nó là nghiệt chủng do tiện nhân Tích Tiểu Mỹ sinh ra. Từ trước đến giờ mọi thứ tốt đẹp đều đến với cô nên ả không cam tâm chấp nhận, ả phải cướp cho bằng hết.

Đã một ngày một đêm không tìm thấy bảo bảo, cô cứ ngồi thần thờ bên nôi của con. Con không ăn đến nước cũng không chịu uống, cô chỉ mới sinh có mấy ngày thể chất rất yếu còn gặp phải cú sốc lớn như vậy chỉ sợ là cô sẽ không thể vượt qua nôi.

Dù Khương Duệ có dỗ có trấn an bao nhiêu thì đôi mắt cô vẫn cứ vô hồn ngồi nhìn chiếc nôi. Cô không khóc, chính vì vậy càng làm hân lo lắng hơn nếu cứ như vậy cô nhất định sẽ rơi vào trầm cảm.

- - - - -

Ông trời cuối cùng cũng nghe thấy lời thỉnh cầu của cô và hân.

Qua đến ngày thứ hai người của Khương Duệ đã tìm được nơi Tích Tư Diễm lẫn trốn.

Khương Duệ lập tức đích thân dẫn người đi cứu bảo bảo, khi cô hay tin một mực đòi đi theo. Nhìn cô tiêu tụy hân không đành lòng nhưng biết không thể từ chối nên đã đưa cô theo.

Đến nơi là một chung cư cũ nát, con cô bây giờ ra sao rồi nó có được uống sữa không, có ngủ ngon giấc hay không. Đau đớn ngoài cơ thể sao bằng trong lòng được, cô vội đẩy cửa bước ra nhưng Khương Duệ đã nhanh tay ẵm cô đi lên.

Tích Tư Diễm phát giác có điểm khác thường biết không thể xuống lầu chạy trốn nên lập tức bế bảo bảo chạy thẳng lên sân thượng. Bị đoàn người của Khương gia bao vây Tích Tư Diễm trở nên quần bách giờ bảo bảo đang không ngừng khóc lên cao.

"Tụi bây dám bước qua đây tao liền ném nó xuống, cùng lắm thì chết chung thôi."

"Nó chỉ là một đứa bé vô tội, có chết thì để tôi chết thay nó. Xin chị thả nó ra đi." - Cô nức nở van xin.

"Mày câm miệng cho tao. Tao như bây giờ là nhờ tiện nhân như mày ban cho, vốn dĩ tao mới là đại tiểu thư Tích gia sống trong nhung lụa nhưng từ nhỏ phải cùng mẹ tao ở cái nơi bần hàn đến mức sắp chết đói Tích Kỳ mới cho người đón về. Đến khi lớn lên lại không xinh đẹp như mày bao nhiêu người vây lấy, lúc đã sắp làm được Khương phu nhân người người ngưỡng mộ lại là mày nói cướp liền cướp. Bây giờ tao thể thảm đến mức gái điếm còn không bằng cả ngày phải ăn đồ thừa canh cặn được bố thí đều không phải do mày mà ra hay sao."

"Chỉ có ngày hôm nay là do một tay chị gây nên thôi, là ai cướp đi gia sản cùng ông ngoại và mẹ của tôi. Từ nhỏ chị mới là người được yêu thương chiều chuộng, có thứ gì mà chị muốn không được sao còn phải tranh với tôi. Người nên hận là tôi mới phải."

"Khương Duệ tôi yêu anh nhiều như vậy, bên cạnh anh ngần ấy năm không hôn lễ cũng không đăng ký. Bên ngoài anh còn có vô số tình nhân, sau đó còn yêu cả em vợ mình rồi đuổi tôi ra ngoài. Anh có biết liêm sỉ hay không."

"Người không biết liêm sỉ chính là cô, năm đó không phải vì cô tính kế để ông tôi ép tôi cưới cô hay sao nếu không người năm đó tôi muốn đính hôn chính là Tiểu Mỹ. Cô bước vào Khương gia hưởng không ít vinh hoa phú quý nhưng không biết an phận từng bước từng bước dùng gia trưởng ép buộc tôi. Hôm nay còn ác độc muốn hại con của tôi, Tích Tư Diễm tôi nhất định không tha cho cô đâu."

"Haha, không tha cho tôi sao, Tích Tiểu Mỹ à dù tao có chết cũng bắt con mày lột xác. Mày có biết cả ngày hôm qua nó ở cùng tao không uống được một giọt sữa cứ không ngừng khóc rống lên đến khản cả cổ. Tao liền quăng nó vào góc lấy băng keo dán miệng nó lại. Nhìn nó khổ sở như vậy tao rất hả hê, nó bị như vậy chính là do mày. Do mày tạo nghiệp nên nó phải hứng chịu tất cả đó. hahahaha."

Ả cười to lên như điên như dại. Nãy giờ cô nghe ả nói đến đâu lòng liền quặn lại đau xót đến đó. Con cô sao phải gánh chịu khổ khổ như vậy, nhìn nó khóc ngất mà không thể đến bế dỗ dành nó. Người mẹ như cô đúng là vô dụng mà.

Nhân lúc ả đang phân tâm lơ là

... đoàng..

Một phát súng trúng ngay vào tay phải của ả còn đứa bé bị ả tung lên cao, cả người ả thì ngã xuống đất.

Nhìn thấy con bị quăng đi cô như muốn nhảy theo, không có nó cô làm sao sống nổi. Cô không ngừng gào khóc giãy dựa nhưng vì thân thể suy nhược nên không thể thoát khỏi vòng tay bị Khương Duệ ôm lại.

Rất may mắn tất cả không ngoài dự đoán của hần. Đội quân tinh duệ của quân đội do hần mượn phục kích sẵn phía ngoài khi phát súng nổ ra thì cả bọn cũng nhanh tay chụp lấy đứa bé.

Nhìn bảo bảo suýt chút rơi xuống cô như muốn ngắt đi nhưng kịp thời nhìn thấy nó được chụp lại cô giống như được sống lại lần nữa. Nhanh chóng bọn họ đưa đứa bé cho cô ôm, đôi tay run rẩy của cô ôm lấy nó như không tin đây là sự thật. Cô thề với bản thân sẽ không để nó rời xa cô thêm lần nào nữa hết.

Tích Tư Diễm nhìn thấy cảnh này biết rằng mình khó sống nếu rơi vào tay Khương Duệ sẽ sống không bằng chết. Dù gì bây giờ ả sống cuộc sống cũng chẳng phải của con người nhưng để hần bắt được còn thâm hại hơn nhiều. Một nghĩ hai làm ả ta liền leo qua lan can nhảy xuống dưới.

Khương Duệ không muốn để cô thấy cảnh này nên đã ôm cô đi từ trước. Ngồi trong xe việc đầu tiên cô làm là cho bảo bảo bú, dòng sữa ấm nóng chảy đến đâu là nước mắt cô rơi đến đến đó. Mỗi nhỏ nhần vừa cảm nhận được hơi ti mẹ liền quơ tìm kim bắt lấy mút không ngừng nhìn mà đau xót. Sau hồi lâu bú sữa bé con cũng chìm vào giấc ngủ nhưng quyết không nhả ti mẹ ra.

Cô nhìn mặt con lấm lem hai má sưng tím đang ngủ mà đau đớn khôn cùng. Đời này kiếp này cô không thể để cho nó chịu khổ thêm lần nào nữa, nó chính là sinh mệnh của cô.

Khương Duệ nhìn vợ con trong lòng đau xót khôn nguôi. Người đàn ông âm lãnh này không nói bất kì câu gì chỉ ôm hai mẹ con cô vào lòng lặng lẽ lau từng giọt nước mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Kết cục

((My Nhi))

Khương Duệ hần đã nói là phải làm, phải cho Tích Tư Diễm nếm trải mùi vị sống không bằng chết ra sao.

Hôm đó khi ả nhảy xuống người của hần đã kịp bố trí phao cứu hộ nên ả mới thoát chết nhưng vì thế ả mới có thể sống để trả nợ cho những gì ả đã làm.

Khương duệ không cho bác sĩ điều cánh tay bị thương của ả. Viên đạn vẫn nằm trong tay phải làm tay ả bị hoại tử phải cưa đi chưa kể những lúc trở trời là đau nhức đến thấu xương. Hần tống ả vào nhà thương điên để ngày ngày ả phải sống trong kinh hoàng cùng điên loạn. Hần cũng cử người giám sát không cho ả tự vẫn.

Vũ Xuyên cũng đôi lúc đến thăm ả, nhìn con gái như điên như dại lòng đau khôn xiết nhưng có thể làm được gì hơn vì đây là do bà ta và ả tự chuốc lấy.

Đây chính là kết cục cho hạng người tham lam, ích kỷ và ác độc.

- -----

Về phần cô sau khi cứu được bảo bảo về nhà liền tịnh dưỡng nghỉ ngơi đầy đủ để có sữa cho bảo bảo bú.

Khương Duệ gấp gấp đến mức như sợ cô bỏ hần đợi cô khỏe lại một chút liền đi đăng ký kết hôn trước.

Cả tháng trời ở lý trong nhà chăm sóc cho cô cùng bảo bảo chu toàn. Mọi công việc đều xử lý qua video hay giao cho trợ lý hoặc bọn họ đến biệt thự để hần bàn giao.

Khương Duệ bây giờ là ông bố bím sữa chính hiệu. Tắm cho con hay thay bím đều rất chuyên nghiệp. Ngày ngày chăm sóc cho bảo bảo đến ẵm bồng cũng không cho cô làm ngoại trừ việc cho bú là làm không được thôi.

Sau thời gian tịnh dưỡng sữa của cô cũng nhiều hơn, bảo bảo cũng trở nên tròn trịa đáng yêu. Nhìn thấy ai cũng mỉm cười, đôi má phúng phính như hai cái bánh bao nhỏ ai nhìn cũng muốn cắn một miếng.

Đan Đan cũng thường xuyên ghé qua thăm hai cô và mua đồ cho bảo bảo. Quần áo mà Khương Duệ, Đan Đan cùng ông bà nội mua cho bảo bảo chắc mặc cả năm cũng không trùng bộ nào.

Bảo bảo của cô chính hiệu mới là vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng.

- ----

Hôm nay chính là đầy tháng của bảo bảo, cả biệt thự đều tất bật chuẩn bị cho ngày quan trọng này.

Ba mẹ của Khương Duệ cũng bay từ nước ngoài về dự. Ban đầu đã thống nhất cho cô dù có gã cho hấn cũng phải ở lại biệt thự Kim gia, nơi đây là nơi mẹ cô và cô đã sống cùng nhau.

Bên ngoài biệt thự có một bóng dáng gầy gò ốm yếu lén nhìn vào. Trước cửa là hình ảnh đứa bé đáng yêu như thiên thần, ông chỉ nhìn một lúc rồi rời đi "Cháu ngoại đầu tháng tốt lành." Ông chỉ dám nghĩ vì biết mình đâu có tư cách để nhìn nhận cháu.

Buổi lễ được bắt đầu sau lời chúc phúc và các lễ nghi cần thiết thì không ai còn nhìn thấy gia đình nhỏ ba người kia đâu. Nhân vật chính hôm nay bỗng nhiên biến đâu mất.

- -----

Tại nghĩa trang.

Khương Duệ một tay ôm con một tay ôm cô đứng trước bia mộ của Kim Á Vân.

"Hôm nay là đầy tháng của cháu ngoại người, con cùng Tiểu Mỹ và bảo bảo đến đây thấp nhàn cho người. Xin người giao Tiểu Mỹ cho con, con xin hứa sẽ chăm sóc và bảo vệ cho cô ấy cùng bảo bảo cả đời. Xin người cho con gọi người một tiếng mẹ vợ."

Nước mắt cô lặng lẽ rơi nhìn hấn nhưng đây là giọt nước mắt hạnh phúc.

"Mẹ ơi, con sẽ chăm sóc cháu ngoại mẹ thật tốt không cho nó bị ai ức hiếp. Con và Khương Duệ quyết định đặt tên cho bảo bảo là Khương Thần An. Mong là nó sẽ bình an cả đời."

** ("..") **

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Phiên ngoại 1

((My Nhi))

Lúc Tích Tiểu Mỹ có thai, cô rất hay ghen và kén ăn. Suốt ngày nằm lê lết trong phòng làm Khương Duệ phải tất bật lo lắng.

Ban đầu là cô ghen thật nhưng qua 3 tháng đã trở nên khá hơn nhưng cô vẫn muốn hành hạ hấn thêm vì lúc trước đã uất ức không ít.

Nào là tổng tài bá đạo lạnh lùng, nói một không nói hai. Muốn cô khép nép phục tùng còn có ăn chơi trác táng, gái gú không ít. Giờ bà đây sẽ cho biết thế nào là lễ độ.

1h khuya.

"Ông xã, em đói." - cô nũng nịu.

"Bà xã muốn ăn gì?"

"Em muốn ăn bánh cuốn ở ngoại ô."

"Được. Ngủ đi, lát anh về sẽ gọi em dậy ăn."

Sau đó Khương Duệ ngồi dậy thay đồ chạy ra tận ngoại ô mua về cho cô nhưng về đến nhà gọi cô dậy ăn liền bị cô đập mấy cái bảo phá giấc ngủ rồi tự ăn đi.

Hắn đành cầm nín không thể phản kháng cũng không thể mắng cô đành ngồi xuống bàn ăn hết đồng bánh mới mua.

Rồi ví dụ như sáng sớm dậy hẳn phải làm sẵn bữa sáng cho cô dù không ngon lắm nhưng cô cũng có thể gọi là chấp nhận được.

Lâu lâu cô thường hay gọi điện hay lên công ty bất ngờ kiểm tra xem hẳn có tư tình gì hay không. Nhưng thực ra là đến ngắm mấy soái ca tiểu thụy tươi vì lý do muốn sinh con ra thật đẹp.

Ăn uống đã là cực hình với hẳn rồi, chốc thêm món này lát lại thêm món khác nhưng khi mua rồi lại cái ăn cái không còn lại bắt hẳn phải ăn cho bằng hết. Rốt cuộc là ai mang thai.

Còn phải tranh thủ đi dạo cùng cô, lúc ngủ làm gối cho cô. Lúc buồn làm cho cô vui, xem mấy bộ phim nhảm nhí cùng cô còn phải cùng cô bàn luận diễn viên nào đẹp trai, diễn hay nhất.

Nghịch chương mà!

Đi làm thì không được về trễ, chỉ cần trễ 1 phút thôi cô cũng kiếm cớ ăn vạ rồi đuổi ra ngoài phòng sách ngủ.

Ngày xưa cô nhu thuận đáng yêu bao nhiêu bây giờ đáng sợ bấy nhiêu.

Lúc cô sắp sinh mới đúng là phiên bản kinh khủng nhất. Đau đớn quằn quại làm cô không ngừng la ó còn cào cấu vào người hẳn, nắm tóc không buông. Ngồi trên xe vừa đánh vừa la.

" Khương Duệ khốn kiếp đau chết mất. Bà đây không sanh, không sanh nữa. Khương Duệ tất cả đều tại anh hết, đau chết tôi rồi. Anh chỉ biết sung sướng thôi bây giờ hậu quả tôi chịu đây này. Khương Duệ chết bầm, sau này không cho anh động vào tôi nữa. Đau quá.. Đau quá.. Khương Duệ tôi phải giết chết anh."

Hắn chỉ biết ngồi im chịu trận cho cô đánh mắng thỏa thích hy vọng cô sẽ bớt đau hơn một chút.

Tài xế này giờ nghe hết vậy mà bà chủ dám chửi ông chủ như vậy. Còn ngạc nhiên hơn là Khương Duệ chỉ ngồi im cho cô đánh mắng xem ra người có uy quyền thật sự để hẳn có thể ôm chân đích thực là bà chủ như cô.

Cho đến sau này Tích Tiểu Mỹ vẫn còn đang cảm động vì Khương Duệ thương yêu lo lắng sợ cô sinh thêm đứa nữa sẽ đau đớn nhưng thực ra có ai hiểu trong thâm tâm hẳn đang nghĩ gì.

Khương Duệ không muốn một lần nữa cô hóa sư tử vì con sói như hẳn khi đứng trước uy nghi lúc cô mang thai vô cùng nhỏ bé có đáng nhảm nhò gì.

Cực hình như vậy hẳn đã ném trái đu rồi, hẳn không ngu ngốc bước chân vào lần nữa đâu dù gì cũng có con rồi.

Haiz... Nhưng ông trời đâu có thương xót hẳn.

Cuộc sống nhìn sắc mặt cô mà sống đâu chỉ có lúc cô mang thai thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Phiên ngoại 2

((My.Nhi))

Về phần Trịnh Thiếu Phàm, anh nhìn thấy Khương Duệ cùng Tích Tiểu Mỹ trải qua khổ nạn mới hạnh phúc bên nhau. Trong lòng đã sớm không còn nuôi tiếc, chỉ thành tâm chúc phúc cho cô.

Anh tin rằng Khương Duệ sẽ mang lại hạnh phúc suốt đời cho cô. Để mắt cô dưới tay hẳn là duyên số là ý trời đã định.

Nếu ngày xưa anh không lựa chọn đi du học mà chọn ở lại bên cô thì cục diện bây giờ có thay đổi hay không?

Không.

Hai người họ là số trời đã định, ngay từ ngày nhìn thấy cô trước cổng trường khi đến gặp Tích Tư Diễm thì Khương Duệ đã muốn có bằng được cô gái ấy.

Nụ cười trong trẻo hồn nhiên, đôi mắt to tròn long lanh của cô đã làm hẳn không rời mắt được chỉ tiếc là cô không nhìn hẳn. Cho đến khi đụng nhau ở bar, cô có biết không hẳn vui sướng cỡ nào.

Từ đó sói đôi thể sẽ không bao giờ buông con mồi này ra.

Còn Tích Tiểu Mỹ đôi khi nghĩ về duyên phận là cái gì mà lại ràng buộc nhau đến vậy.

Đối với Trịnh Thiểu phạm thật ra chỉ là cảm mến, trái tim non nớt của thiếu nữ thăm mến một học trưởng anh tuấn tài hoa là điều thường tình. Nhưng đối với Khương Duệ mới chính là yêu là số kiếp mà cô mắc phải.

- - - - -

Sau khi con cô hơn một tuổi thì cuối cùng người bạn thân duy nhất trong đời của cô là Đan Đan cũng chịu lên xe hoa.

Ngày hôn lễ nhìn Đan Đan rực rỡ trong chiếc váy cưới tinh khôi khoác tay chú rể anh tuấn bước vào lễ đường làm bao người ngưỡng mộ cùng chúc phúc cô đã mừng rơi nước mắt.

Chú rể là giáo sư của một trường đại học, trẻ tuổi tài cao tính tình lại ôn nhu điềm đạm.

Ngày Đan Đan gặp anh ta tại một buổi lễ đã bị tiếng sét ái tình ngay lần đầu tiên gặp gỡ. Sau đó quyết tâm đeo đuổi đến tận 2 năm tình yêu này mới đem bông kết trái.

Tính tình chú rể nhu thuận lại nhã nhặn kết hợp với cô dâu nóng nảy bốc đồng vừa đúng một đôi trời sinh có thể dung hòa cho nhau.

Nhưng chỉ là cô có phần lo lắng cho chú rể nếu để Đan Đan chiếm thế thượng phong thì... cả đời chỉ có thể nằm dưới thôi.

Đau lòng cho một thanh niên anh tuấn suốt xác đến vậy.

Thấy cũng tội mà thôi kệ đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Phiên ngoại 3

((My Nhi))

Khi nhóc tỳ của Khương Duệ và Tích Tiểu Mỹ tròn 3 tuổi cũng là lúc Khương Duệ quyết định bù đắp cho cô một hôn lễ xứng đáng.

Sau khi sinh con xong cô cũng mau chóng lấy lại vóc dáng cộng với thân hình nầy nờ càng thêm mặn mà quyến rũ.

Tiểu yêu tinh mê hôn càng ngày càng làm hấn điên đảo hơn nữa. Nhưng tên tiểu quỷ nào đó cứ luôn tranh người cùng hấn khiến hấn phải điên đầu nhức óc.

Hôn lễ hôm nay vô cùng hoành tráng đúng là hôn lễ thế kỷ có một không hai.

Chú rể anh tuấn phi phạm diện một thân âu phục trắng tinh tựa như bạch mã hoàng tử.

Cô dâu chọn một bộ áo cưới trắng tinh khôi, phần cổ chéo ôm ngực nóng bỏng phía giữa có đính viên kim cương óng ánh đến lóa mắt. Phần váy phồng có kèm theo đuôi dài như tiên cá càng làm cô trở nên kiều diễm.

Đi phía trước cô dâu là đôi tiên đồng ngọc nữ hiếm thấy được. Một là Khương Thần An con trai của cô còn đứa bé gái đáng yêu thanh thuần còn lại là Sầm Uyển Nhi con gái của Đan Đan mới hơn 1 tuổi.

Con dâu như thế này cô chấm rồi, đừng hòng ai giành lấy được nhưng là do cô lo xa rồi. Ai có thể giành với con trai cô đây, nó cứ suốt ngày dính lấy con bé.

Giây phút hạnh phúc nhất, ghi lòng tạc dạ đến cả đời cô cũng không thể quên cũng diễn ra. Lúc đó cô cứ ngỡ như mình đang nằm mơ cho đến khi câu nói của cả hai vang lên.

" Con đồng ý."

Sau đó là một nụ hôn nồng ấm hấn dành cho cô tuyên thệ nghi lễ đã hoàn thành, chiếc nhẫn lấp lánh nhỏ nhắn tinh xảo đeo trên ngón tay áp út của cô.

Đời này kiếp này cô đã không còn gì để hối hận nữa.

Nhưng chỉ là con trai nhỏ của cô, suốt ngày cứ quần lầy bé gái má phúng phính kia. Lúc thì ôm, lúc thì bẹo má làm con bé muốn né tránh không thôi.

Từ ngày có con bé bảo bảo của cô đã không còn quần mẹ nữa làm hấn vô cùng vui sướng. Công lao của con bé rất lớn nên hấn thường xuyên bảo người đưa nó qua chơi cũng tiện để nó giữ chân bảo bảo cho hấn làm chuyện xấu.

Haiz... Khổ thân cho con bé.

Đúng là cha nào con nấy, à mà không. Phải nói là con hơn cha là nhà có phúc ấy chứ. Con trai của cô là siêu cấp chiếm hữu luôn, mặt lạnh phúc hất lại có máu dê.

Chúc con may mắn nhé Uyên Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Thông báo nhỏ xíu

Mỹ xin chân thành cảm ơn các bạn đã đồng hành đi cùng Mỹ cho đến kết thúc bộ truyện.

"A rể. Xin buông tay!" là bộ truyện đầu tay của Mỹ nên còn khá sơ sài và ý tưởng theo mô típ quen thuộc. Nhưng rất may được các bạn đón và ủng hộ.

Bạn nào có ý kiến đóng góp hay ý tưởng gì vui lòng chia sẻ với Mỹ cho bộ truyện tiếp theo nha.

Sẵn đây Mỹ xin đôi phút quảng cáo bộ truyện tiếp theo. Truyện có chút ảo tưởng và main 9 hơi cầm thú xíu nha. Rất vui và chào đón đọc giả ghé qua nick Mỹ đọc truyện.

Quảng cáo tới đây là kết thúc.

- Tung hoa *

CHÚC MỪNG TRUYỆN ĐÃ HOÀN.

^^!!!!

Có ai trông ngóng bộ tiếp theo cho mình xin ít cmt làm động lực đi nà. Cmt nhiều bảo đảm up nhanh ngay ạ.

:3 ù teammmmm...

Bạn đang đọc truyện *Anh Rể Không Chịu Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.